MANIPULARE LA ZAGREB

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Manipulare la Zagreb

ISBN:
973 – 9138 – 26 – 8

Gérard de Villiers,
Manip à Zagreb
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

SAS

Manipulare la Zagreb

În românește de
Cristina Szabó

EDITURA TineFama

1997

Capitolul I

Ploaia se porni dintr-o dată, ca și cum o găleată uriașă s-ar fi prăvălit din norii cenușii, ce veneau dinspre Atlantic îndreptându-se spre lunga fâșie de pământ unde se înșiruiau blocurile din Miami Beach. Puținii înotători continuară să se zbenguie în valuri, iar cei ce leneveau la soarele încă arzător ceva mai devreme, se grăbiră spre adăposturile cele mai apropiate, lăsând pustie limba de nisip ce se întindea pe mai mulți kilometri.

Boris Miletici se îndepărtă cu regret de tânăra brună cu care flirta pe cearceaful de plajă. În afară de nume, Swesda Damicilovici[1] și de faptul că era iugoslavă ca și el, mai știa că lucrează ca recepționeră la *Fontainbleau*, enormul palat *rococo* plantat la marginea plajei, la câteva sute de metri de locul unde se aflau. O agățase cu trei ore în urmă, pretextul fiind că ea citea un ziar din țara lor. La început, fusese ceva mașinal, pentru că nu avea nimic ieșit din comun, cu părul acela țepos, negru ca pana corbului și cu privirea stranie, care părea că nici nu vede.

L-a dus cu gândul la o arăboaică. Apoi, după o glumă, când gura cărnoasă și prea roșie s-a deschis într-un zâmbet larg, dând la iveală dinții strălucitori, privirea lui Boris a alunecat pe sânii mari înghesuiți într-un costum prea strâmt, urcând apoi spre buzele răsfrânte într-un surâs senzual. Privirea lui Swesda se lumină dintr-o dată, cercetând cu lăcomie trupul atletic al lui Boris, oprindu-se câteva fracțiuni de secundă mai mult asupra costumului de baie albastru ce se mula pe un organ genital impresionant. Cu părul negru tuns scurt și cu musculatura bine întreținută, cu trăsăturile regulate, Boris semăna cu un

1. *Stea (n.a.)*

salvamar, dintre aceia care supraveghează plaja imensă din foișoare. Cu toate că se bronza repede, pielea lui era încă neplăcut de albă. Nu se afla în Florida decât de câteva zile.

După câteva zbenguieli în apă și un popas la unul dintre barurile de pe plajă, unde Boris a băut un Johnny Walker și proaspăta lui cucerire un Cointreau cu gheață, Swesda s-a mai dezgheţat un pic, adoptând de mai multe ori o atitudine fățiș provocatoare. Din când în când își trecea limba ascuțită peste buzele roșii. Boris s-a topit brusc, la o privire mai insistentă. Revenindu-și, se aplecă spre urechea fetei, întinsă lângă el, și îi șopti:

– Mă exciți...

Dintr-o dată, Swesda se închise în ea ca o stridie. Măsurându-l cu privirea, spuse cu duritate:

– Nu-mi plac băgăreții.

Cu toate astea, întreaga ei atitudine dovedea altceva. Boris și-a spus în sinea lui că deseori sârbii erau așa, bănuitori și plini de orgoliu nebunesc.

Se pare că lui Swesda îi plăcea să aleagă.

N-a insistat, schimbând subiectul, arătându-i norii mari și negri care se învălmășeau dinspre Bahamas.

Încet, încet, Swesda s-a destins. Din nou, Boris a condus-o în apă și, cum ea nu prea știa să înoate, a profitat să o ia în brațe, strivindu-i sânii mari și rotunzi de pieptul său. Sub pretextul că o ţine dreaptă, și-a strecurat un picior între coapsele ei, forțând-o să rămână lipită de el. Când au ieșit din apă, Swesda își pierduse aerul mândru. Lungiți alături pe nisip, au început o conversație întreruptă de pauze lungi. Ca majoritatea perechilor de pe plajă, flirtau, schimbând râzând câteva sărutări.

Swesda Damicilovici se mai destinsese. Era sârboaică, din Kosovo, venită în SUA ca să scape de șomaj, cu banii câștigați la un concurs de frumusețe.

– Ești cu adevărat superbă, a remarcat Boris.

– Și tu ești musculos, îi răspunse Swesda, trăgând cu ochiul la pectoralii lui. Faci mult sport ?

Boris Miletici îi cuprinse talia, strângând-o la piept. Atingerea tinerei femei îl puse pe jar imediat, ceea ce nu-i scăpă lui Swesda Damicilovici... Aparent însă, gesturile o șocau mai puțin decât vorbele, căci nu a încercat să se îndepărteze.

Cu pântecele înainte, Boris se întreba dacă nu avea să explodeze prea devreme.

Brusc, Swesda îl sărută, limba ei trecând pe sub limba lui. Sfârcurile, abia acoperite de costumul de baie din nailon, păreau doi electrozi fixați pe piept pregătiți pentru un straniu șoc electric. Cu un mormăit aproape dureros, el îi introduse o mână între coapse. Și cum primele picături de ploaie începeau să cadă...

În câteva clipe, parcă venise potopul... Swesda s-a ridicat dintr-un salt, și-a îmbrăcat jeanșii cu o singură mișcare, înhățând în trecere cămașa.

– Unde mergem ? întrebă ea.

Perdeaua cenușie venind dinspre Atlantic înainta cu toată viteza, umflând marea.

– Locuiesc acolo, într-un apartament, o anunță Boris. Vino !

El arătă unul dintre nenumăratele blocuri ieftine ce se aliniau între Ocean Boulevard și plajă, în mare parte neocupat, aparținând unor persoane de pe Coasta de Est, care le foloseau în special iarna. Boris, care nu avea decât un prosop și sandalele, o trase după el pe Swesda care alerga neîndemânatic pe nisip. Până să ajungă în clădire, erau uzi leoarcă. Swesda părea o Ofelie cu părul șiroind, iar Boris parcă ieșise de sub duș.

Gâfâind, ajunseră la adăpost, și Boris o trase pe tânăra femeie spre scara de acces către o galerie exterioară. Avea cheia apartamentului în costumul de baie. Deschise și o împinse pe Swesda înăuntru, înainte ca ea să mai aibă timp de gândire.

Pătrunseră într-un living mare, mobilat fără gust. Swesda își privi suspinând imaginea reflectată într-o oglindă.

– Sunt udă leoarcă !

Costumul i se lipise de piele, ghicindu-se prin el sfârcurile sânilor, lunguiețe și groase cât niște creioane.

– Scoate chestia asta de pe tine, sugeră Boris Miletici cu o falsă indiferență.

Swesda îi întoarse spatele și scoase partea de sus a costumului, fără să-și dea seama că oglinda îi reflecta imaginea sânilor. Când își puse cămașa, scoase un strigăt; și mai udă decât costumul, aceasta devenise transparentă, desenând cu precizie sânii mari și rotunzi, cu sfârcuri semețe.

Swesda ezită câteva momente; dacă o scotea, rămânea goală ! Boris Miletici se apropie de ea, cu privirea strălucitoare. Construise un întreg plan de seducție, dar nu se mai putea abține. O trase pe Swesda spre el, o împinse pe o canapea, începând să-i lingă buzele groase și lăsându-se impregnat de umiditatea călduță a tinerei. În mod normal, avea oroare de umezeală, și totuși erecția își regăsea toată vigoarea. Swesda îi răspunse la sărut. Nu îl respinse atunci când el îi dădu la o parte cămașa ca să-i mângâie un sân. Doar respirația i se acceleră puțin. Îndrăzneț, Boris Miletici atinse spatele cu mâna lui mare, apoi și-o strecură între jeanși și piele atingând crupa umedă.

Încercă să strecoare degetul cel mare între rotunjimile ferme și cărnoase. În același timp, pe partea cealaltă, își împingea din toate puterile sexul rigid în țesătura jeanșilor. Era foarte aproape de extaz.

– Încetează, ți-am spus că nu-mi plac băgăreții!

Cu brutalitate, Swesda îl împinse cu umărul, smulgându-i mâna dintre fese. Boris Miletici încremeni, dezorientat. Ea îl privea fix cu un amestec de ură și jenă. Era prea excitat ca să se calmeze de la primul eșec. Dând la o parte cămașa, îi prinse în palme sânii fără să se poată abține, în dorința de a-i face și mai mari. Erau fermi și calzi, cu sfârcurile tari ca niște nituri. Boris începu să tragă de ele și deodată, Swesda, cu privirea rătăcită, își pierdu toată agresivitatea și gemu:

– Oprește-te, oprește-te! O să mă înnebunești!

Nici vorbă să nu-i placă băgăreții! Dezlănțuit, cu slipul deformat de erecție, Boris Miletici începu să-i frece unul de altul, să-i frământe, cu privirea fixă și respirația scurtă. Swesda închise ochii și gemu cu mici suspine. Aproape niște miorlăituri. Își păstrase însă brațele pe lângă corp, ca și cum n-ar fi vrut să participe. Ploaia bătea violent în ferestre și parcă se înnoptase, atât de negru era cerul.

Boris Miletici își spuse că, dacă nu o va poseda imediat, avea să înnebunească. Fata aceasta, pe care acum trei ore n-o cunoștea, îl făcea s-o dorească așa cum niciodată nu dorise o femeie. Poate era reacția la ce urma să vină. Era prima zi în care se relaxa de la plecarea din Europa.

Abandonând unul dintre sâni, își strecură din nou mâna în interiorul jeanșilor, de data asta însă în față, chiar sub costumul de baie. Degetele sale avură timp să mângâie o blănița fină, înainte ca Swesda să i le îndepărteze cu brutalitate, cuprinsă de o criză de nervi imprevizibilă.

– Oprește-te, ticălosule! urlă ea. Nu vreau să mă regulezi!

– Încremenit, Boris o privi câteva clipe, fără să poată reacționa. Apoi, o imensă furie îl cuprinse. Dacă n-ar fi dorit-o atât, ar fi pocnit-o, zvârlind-o afară. Nu suportase niciodată femeile care te aprind și te lasă baltă. O prinse de beregată cu mâna stângă:

– Vrei parale, ticăloaso! îi spuse el pe același ton. Cât?

– Porcule! replică iugoslava.

Cu toate acestea, expresia i se schimbase. Boris avu impresia că o pusese în încurcătură. Ținând-o în continuare de beregată, o duse spre o măsuță joasă, pe care se afla o servietă diplomat. Swesda făcu ochii mari văzând teancurile de o sută de dolari noi, frumos aranjați, peste care se afla un pistol automat mare și negru.

Furia lui Swesda se stinse imediat. Privirea sa se încrucișă cu a lui Boris, întrebătoare și interesată.

– Lucrezi cu traficanții de droguri? întrebă ea.

– Nu, răspunse amuzat sârbul. Am mălai. Mult mălai. Chiar dacă plătesc bine și te regulez în fiecare zi, tot nu l-aș termina.

Swesda nu scăpa din ochi pistolul masiv. Întinse mâna și îl mângâie.

– De ce porți armă?

În mod cert, o excita. Boris Miletici nu răspunse, dar pescui o bancnotă de o sută de dolari dintr-un teanc și o înghesui în mâna tinerei femei.

– Ți-ajunge o sută?

Swesda strânse pumnul.

– Cum vrei tu, spuse ea cu o voce neutră.

Făcea din nou pe indiferenta.

Fără să mai aștepte, Boris își scoase costumul de baie și se trânti pe canapea. O trase pe Swesda lângă el și, apucând-o de ceafă, îi împinse capul spre pântece. Ea deschise docilă maxilarele și el se afundă în gura ei, o grotă caldă cu o limbă agilă. Apăsând-o pe ceafă, împinse până când ajunse în fundul gâtului. Era atât de excitat, încât simțea cum i se ridică părul pe ceafă. Ploaia bătea în geamuri, izolându-i de lumea de afară.

De mult nu se mai simțise așa de bine. Swesda atinsese aproape podeaua în prestația sa, hotărâtă parcă să meargă până la capăt.

Cu un efort supraomenesc, el se agăță de gura ei. Swesda îl privi ca un animal pe care îl lași să flămânzească. Pupilele i se dilataseră, iluminate de ceva straniu, și buzele îi străluceau umede de salivă. În mod evident, se complăcea în rolul de sclavă, în ciuda răbufnirilor ei de revoltă.

Murmură, cu o voce răgușită:

– Nu știi ce vrei!

Boris îi surâse larg, apucând-o de cureaua jeanșilor.

– Ba da! Să te regulez!

– Sunt murdară! protestă ea. Plină de nisip. Vreau să mă spăl mai întâi.

Avea un aer atât de sfârșit, că el nu protestă, împingând-o spre baie. Ea dădu drumul la apă, aplecându-se deasupra căzii. Apoi, fără să se întoarcă, desfăcu pantalonii și reuși să-i facă să alunece de-a lungul coapselor, unduindu-se pentru a smulge țesătura prea strâmtă. Costumul de baie însă îi rămase lipit de fese din cauza umezelii, în timp ce jeanșii îi căzeau grațios la picioare. Boris nu-și putea lua ochii de la sexul umflat, umezit de costumul de baie.

Brusc își pierdu răbdarea.

Se apropie și puse mâinile pe coapsele fetei, lipindu-și membrul încins și umflat de bumbacul umed.

– Nu te mișca! ordonă el.

Aveau timp, baia se umplea încet, iar el nu mai putea să aștepte.

Swesda se întoarse, cu o lucire complice în priviri, în timp ce Boris se freca încet de costumul de baie, având grijă să nu meargă până la capăt.

– Ești un vicios afurisit! spuse ea cu o voce răgușită, ca o târfă supusă.

* * *

Said Mustala pornise ștergătoarele pentru a putea observa clădirea cu tencuiala de un roșu tern. Trecuseră douăzeci de

minute de când parcase lângă trotuarúl lui Ocean Boulevard, în fața blocului, comparându-i pe cei ce ieșeau cu o fotografie așezată lângă el. Era aceea a lui Boris Miletici. Nu-i plăcea ploaia. Îi aducea aminte de dezghețul din Rusia, de acel teribil 1945 când se retrăgea din bătaia tancurilor sovietice T.34, printre rămășițele diviziei SS "Croația". O retragere care îl purtase tocmai în Argentina.

Lucrurile merseseră bine la început. Said Mustala, cetățean musulman din Bosnia – Herțegovina, una dintre provinciile Iugoslaviei, se înscrisese în 1942 în Partidul Ustașilor lui Ante Pavelici, șeful naționalist croat, susținut de naziști. Pavelici crease Partidul Ustașist ca răspuns la dictatura instaurată de regele Alexandru al Iugoslaviei în 1929. Acesta din urmă a îndepărtat de la putere și a asasinat toată intelectualitatea croată, răzând dintr-un condei Croația. Părăsindu-și fără regret meseria de ucenic măcelar la Sarajevo, unde lucra șaisprezece ore pe zi pentru câțiva dinari, sedus de promisiunile lui Pavelici, care hotărâse să construiască o moschee în plin centru al Zagrebului pentru musulmanii croați, Said Mustala s-a alăturat ustașilor. Cu ajutorul unuia dintre veri, care aparținea gărzii apropiate liderului croat, a urcat repede treptele ierarhiei organizației, pentru a deveni șeful uneia dintre bandele lansate de Ante Pavelici asupra inamicilor lui, sârbi, evrei sau comuniști. În 1941, susținută de naziști, Croația a devenit independentă și Ante Pavelici, aliat cu Hitler, domnea singur asupra ei, suprimând cu ferocitate enclavele sârbești și gonindu-i pe supraviețuitori. Scopul lui era să aibă o Croație purificată din punct de vedere etnic.

Prima expediție de pedepsire la care participase Said Mustala părea aidoma povestirilor tovarășilor săi. Au ajuns pe înserat într-un sat sârbesc din regiunea Knin, l-au încercuit și masacrul a început.

Metoda lor era de o simplitate biblică. Sosiți în trei camioane, ustașii se împărțeau în grupe de câte cinci. Năvăleau într-o casă, omorându-i mai întâi cu armele de foc pe cei ce încercau să reziste. Apoi, se bucurau din toată inima să folosească lungile cuțite ascuțite. Înaintea fiecărei expediții, șeful verifica dacă pumnalele puteau tăia o foaie de hârtie...

După o duşcă bună de *slibovicz*[1], era mai uşor să tai gâtul unui om, dintr-o parte în alta, decât să ascuţi un creion. Celor care se predau li se tăiau bucăţi din carne, delicat, aşa cum se tranşează carcasa unei vaci. Said, graţie vechii lui meserii, devenise maestru în această tehnică.

Femeile aveau dreptul la un tratament special. Tinerele erau violate, iar apoi li se despica lent abdomenul. Dacă erau însărcinate, cei mai rapizi dintre ei smulgeau fătul, îl tăiau în bucăţi mici, cosând apoi pântecul în care puneau un iepure viu.

Bătrânelor li se tăiau câteodată sânii, doar aşa, pentru distracţie. Pruncii aveau parte de un joc îngrozitor: un ustaş îi arunca în aer, prinzându-i în vârful cuţitului lung. Asta în faţa mamei bineînţeles... Prima dată când Said Mustala încercase, lăsase nou-născutul să cadă pe pământ şi acesta începuse să urle. Vexat, în faţa sarcasmelor camarazilor săi, l-a aruncat din nou, mai sus şi de această dată l-a străpuns chiar prin mijlocul trupului, surprins de uşurinţa cu care lama a trecut prin el ca prin unt... Apoi, i-a pus capăt vieţii şi mamei, o ţărancă roşcovană care urla, tăindu-i gâtlejul dintr-o singură mişcare...

Aceste expediţii erau întreprinse fără probleme de conştiinţă, fără interogatorii, fără supravieţuitori şi practic fără nici un risc. În plus, toţi aceşti ţărani aveau ceva comori ascunse, pe care le ofereau în speranţa naivă că s-ar putea salva. Aveai cu ce duce o viaţă frumoasă la Zagreb.

Erau obligaţi să facă un singur lucru: fiecărui cadavru trebuia să-i scoată ochii. Toţi erau adunaţi în saci de iută şi aduşi drept ofrandă bunului Ante Pavelici, care ştia astfel că fidelii săi ustaşi îşi făcuseră cum trebuie datoria. După câteva luni, Said Mustala nu mai ştia câţi omorâse. Îi era, de altfel, indiferent, cruciada sa fusese dreaptă. Expediţiile începuseră însă să devină periculoase. Mai multe grupe căzuseră în ambuscade puse la cale de partizanii comunişti ai generalului Tito. Când dădeau de un ustaş, aceştia îl ciopârţeau de viu şi îl sileau să-şi mănânce propria carne, înainte de a-l termina...

În 1944, Ante Pavelici hotărâse să creeze o brigadă SS din cele mai bune elemente ale sale cu scopul de a ajuta armata celui de-al Treilea Reich, aflată în plină destrămare. Said

---

1. *Ţuică de prune, specific iugoslavă (n.a.)*

Mustala, care tocmai împlinise douăzeci de ani, s-a oferit voluntar printre primii. Ideea de a purta frumoasa uniformă neagră a SS-ului cu petlițe de argint îl seducea.

Evident, urmarea n-a mai fost așa de distractivă. De la prima lor confruntare, SS-iștii croați, prost înarmați, prost antrenați și prost plătiți, au fost făcuți bucăți. Iar acolo nu mai era vorba de masacrarea sătucurilor fără apărare, ci de rezistența în fața tancurilor T.34 și a mitralierelor căzăcești. Câteva luni mai târziu, Said a plâns aflând că Ante Pavelici fugise. Croația independentă nu mai exista, măturată de partizanii lui Tito, iar el n-avea să-și mai revadă țara... Despuiat de uniformă, a urmat filiera *Odessa* până la Buenos Aires. Acolo a fost ajutat să-și găsească o slujbă, ca măcelar.

Said Mustala prosperase, având acum trei magazine. Niciodată însă nu și-a trădat idealul, păstrând legături strânse cu vechii ustași răspândiți în întreaga lume, în Germania, în Australia, în Spania și în America Latină, fără a mai vorbi de Canada și Statele Unite. Moartea lui Ante Pavelici, la Madrid într-o mănăstire, în 1959, nu i-a descurajat fanatismul.

Comanditari care făceau caz de idealul lor croat recrutaseră în mai multe etape tineri, fiii vechii generații, cu scopul comiterii de atentate în Serbia, în special la Belgrad. Din fericire, rezultatele nu fuseseră pe măsura așteptărilor. UDBA, poliția politică a regimului titoist, veghea cu strășnicie: comandourile războiului rece erau aproape în totalitate interceptate, iar membrii lor împușcați cu mare tam-tam. Acest lucru îi permitea regimului comunist să amenințe cu pericolul ustașist... Said Mustala știa bine că nu mai rămăsese decât o mână de vechi fideli ca și el, gata să moară pentru cauză, așa cum juraseră în 1941 „Poglovnik"-ului[1] lor Ante Pavelici, sau să-i pedepsească cu moartea pe toți trădătorii.

Cu siguranță exista și schimbul de mâine, precum fiul lui Said, crescut în spiritul ustașist. El împreună cu alții, se întâlneau în mod regulat, cam peste tot în lume, cântau bătrânele cântece croate, se rugau în fața unei vechi fotografii a Poglovnik-ului lor, regrupați într-o organizație secretă, HRB[2].

---

1. *Călăuzitorului (n.a.)*
2. *Hrvatsko Revolucionatno Bratsvo – Frăția Revoluționară Croată (n.a.)*

În 1989, când Iugoslavia a început să se destrame și Croația și-a făcut cunoscută intenția de separare de Serbia, un freamăt străbătuse universul ustașilor. Mesagerii traversaseră lumea, contactând vechile filiere, trezind la viață rețelele secătuite, incitându-i pe tinerii care nu-și cunoscuseră niciodată țara.

Unul dintre acești mesageri îl contactase pe Said Mustala, care a răspuns prezent fără ezitare, în ciuda celor șaizeci și șase de ani ai săi. I s-a explicat că o structură clandestină, izvorâtă din HRB, s-a pus în mișcare cu scopul de a îndeplini în mod discret anumite acțiuni, pe care guvernul oficial al Croației, care tocmai își anunțase dorința de independență, nu putea să și le asume... Said Mustala fusese mișcat până la lacrimi, aflând că blazonul croat cu pătrate albe și roșii flutura din nou pe edificiile publice din Zagreb... Acolo unde comuniștii i-au interzis să rămână.

Bătrânul ustaș așteptase, cu arma la picior, neștiind ce avea să i se ceară. Cu câteva săptămâni în urmă, primise un telefon misterios prin care i se cerea să se ducă la Miami, în Florida, pentru o misiune importantă, despre care va afla mai multe când va ajunge acolo; necunoscutul folosise semnalele de recunoaștere uzuale în mișcarea ustașistă HRB, și astfel Said Mustala își dăduse acordul, puțin dezamăgit că nu merge în țara sa. Ca toți ustașii, bineînțeles, fusese pe vremuri condamnat la moarte în contumancie, însă în noua Croație independentă era în siguranță.

– Zagrebul, mai târziu, afirmă interlocutorul său.

Said Mustala fusese nevoit să se resemneze. Datorită pașaportului argentinian, putea să călătorească oriunde. Sosit în Florida trei zile mai târziu, se dusese la hotelul care îi fusese indicat, în North Miami, și închiriase o mașină.

Chiar în aceeași dimineață, primise prin telefon instrucțiunile suplimentare și găsise la recepție, pe numele său, un plic cu o fotografie. Fără să discute, se pregătise să îndeplinească ceea ce i se cerea.

Era ca în vremurile bune.

Ploaia se înteți. Sătul de așteptare, se hotărî să procedeze la o verificare și se duse la o cabină telefonică. Cu cămașa înflorată, trăsăturile bine conturate și tenul său mat, se

integra perfect în șuvoiul de „latinos" care alcătuiau majoritatea populației din Miami.

Introduse un „quarter"[1] într-un telefon public și formă un număr, lăsând să sune de zece ori.

După ce închise, se duse la mașină și reflectă. Avea tot ce-i trebuia ca să deschidă o broască. Dacă avea și avantajul surprizei, nu era deloc rău. Încuindu-și mașina, se îndreptă spre imobilul roșu tern și împinse ușa de la intrare.

* * *

Continuând să stea aplecată peste cadă, Swesda se întoarse, aruncând o privire tulbure asupra erecției lui Boris și o pipăi pe toată lungimea, cu vârful degetelor.

– Mângâie-te, ordonă ea, cu voce răgușită. Asta mă excită!

El ascultă, îndepărtând degetele tinerei femei, congestionat, încurcat, întrebându-se până când ticăloasa asta mică avea să-l manipuleze. Apoi mâinile îi reveniră pe șalele cambrate, frământându-le, murmurând obscenități la vederea acelei crupe somptuoase, elastice, primitoare. Milimetru cu milimetru, continuă să facă să alunece costumul de baie, dând la iveală triunghiul negru, ascuns între coapsele pline.

Când sună telefonul, tresăriră amândoi. Un șuvoi de adrenalină curse prin venele lui Boris Miletici. Nu aștepta nici un telefon... Trebuie să fi fost o greșeală, sau un apel pentru cel care îl împrumutase acest apartament... Soneria se opri în sfârșit și Swesda remarcă ironic, cu un surâs pe buze:

– Ia uite, nu mai ești excitat...

Automat, el reîncepu să se mângâie, gândindu-se din toate puterile la ceea ce avea să-i facă. Swesda îl privi din nou, cu aceeași expresie nesigură.

– Îmi place să privesc un tip care și-o freacă, spuse ea. Mă excită teribil. E bestial.

De data asta era prea mult. Dintr-o singură mișcare, Boris reuși să tragă costumul de baie de pe coapsele desfăcute. Baia se umpluse și Swesda se aplecă să închidă apa.

– O să dea pe din afară !

---

1. *Monedă de 25 cenți (n.a.)*

Ea fu nevoită să se cambreze și mai mult, iar sexul i se ridică puțin, deschizându-se.

Boris Miletici țâșni dintr-o unică și feroce mișcare de șale, țeapăn ca o coadă de săpăligă. Faptul că Swesda, care închisese robinetul îi arătă fesele, îl înnebunea. Simți ceva ca o apăsare dulce și strânsă palpitând în jurul lui și încercă din nou să câștige câțiva milimetri spre capătul acelui pântece larg deschis. Swesda, ținându-se cu ambele mâini de marginea căzii, începu să urle:

– Ticălosule, mă despici! Oprește-te.

Boris se retrase aproape de tot și reveni, propulsându-se cu cele.optzeci de kilograme, trăgându-și abdomenul și așa plat, pentru a nu pierde un milimetru din penetrare. Swesda mai scoase un strigăt, apoi se întoarse, cu privirea pierdută, nebună.

– Haide, haide, dacă asta vrei. Mă despici. Ah, cum mă mai despici!

Devenise din nou sclavă. Ea oscila fără încetare între o agresivitate mocnită și o supunere masochistă. O adevărată înfocată, gândi Boris Miletici.

Plăcerea provocată de această docilitate îi dădu impresia că pătrunde și mai adânc, cu fiecare mișcare din șale. Gâfâia ca un tăietor de lemne gata să dea ultimele lovituri unui copac, iar Swesda se mulțumea acum să se smiorcăie. Membrul lui Boris se mișca înainte și înapoi în pântecele inundat, cu o ușurință surprinzătoare.

Prea ușor...

Boris, care începea să aibă crampe, se retrase complet, privi lung despicătura, se ridică pe vârfuri și, cu aceeași brutalitate, apăsă mai sus, împingând ca un nebun.

O fracțiune de secundă, crezu că sfincterul avea să-l respingă. Apoi, presiunea fu prea puternică pentru mușchiul anal, iar membrul său gros pătrunse dintr-o mișcare până în adâncul șalelor lui Swesda. Aceasta scoase un urlet demențial, se arcui, cu ochii plini de lacrimi, proferând injurii și încercând să de degajeze.

Urlă din nou, apoi spuse cu o voce sfâșiată precum crupa pe care el o martiriza.

– Da! Da! Mai tare!

Cuvintele i se furișară până în creier, declanșând un soi de fulger cald care ajunse până în pântece, făcându-l să termine brusc, fără a se putea reține. Cu degetele înfipte în carnea elastică a coapselor tinerei femei, se goli îndelung, stele jucându-i în fața ochilor. Îi fură necesare mai multe secunde să realizeze că cineva suna la ușă... Probabil era menajera.

Aplecată deasupra căzii, cu părul în apă, lui Swesda îi reveni glasul.

– Ticălosule, spuse ea, m-ai măcelărit! Sângerez.

Boris ieșise din ea, încă nedomolit și nebun de dorință.

– Rămâi aici ! spuse el, mă întorc să fac o baie cu tine. Mă duc să vorbesc cu menajera.

Se înfășură în pripă într-un prosop și ieși din baie. Cu picioarele goale, se duse să deschidă și rămase încremenit în prag.

*
* *

Cel care se afla în fața lui era la fel de surprins. Said Mustala sunase din conștiinciozitate, înainte de a-și folosi "deschizătorul", vrând să se asigure că apartamentul era gol. Într-o fracțiune de secundă realiză că cel pe care îl avea în față era omul pe care îl căuta, ceea ce îi dădea planurile peste cap.

– *Who are you*?[1] întrebă Boris, cu un aer neîncrezător.

Totuși acel om mai scund și mai bătrân decât el nu îl impresiona. Încrezător în forța sa fizică, îl cântărea, nevrând să facă o greșeală. În situația lui, era de neiertat.

– Tu ești Boris Miletici? întrebă Said Mustala în sârbo-croată.

După accent, Boris își dădu seama imediat că era un bosniac. Stomacul i se strânse. Nu era un semn bun dacă fusese găsit aici. Cel puțin să nu fi fost trimis de unul dintre amicii lui new-yorkezi. Se agăță de această explicație și întrebă sec:

---

1. *Cine sunteți? (n.t.)*

– *Who do you want to speak to?*[1]

Figura ridată a lui Said Mustala nu-şi schimbă expresia. Cu o mişcare agilă, mâna dispăru sub haină şi scoase un cuţit cu lama lungă de vreo treizeci de centimetri şi lată cam de trei sau patru, puţin curbată. Înainte ca Boris să poată face un gest, vârful armei se propti în gâtul lui.

– Ţi-a sunat ceasul! făcu bătrânul.

Boris Miletici simţi inima bătându-i cu putere. Ceea ce îl obseda de săptămâni, se producea. Celebrul pumnal al ustaşilor i se apropia lui Boris de beregată, iar cel ce-l mânuia, sigur nu era un începător... Nou-venitul îl împinse în interiorul apartamentului, fără a întâmpina un gest de apărare. Gol, cu excepţia prosopului, se simţea şi mai vulnerabil... Cu o lovitură de picior, Said Mustala închise cu zgomot uşa. Maşinal, Boris întoarse capul spre baie. Să dea Domnul ca Swesda să nu iasă din baie!

– Ce vrei? întrebă în limba lui. Cine eşti? De ce mă ameninţi?

Bătrânul ustaş nu răspunse decât la prima întrebare.

– Banii pe care i-ai furat, spuse el simplu.

– Care bani?

– Banii pentru arme, ticălosule!

Ustaşul ridicase vocea. O flacără de nebunie dansa în ochii lui negri. Nici pe vremea lui nu se putea imagina aşa ceva! Tremura de furie. Chiar şi fără ordin, ar fi tăiat bucăţele un ticălos ca acesta. Să furi banii Organizaţiei, donaţiile oferite de sute de croaţi pentru a ajuta la eliberarea ţării lor! Era nedemn.

Said Mustala era aşa de concentrat, că nu văzu uşa băii întredeschizându-se. Boris Miletici îşi ţinu răsuflarea, dar nimeni nu apăru. Încercă să ia un aer degajat, numai că era destul de greu cu vârful ucigaş proptit în gât. Ploaia se oprise în sfârşit şi un petic de cer albastru se zări prin geamuri. I se păru de bun augur...

– De ce vrei aceşti bani, protestă el, nu pot să ţi-i dau; am venit aici la Miami ca să preiau livrarea. Cine te-a trimis? Miroslav?

---

1. *Pe cine căutaţi? (n.a.)*

Said Mustala nici măcar nu răspunse. Mai văzuse mincinoși și îi citea pe oameni dintr-o privire.

– Banii! repetă el. Unde sunt?

Boris realiză că orice i-ar fi spus, celălalt i-ar fi tăiat beregata, fără multe întrebări. Deodată, găsi o soluție și surâse chinuit.

– Cum te numești? Sunt sigur că luptăm pentru aceeași cauză.

Dezgustat, Said fu pe punctul să-i taie gâtul imediat. Se mulțumi să repete, ca un automat bine reglat.

– Banii? Unde sunt?

– Ascultă, pledă Boris, nu pot să ți-i dau, nu-ți aparțin. Sunt ai Organizației. Dar am să ți-i arăt. De acord?

– Unde sunt? repetă Said netulburat.

Dintr-o dată, Boris realiză că era leoarcă de sudoare, cu toate că funcționa climatizarea.

– Aici, pe masă, spuse el. Apropie-te.

Se dădu un pas înapoi și, întorcând spatele înspăimântătorului vizitator, se apropie de masă. Said îl urmă, cu pumnalul ținut la orizontală și cu figura imobilă. Boris Miletici înconjură masa, se aplecă și trase spre el servieta diplomat. Începu să răsucească cifrul, ca și când ar fi fost încuiat, apoi ridică spre Said Mustala o privire ce se voia nevinovată.

– Ai să vezi! Sunt într-un pachet!

Încuietorile săriră și el săltă capacul servietei, băgând mâna înăuntru. O scoase plină, răsfirând spre Said Mustala un teanc de bancnote de o sută de dolari.

– Îți dai seama, spuse el, numai aici sunt zece mii de dolari!

Cu un gest la fel de natural, puse deoparte teancul, iar degetele sale pipăiră patul pistolului automat, un SZ de nouă milimetri, cu un glonț pe țeavă. Boris încercă din toate puterile să zâmbească în continuare, gândindu-se la fata pe care o posedase cu atâta plăcere. Trăsăturile i se destinseră. Degetele apucaseră patul pistolului. Poate că expresia involuntară de triumf care îi traversase privirea îl alertă pe Said Mustala.

Bătrânul ustaș fandă ca un scrimer. Vârful oțelit al pumnalului trecu prin pielea servietei ca prin unt și se înfipse în mâna lui Boris Miletici.

Acesta trase un urlet de agonie și vru să se îndrepte. Mișcându-se, antrenă servieta și răsturnă pe mocheta cenușie teancurile de bani. Pistolul SZ căzu în același timp... Lui Boris nu avu timp să-i fie frică. Adversarul său își retrase lama, smulgând-o. În momentul în care Boris Miletici se ridică, cu figura crispată de durere și de groază, primii douăzeci de centimetri ai cuțitului împins în față îl pătrunseră orizontal, puțin deasupra buricului. La început, Boris nu realiză: îl durea prea tare mâna. Apoi durerea invadă întreg corpul, ca o arsură compactă. Urlă, încercă să scoată lama, și se tăie adânc la mână în cele două tăișuri.

Said Mustala se dădu înapoi, scoțând cuțitul însângerat. Vechile reflexe îi reveneau.

Cu o mișcare fulgerătoare și atent calculată, pumnalul descrise o linie orizontală, secționând dintr-o dată laringele și cele două carotide ale lui Boris Miletici. Strigătul acestuia se termină într-un gâlgâit. Cu privirea deja sticloasă, se împletici și se prăbuși pe mochetă, scuturat de spasmele agoniei.

Said Mustala așteptă câteva momente ca jeturile de sânge ce țâșneau din carotide să se domolească, apoi se aplecă peste corpul întins pe o rână. Înțepă corpul fără viață, de sus în jos, înfigând de mai multe ori pumnalul până la mâner, de abia scoțând câteva picături de sânge. Încerca o plăcere senzuală, pe care n-o mai simțise de mult timp, înfigând acel pumnal lung și îngust, ascuțit ca un brici, în carne de om. Lama era îndeajuns de suplă pentru a ocoli osul și nu se bloca niciodată.

Îi aruncă o scurtă privire lui Boris Miletici. Avea trăsăturile împăcate, la fel ca ale tuturor morților, chiar dacă sucombase în cele mai rele torturi.

Își șterse calm pumnalul de draperii și îl puse în teaca ascunsă în pantaloni. Mai rămânea o formalitate înainte de plecare. Îngenunche, scoase din buzunar un cuțitaș extrem de ascuțit și îl deschise. Cu o mișcare precisă îl împlântă în colțul ochiului drept al lui Boris Miletici, apoi îl răsuci, secționând nervul optic. Nu-i mai rămase decât să apese pe mâner pentru a face să țâșnească ochiul din orbită, ca o stridie din cochilia ei.

Îl puse într-o cutie de medicamente adusă în acest scop și procedă la fel cu ochiul stâng. Apoi se ridică, fără să privească mortul cu orbitele goale.

Said Mustala își puse cutia în buzunar, închise servieta, lăsând pistolul pe mochetă. La ce bun să se încarce cu o armă nefolositoare? Misiunea sa era-terminată: n-avea decât să raporteze și să ducă banii înapoi.

Soarele strălucea din nou, încălzindu-i inima. La zece minute după ce plecă, Swesda îndrăzni în sfârșit să iasă din baie.

Strigătele lui Boris Miletici o înghețaseră de groază, făcând-o să creadă că înnebunise. Se aventură în living, prudentă ca o pisică, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Primul lucru pe care îl văzu, fură picioarele goale ale efemerului său amant, care ieșeau de după canapea.

Avu curajul să se apropie de cadavru. Atunci zări fața mutilată și inima îi sări din piept. Doborâtă de o greață violentă, începu să vomite, apoi se grăbi spre ușă, urlând cât o ținea gura.

Încă mai urla atunci când mașina de la "Homicide Squad" opri în fața imobilului.

Capitolul II

Prințul Malko Linge ridică paharul de Dom Pérignon, împreună cu cei doi însoțitori care se găseau la masa lui. Chelnerul restaurantului *Schwartzenberg* îi invitase într-un loc mai retras, chiar pe terasa vechiului palat, separându-i de restul sălii printr-un paravan de pânză reprezentând o scenă de dragoste la curtea austriacă, datând de acum un secol.

– Pentru deznodământul fericit al afacerii noastre, spuse Malko.

Drept răspuns, se auzi clinchetul cristalului. Andrez Pecs, misitul de arme ungur, într-un costum poate puțin prea strâmt, congestionat ca de obicei, nu lăsa să i se vadă nimic pe figura dolofană. Având un birou la Varșovia, unul la Miami și altul la Beirut, sediul societății la Viena, el însuși locuind la Budapesta, prospera pe zi ce trecea.

Miroslav Benkovaci, cel de al treilea, mult mai tânăr, bărbos și cu mustața înspicată, avea trăsăturile visătoare ca ale unui erou romantic. Lucirea aproape mistică din ochii lui negri accentua această latură pasională. Savura fără grabă paharul de Dom Pérignon. De unde venea această șampanie era o marfă aproape necunoscută.

După ce goli cupa, se uită la ceas, al cărui cadran reprezenta blazonul croat cu pătrate roșii și albe.

– Nu pot să mai stau mult cu voi, spuse el cu o voce peltică. Când ne revedem ?

Andrez Pecs se întoarse spre Malko, aruncându-i o privire ce părea absolut sinceră.

– Când ar putea fi gata comanda, *mein lieber* Kurt?

În realitate, comanda furnizată de Pecs se găsea deja la

Viena, într-un camion blindat. Malko păru să reflecteze.

– Cam într-o săptămână, să spunem, pentru siguranță.

– E completă? întrebă îngrijorat tânărul bărbos. Aș vrea să o verificăm încă o dată împreună.

– Cu plăcere, acceptă Malko.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar, desfăcând-o pe masă. Nu conținea decât douăzeci de rânduri dactilografiate. Miroslav Benkovaci le citi pe rând cu voce joasă.

– Puști M. 16[1]? Douăzeci de lăzi a câte șase bucăți?

– Exact, confirmă Malko. Sunt modelul A. 2; cinci sute de dolari bucata.

– Și munițiile? întrebă Benkovaci.

– Calibrul 5,56. O sută de dolari mia de bucăți. Aveți o sută de mii de bucăți. Cu șase încărcătoare de fiecare armă.

– Ne mai puteți livra? întrebă îngrijorat Miroslav Benkovaci.

– Fără probleme, afirmă Malko. Este calibrul folosit de NATO.

– Și lansatoare de grenade?

– Am prevăzut douăsprezece. Sunt M.79 care se fixează direct pe M. 16. O armă redutabilă. Trei sute de dolari bucata. Paisprezece dolari grenada.

Bărbosul dădu din cap, urmărind lista cu arătătorul.

– În regulă. Nu știu însă dacă ne ajung o mie două sute. Aș vrea să mai adăugați 50%.

– Să văd, spuse Malko prudent, dar s-ar putea să ne mai ia ceva timp.

– Bine, bine, s-o lăsăm, se corectă imediat Miroslav Benkovaci, nu pot să aștept. De altfel, am să vă mai dau în curând o nouă comandă.

Andrez Pecs își frecă mâinile, fericit ca un godac sătul.

– *Kein problem, mein lieber* Miroslav. Suntem oameni organizați și serioși. Atâta vreme cât nu avem probleme cu plata, puteți primi tot ce doriți. Nu-i așa Kurt?

– Absolut, confirmă Malko, cu un surâs angelic.

În lunga sa carieră de lefegiu la *Central Intelligence Agency,* era pentru prima dată când întâlnea în carne și oase

---

1. *Puști de asalt americane (n.a.)*

un vânzător de moarte imediată și un veritabil cumpărător. Slavă Domnului, se pricepea la arme. Altfel ar fi căzut în capcană rău de tot. Când apărea o problemă prea tehnică, Andrez Pecs îi sărea în ajutor. Doar așa își câștiga pâinea. La rândul său, Malko se uită discret la ceas. Venise la Viena cu Alexandra, trupeșa sa logodnică, care profitase de acest dejun de afaceri pentru a merge la coafor. În acest moment, probabil că făcea niște cumpărături care riscau să-l coste mai scump decât ce i-ar fi adus rolișorul de compoziție, asta în cazul în care conversația se prelungea peste măsură.

– Bun, mitraliere M. 60, da, murmură Miroslav Benkovaci, aplecat deasupra foii. Și aici va trebui sa mai comandăm curând muniții...

– La cinci mii de dolari bucata nu sunt scumpe, sublinie Andrez Pecs. Iar muniția de 7,62, o sută douăzeci de dolari mia... Bine, *mein lieber* Miroslav, dacă aveți de gând să folosiți multă muniție, va trebui să ne spuneți din timp: nu noi le fabricăm...

Se lăsă pe spate, hohotind fericit. Discret, chelnerul care tocmai turna Dom Pérignon, se sili să nu privească foaia așezată pe masă... Așteptară să plece pentru a continua. Miroslav Benkovaci, privea cu dezgust ultimul rând.

– Ce-ați pus aici? RPG? V-am cerut TOW![1]

– Nu există TOW în acest moment, i-o tăie scurt Malko. Nu înainte de câteva luni. Toată producția a fost absorbită de războiul din Golf. Dar și RPG 7 este o armă antitanc foarte performantă...

– Și mult mai ieftină, adăugă vioi vânzătorul de arme ungur. Un TOW; racheta PGM 719 T, costă peste douăsprezece mii de dolari. Un RPG 7, numai două mii cinci sute. Este o economie serioasă.

Nu preciză însă că pentru a utiliza un RPG 7 împotriva unui tanc, trebuia să fii un erou... Pe când cu un TOW, puteai să acționezi de mult mai departe. În plus, PGM 7, material deja învechit de fabricație sovietică, avea tendința să ricoșeze pe blindajul ultimelor tancuri sovietice, așa cum era modelul T. 72.

1. *Rachetă antitanc (n.a.)*

Miroslav Benkovaci clătină nemulțumit din cap.

– V-am spus că nu vrem marfă sovietică! Cu nici un preț.

De această dată, uimirea celor doi interlocutori nu era prefăcută. Andrez Pecs dădu din cap reprobator.

– Câteodată sunt excelente! Mai bune decât armele americane și mult mai ieftine.

– Nu le vreau, repetă Miroslav Benkovaci încăpățânat. De ani de zile luptăm împotriva comunismului și nu vreau să le folosesc echipamentele...

Andrez Pecs surâse în fața unei asemenea naivități. De când amestecau sentimentalismul cu războiul? Întrebă pe un ton mușcător:

– Și ce o să faceți dacă vă izbiți de blindate?

Miroslav Benkovaci rămase mut, trăgându-se de barbă. În final, spuse în silă:

– Bine, lăsați RPG 7 în comandă. Vreau însă TOW de îndată ce le puteți procura.

– *Kein problem,* afirmă Andrez Pecs. Pentru noi, este mai convenabil. Sunt mult mai scumpe.

Se lăsă din nou tăcerea. Miroslav Benkovaci scosese un calculator din buzunar și socotea. Când termină, ridică privirea și spuse:

– Bun, rămâne așa cum am stabilit, vă dau jumătate din cât face comanda. Cui dau suma aceasta?

Printr-un gest larg, Andrez Pecs îl desemnă pe Malko și scoase un imens trabuc din buzunar.

– Banii îi ia prietenul meu Kurt. Eu nu sunt decât un modest intermediar.

Miroslav Benkovaci luă servieta diplomat așezată lângă el și o puse pe masă. O umbră de neliniște îi traversă privirea sumbră.

– Îmi garantați buna funcționare a armelor?

Figura gelatinoasă a lui Andrez Pecs exprimă protest și gușa triplă îi tremură de indignare.

– Suntem oameni serioși și vindem marfă serioasă, spuse el sec. Dacă apare o problemă, adresați-vă arsenalelor americane. Niciodată n-am avut nici cea mai mică plângere din partea clienților noștri.

Evident, liberienii, cărora Andrez Pecs le livrase un lot de Mannlicher-Carcano învechite, fără percutor, n-avuseseră niciodată ocazia să reclame.

– Foarte bine, admise Miroslav Benkovaci, liniștit de această dublă asigurare.

Se pregătea să deschidă capacul servietei, când Andrez Pecs puse cu brutalitate mână mare deasupra.

– *Nicht hier!*[1]

Se întoarse și chemă chelnerul care veni ploconindu-se.

– Am putea să folosim pentru câteva clipe unul dintre saloane?

– *Sofort*[2]*!* Urmați-mă.

Miroslav și Malko se ridicară, lăsându-l pe Andrez Pecs să tragă din trabuc. Salonul particular nu fusese încă debarasat și Miroslav Benkovaci fu nevoit să dea la o parte farfuriile murdare ca să așeze servieta. Malko zări teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouțe.

– Sunt puțin mai mulți, din cauza schimbării TOW-urilor, spuse Miroslav Benkovaci. Va fi o sumă mai mică la recepția comenzii. Vreți să-i numărați?

Malko se achită de obositoarea sarcină, sub ochiul prudent al cumpărătorului, apoi închise servieta.

– E perfect, afirmă el.

Miroslav Benkovaci îl fixa un pic îngrijorat.

– Nu vor fi probleme?

– Cred că-l cunoașteți pe Andrez Pecs, spuse Malko. A făcut deja afaceri cu noul guvern croat. El răspunde de această afacere.

– Bine. De îndată ce aveți marfa, dați un anunț în *Kurier* că vindeți un Rolls Corniche albastru din 1974. Acela care va răspunde și va întreba dacă este un *hard-top,* este mesagerul meu.

– Veți intra în posesia mărfii aici, la Viena? întrebă Malko.

---

1. *Nu aici! (n.a.)*
2. *Imediat (n.a.)*

– Nu, va trebui livrată la noi în țară.

– În Iugoslavia?

Miroslav Benkovaci încruntă sprâncenele groase.

– Nu mai există Iugoslavia. În Croația.

– Bine, dar vama?

– Treceți pe la Maribor[1], în ziua și la ora care vi se vor indica. Nu vor fi probleme. Știu că partea austriacă nu se uită la nimic.

Îi întinse mâna.

– Mulțumesc pentru că vă pasă de cauza noastră.

Pentru dolari, Andrez Pecs s-ar fi dedicat și celei mai josnice cauze. Cât despre Malko, acesta era în serviciu comandat. Se simțea puțin jenat că îl înșeală pe acest tânăr pe cât de fanatic, pe atât de naiv.

Sigur că armamentul comandat nu avea să servească la vânătoare. Trecutul Iugoslaviei era destul de presărat cu destule masacre, pentru ca nimeni să nu-și facă iluzii asupra destinației acestor arme...

Se întoarseră în restaurant. Andrez Pecs picotea, cu ochii mijiți și cu trabucul atârnând în colțul gurii. Cu toate acestea, realiză că Malko ținea în mână servieta cu dolari. Se ridică și îi strânse mâna lui Miroslav Benkovaci.

– Este o plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră! Pot să vă conduc undeva?

– Nu, nu, spuse tânărul croat. Voi comanda un taxi pentru Schwechat. Sper că avionul nu va avea întârziere. La JAT,[2] au ridicat toate salariile la trei mii de dinari, de la pilot, la femeia de serviciu. Din cauza asta, grevele nu încetează.

De la primele cutremure care au zguduit Iugoslavia, cauzate de dorința de libertate a celor două provincii din nord – Slovenia și Croația – vechi posesiuni ale Imperiului austro-ungar, economia iugoslavă se dezvolta greu, din cauza problemelor ce frământau țara.

Din cele douăzeci și două de milioane de iugoslavi,

---

1. Punct de frontieră între Austria și Slovenia, provincie din nordul fostei Iugoslavii (n.a.)

2. Companie aeriană iugoslavă (n.a.)

Slovenia avea 1,8 și Croația 4,6 – din care șase sute de mii erau sârbi. Turismul, principala sursă de câștig, se redusese la zero. *Club Med* avea oroare de pogromuri...

Cei trei ieșiră împreună de la *Schwartzenberg,* situat chiar în centrul Vienei. Bentley-ul negru «Turbo» al lui Andrez Pecs era parcat în fața restaurantului pe banda a doua, cu șoferul la volan. Miroslav Benkovaci rămase la recepție pentru a comanda un taxi, în timp ce Andrez Pecs și Malko se instalară în mașină pe bancheta din spate.

– Încântător băiat, remarcă ungurul între două fumuri. Sincer, patriot, cinstit...

Imposibil să știi dacă glumea sau nu. Ungurii au uneori un umor foarte special.

– Mă lăsați la *Sacher*? întrebă Malko.

– N-aveți timp să mergeți cu mine până în Kartner Strasse? Am de gând să comand întreg mobilierul din vila mea din Budapesta la Claude Dalle, decoratorul parizian. A venit special de la Paris să ne sfătuim. Încă nu există așa ceva în Ungaria. A creat pentru mine o masă de marmură încrustată cu pietre prețioase, o adevărată minune...

Toate astea reprezentau contravaloarea mai multor lăzi de muniții. Malko declină politicos invitația. Nu voia, mai ales, s-o facă să aștepte pe Alexandra.

– Atunci vă duc la *Sacher*, spuse negustorul de arme ungur. Apoi, mă îndrept spre Budapesta. Veți mai avea nevoie de mine?

– Nu cred, zise Malko.

Din contră, rolul său de compoziție continua. Se întreba unde avea să-l ducă această afacere. Cei care cumpără și vând arme sunt rareori cetățeni onorabili. Dacă „cumpărătorii" descopereau că făcea parte din *Central Intelligence Agency,* era posibil ca primele muniții să fie cheltuite pe el.

Capitolul III

Instalată la una dintre măsuțele de pe terasa unui vechi hotel vienez și zărind Bentley-ul negru, Alexandra termină dintr-o singură înghițitură paharul de Cointreau *on ice* și se ridică spumegând de furie. Un taior de mătase Gianni Versace, extrem de scurt, se mula pe corupul admirabil, iar părul îi cădea în cascadă de aur pe umeri. Splendidă creatură! Înhață dintr-o mișcare duzina de pachete care o înconjura și se îndreptă cu pași mari spre mașină.

– Domnișoara pare furioasă, comentă calm Andrez Pecs.

Alexandra deschise nervoasă portiera Bentley-ului aruncându-i o privire turbată lui Malko.

– Nu aveai de gând să mai vii? șuieră ea. De o jumătate de oră mă agață toți bărbații.

Evident, prin decolteul taiorului se zăreau sânii pe jumătate goi, iar ciorapii fumurii îți dădeau ghes să socotocești pe sub fusta mulată din mătase.

– Ți-l prezint pe Andrez Pecs, spuse Malko. Tocmai am terminat dejunul. Un dejun *important*, adăugă el.

– Nu era un motiv să mă faci să te aștept, rosti apăsat Alexandra. Unde este Elko?

– S-a dus să spele Rolls-ul, spuse Malko.

Ea aruncă pachetele pe jos în mașină și se urcă. Pe negustorul de arme ungur, care ar fi trebuit să fi făcut de mult pace cu simțurile, îl trecu un fior. Nevastă-sa n-ar fi inspirat decât un prizonier scăpat de o pedeapsă foarte, foarte lungă:..

– Am lăsat două taioare la Saint-Laurent, anunță simplu Alexandra, trebuie să le luăm.

– Trebuie să trec mai întâi pe la Ambasada americană, obiectă Malko.

Împăciuitor, Andrez Pecs scoase trabucul din gură și propuse plin de amabilitate:

–*Grädige Fraulein*, pentru că sunt răspunzător de această întârziere, permiteți-mi să vi le ofer...

Surâsul său larg se stinse sub privirea furioasă a Alexandrei.

– Nu accept cadouri decât de la bărbații cu care mă culc. Cel puțin o dată. Nu este cazul dumneavoastră, *nicht war*?

– Calmează-te, spuse Malko

– Nu! Am oroare să aștept. Și nu vreau să mă perpelesc în timp ce tu discuți cu acești „spooks"[1]

Șoferul nici nu putu să pornească, căci ea sări din Bentley, adunându-și pachetele...

Calm, Andrez Pecs se întoarse spre Malko.

– O să vă las la ambasadă. Sunt sigur o veți găsi la Saint-Laurent.

Malko era furios. Încă o dată, CIA îi tulbura viața particulară. Jack Ferguson, șeful centralei, îl sunase chiar în acea dimineață, ca să-i ceară un mic serviciu, ce nu avea să dureze mai mult de două ore.

Evident, Alexandra, care avea o plăcere să dejuneze cu Malko și apoi să facă dragoste la Sacher, într-una din rochiile proaspăt achiziționate, explodase. Ca toate austriecele, adora să se dedea la plăcerile cărnii, după cele ale mâncării, în special după-amiaza.

Melancolic, Malko privea defilarea platanilor de pe Ring. Sigur că avea să se ducă după ea, dar aceste dispute sfârșeau prin a înăspri relațiile. De această dată, nu era vina tumultuoasei sale logodnice. Se întorceau dintr-o escapadă amoroasă de la Paris, unde Alexandra îi lăsase pe croitori fără marfă. Doar la aeroportul Roissy II, sosind la terminalul D ca să ia cursa Air France pentru Viena, se oprise din cumpărături. Un progres enorm: monitoarele informau la timp pasagerii despre posibilele întârzieri și cauzele lor, nu mai erau tratați ca vitele.

Ceea ce nu reprezenta un lux: în Europa, 30% din toate zborurile întârziau, din cauza controlului de trafic, fără vina companiilor. La îmbarcare, li se mai rezervase o surpriză: neavând bagaje de cală, cu toate cumpărăturile Alexandrei, s-au putut înregistra automat, grație noilor bilete magnetice. Gata cu coada...

---

1. *Spioni, agenți secreți (n.t.)*

La servirea mesei, Alexandra scoase un strigăt vesel: de puțin timp, Air France oferea la clasa Club feluri mai ușoare. Se aruncase asupra unei prepelițe cu oțet de pere, meniu garantat numai pentru patru sute de calorii, dar cum mâncase și mușchiulețul de vită cu rosmarin al lui Malko, rezultatul nu mai era garantat.

Cert este că avea o dispoziție de vis când coborâse la Schwechat. Afacerea iugoslavă risca teribil să tulbure această lună de miere.

* * *

Jack Ferguson, șeful Centralei CIA la Viena, la fel de oxfordian ca totdeauna în costumul său în carouri, se aplecă surâzând asupra servietei-diplomat așezată pe birou.

– Păcat că nu putem să împărțim suma asta frumușică. Sigur ați avea ce face cu ei, nu-i așa?

Malko se abținu să răspundă la o provocare atât de evidentă. Castelul său din Liezen îl costa din ce în ce mai scump în fiecare an. S-ar fi zis că structurile care rezistaseră mai multe secole aveau o plăcere răutăcioasă să cedeze în timpul scurtei vieți a actualului proprietar, Alteța Sa Serenisimă[1], prințul Malko Linge, cu mai multe titluri nobiliare decât cu milioane de dolari... Fără CIA, Liezen ar fi fost de mult o ruină istorică. În plus, pietrele zidului de incintă erau de curând atinse de o maladie misterioasă, ce nu se putea vindeca decât cu o serie de substanțe la fel de scumpe precum caviarul...

– Nu mă ispitiți! spuse Malko. Mai bine explicați-mi de ce m-ați transformat în negustor de arme. Acest Miroslav Benkovaci pare totuși un băiat drăguț...

– *Yeah*, drăguț, ricană americanul cu un aer absent. Se poate spune și așa.

Scoase din buzunar o bancnotă mototolită de o sută de dolari și o compară cu cele din teancurile noi din servietă. Malko nu-l deranjă. Peste câteva clipe, șeful centralei scoase o exclamație de satisfacție și pescui o hârtie dintr-un teanc. Le puse alături pe birou.

– Priviți, îi spuse lui Malko, nu remarcați nimic?

---

1. *Expresia în original: Son Altesse Sérénissime. Inițialele sale – SAS – dau titlul colecției (n.t.)*

Malko se aplecă şi el, examinând cu grijă cele două bancnote, fără să vadă vreo diferenţă demnă de luat în seamă.

– Văd două sute de dolari, conchise el. Ce e cu ele? Sunt false?

– Absolut deloc, îl corectă americanul. Priviţi însă numerele...

Malko urmă sfatul şi înţelese. Cele două bancnote aveau aceeaşi serie.

– Şi atunci? întrebă el.

Jack Ferguson închise servieta şi o puse în seiful din birou, aşezându-se apoi în faţa măsuţei joase pe care se găsea o cafetieră.

– Această hârtie are o poveste, explică el. Acum o săptămână, o persoană a fost asasinată la Miami Beach. Un iugoslav croat, pe nume Boris Miletici. Avea beregata tăiată cu sălbăticie şi era ciopârţit cu cuţitul. În plus, i-au fost scoşi ochii. Priviţi.

Scoase dintr-un doasar câteva fotografii ale unei feţe mutilate, atât de hidoasă că Malko preferă să nu se mai uite.

– Era în posesia acestei bancnote?

– Nu. Această crimă ar fi putut fi pusă pe sema certurilor sângeroase dintre traficanţii de droguri, frecvente la Miami, dacă n-ar fi existat un martor. Acest Boris Miletici sosise de curând la Miami şi ocupa pentru câteva săptămâni apartamentul unui văr îndepartat, un comerciant croat stabilit la New York. Cu câteva ore înainte de asasinat, agăţase pe plajă o tânără, iugoslavă şi ea, pe care a dus-o la el. Ea ne-a dat această bancnotă de o sută de dolari scoasă dintr-un teanc. Aceasta...

– Ştiţi cine este asasinul, o dată ce există un martor...

– Nu-i cunoaştem încă numele, dar graţie mărturiei acestei tinere femei, ştim că este vorba despre un iugoslav destul de în vârstă. Ascunsă în baie, ea a auzit o parte din conversaţie. Ucigaşul cerea banii, cei doi pomenind despre cumpărarea de arme...

„Homicide Squad" din Miami ne-a transmis acest dosar şi Langley a furnizat informaţiile Centralei noastre din Zagreb. David Bruce – COS – a luat legătura cu autorităţile locale. Boris Miletici era cunoscut. Puţin lichea, puţin perfid, s-a făcut

remarcat de curând prin apropierea de partidul extremist HSP... Pretinsul urmaș al lui Ante Pavelici, cârpa naziștilor, militează pentru „Croația Mare", care ar urma să înglobeze practic întreg teritoriul lugoslaviei actuale... Fanatici periculoși. În jurul HSP se află grupări clandestine gata să reînceapă acțiunile violente ale ustașilor. Or, Boris a dispărut de la Zagreb acum câtva timp. Nu i s-a dat de urmă până la Miami. Nu știm prea bine cum să exploatăm afacerea, până când prietenul nostru Andrez Pecs nu ne-a anunțat că fusese contactat, pentru cumpărare de arme, de către un croat, Miroslav Benkovaci, care nu acționa în numele guvernului croat de la Zagreb. Am transmis datele la Zagreb și, bingo !

– Adică?

– După datele poliției croate, Miletici și Benkovaci aparțineau aceleiași grupări clandestine !

– Cine este Benkovaci?

– Un croat de treizeci de ani. Acum zece ani a fost arestat de UDBA, poliția secretă comunistă din lugoslavia, pentru că încercase să creeze o mișcare pentru Drepturile Omului. A făcut patru ani de pușcărie și după eliberare a fugit în Germania, unde a supraviețuit de bine de rău, alăturându-se unui cerc de foști ustași. Acolo a stabilit relații cu HRB, grupul clandestin croat din exil de inspirație fascistă. Atunci când Croația și-a proclamat dorința de independență, îndepărtându-se de tutela Belgradului, s-a întors repede la Zagreb. Gruparea clandestină de extremă-dreapta din care face parte proslăvește lupta contra sârbilor.

– Acesta este motivul pentru care le veți da arme?

Jack Ferguson surâse contrariat.

– Situația este complicată. În mod sigur, dorim ca Federația iugoslavă să nu se destrame. Nu trebuie însă ca sârbii să înăbușe veleitățile democratice ale celorlalți. Or, în Serbia, Partidul Comunist este încă atotputernic. Primul lucru pe care l-au făcut acum un an, a fost să confiște armele „gărzii teritoriale" a provinciei croate, lăsând Croația la cheremul intervenției militare sârbe. Și atunci am intervenit...

– Cum?

– Am acceptat să livrăm arme ușoare statului croat, cu care să doteze Garda Națională. Un fel de embrion al armatei.

Președintele a fost de acord. Cu condiția ca intervenția noastră să fie discretă. Aici i-am solicitat colaborarea lui Andrez Pecs. Ne-a mai servit drept paravan în operații similare... Și cum croații nu aveau credit, Compania a finanțat cumpărarea de arme ungurești – în special Kalașnikov – și le-a pompat în rezervele armatei SUA. Aceste arme au trecut prin Ungaria, ca și când ar fi venit de la Beirut și toată lumea a fost mulțumită. Ambasadorul nostru la Belgrad a putut să nege că i-am ajutat în vreun fel pe croați.

– Acest Andrez Pecs este o persoană sigură?

– Sunt puține pietele unde nu are acces... În plus, prietenii noștri austrieci îi iubesc pe croați.

– Din cauza Imperiului austro-ungar?

– Exact. Acolo se simt la ei acasă. Cred că, dacă acest Miroslav Benkovaci s-ar fi adresat omologilor noștri austrieci, aceștia ar fi făcut totul ca să-l ajute...

Malko începea să înțeleagă fondul problemei.

– Din moment ce ați livrat gratuit arme croaților, pentru ce vor să le *plătească*?

– Aici e interesant, mărturisi șeful centralei. Acele arme nu sunt destinate guvernului croat, ci clandestinilor... Este a doua tentativă pe care o fac pentru a și le procura.

– Prima o făuse Boris Miletici?

– Da. Atât cât se poate reconstitui povestea; și-a tras pe sfoară tovarășii și a fugit cu banii destinați cumpărării de arme. Clasic. Problema este că i-au dat de urmă. N-a profitat prea mult de dolari. Mulțumită acestei iugoslave care a asistat la crimă, am putut pune cap la cap toate piesele. Rapiditatea cu care Miletici a fost găsit arată că organizația HRB are ramificații întinse în Iugoslavia și în străinătate. Și are și bani.

– De unde vin banii?

– De la croații care s-au îmbogățit în străinătate. Printre altele, în Australia.

Malko nu vedea ce interes avea amestecul în această afacere croato-croată.

– De ce nu anunțați poliția croată? se miră el. Să-l aresteze pe Miroslav Benkovaci.

– A fost primul lucru la care m-am gândit atunci când Andrez Pecs mi-a spus că fusese contactat de cumpărători.

M-a întrebat dacă sunt de acord cu tranzacția. Dacă refuzam, aceia s-ar fi dus în altă parte și ar fi obținut ce doreau. Am primit atunci instrucțiuni de la Langley, instrucțiuni care îmi ordonau să pătrund în operațiune, prin intermediul acestei cumpărări de arme... Situația este foarte delicată în Iugoslavia. S-au adunat toate elementele pentru un nou Liban: două comunități care se urăsc, sârbă și croată, una săracă, alta bogată, arme peste tot și o armată care va lua foc la primul șoc: șaptezeci la sută din baza materială este sârbă, dar soldații aparțin tuturor etniilor. În cazul unei ciocniri, s-ar întoarce în locurile natale. În plus, oficialii de rang superior rămân foarte comuniști, opunându-se oricărei democratizări.

– Ce spun sârbii?

– Interzic separarea. Pentru ei ar fi o catastrofă. Aproape toate resursele se află în Croația sau în Slovenia. Nu le rămân decât câteva platforme ale industriei grele valorând cât greutatea fierului vechi din care sunt făcute. Nu agricultură, nu turism. În plus, în timpul războiului, din cauza lui Ante Pavelici, croații s-au alăturat naziștilor, în timp ce sârbii erau printre partizanii lui Tito, croat, totuși, și el. Aceasta a dus la mari masacre între 1941 și 1945... Apoi, guvernul comunist de la Belgrad, dominat de sârbi, a făcut totul pentru a-i pedepsi pe croați pentru această eroare istorică...

– Și acum?

– Au mai avut loc câteva mici masacre. Ar fi de ajuns o scânteie, pentru a se declanșa un adevărat război civil, care ar face mii de morți și nu s-ar mai opri...

– Credeți că gruparea lui Miroslav Benkovaci ar putea declanșa așa ceva?

Americanul făcu un gest evaziv.

– În mod clar, avem de a face cu fanatici. Nu știm nimic despre ei: număr, infiltrare, șefi, relații. Și, în special, ce au de gând cu armele, ce proiecte pe termen scurt, dacă preferați...

– Nu i-au mărturisit nimic lui Andrez Pecs?

– Nu. Au susținut că vor să-și înarmeze milițiile de autoapărare din satele croate izolate în zona sârbă.

– S-ar spune că e vorba de armament destinat micilor comandouri, remarcă Malko. Pentru ajutoare...

– Exact, aprobă americanul. Și nu știți încă tot: i-au cerut lui

Pecs aruncătoare de flacări. Evident, aruncătorul de flăcări nu era arma ideală pentru autoapărare... Chiar și în Iugoslavia... Malko își aminti de figura fină a bărbosului: să te mai încrezi în cineva! Un intelectual semnatar al petițiilor pentru pacea mondială. De când văzuse în Liban preoți maroniți ciuruiți cu mitraliera grea, părerile lui Malko asupra persoanelor aparent pașnice evoluaseră simțitor...

– De ce nu pasați din nou afacerea guvernului croat ? întrebă el.

– Nu au mijloacele necesare pentru a face o asemenea anchetă, afirmă americanul, nefiind format decât de câteva luni. Până atunci, Serviciile de Informații croate erau inexistente. Doar în Croația exista o ramură locală a SDB, echivalentul iugoslav pentru KGB. De când Zagrebul, capitala Croației, a rupt relațiile cu Belgradul, croații au fost obligați să refacă tot, începând de la zero. Pentru că nu au oameni, trebuie să folosească în noile structuri foști agenți ai SDB, croați regrupați. Numai că nu pot fi absolut siguri de fidelitatea lor. Dacă unii ar fi pus la curent Belgradul cu această afacere, sârbii s-ar fi smiorcăit peste tot că ustașii au revenit să masacreze toți sârbii nevinovați din Croația. Asta a fost propaganda lor timp de patruzeci de ani. De asta, guvernul lui Franjo Tuciman este foarte moderat, nu răspunde la provocări și nu vrea să aibă de a face cu cei ce duc dorul ustașilor. Așa că trebuie să fcem totul singuri, singurei.

– Adică?

– Să mergem pe această filieră, identificându-i pe membrii grupărilor clandestine, adăposturile și sponsorii. Vom putea furniza datele croaților sau vom face noi ordine.

Guvernul croat tremură de frică. Extremiștii lor îi înspăimântă mai tare ca sârbii! Ar fi de ajuns câteva masacre pentru ca Belgradul să anunțe că au înnebunit croații și că trebuie puși sub tutelă, înfrângând rezistența acestora cu ajutorul armatei federale.

Malko luă o înghițitură de cafea.

– Bine, dar Miroslav Benkovaci nu realizează asta?

– Nu-și dă seama, spuse americanul. Extremiștii își imaginează că e de ajuns să ucizi toți sârbii – ca în 1941 –

pentru a rezolva toate problemele. Povestea lor cu Croația Mare este o utopie periculoasă. Până la urmă, afacera asta cu arme e un lucru bun.

– De ce?

Americanul îi surâse larg.

– Veți însoți aceste arme, deoarece vă aparțin. Inevitabil, veți intra în contact cu membrii grupării. Mai departe, mă bizui pe experiența dumneavoastră și pe talentul de improvizație.

– Dar nu vorbesc sârbo-croata, protestă Malko. Nu vor avea nici un motiv să mă simpatizeze.

Cu toate că se urau în mod cordial, sârbii și croații vorbeau aceeași limbă, cu accente diferite, precum bosniacii, cei din Herțegovina sau muntenegrenii, de altfel.

– Ba da. Pentru că în afara livrărilor plătite, vom adăuga câteva mici cadouri pe care le veți „oferi". Așa, ca simpatizant al cauzei croate. L-ați văzut pe Miroslav Benkovaci. Este un naiv, după cum mi-a spus Andrez Pecs. După un asemenea gest, vă vor ciuguli din palmă.

Același optimism impertinent al birocraților care nu se mișcau de pe scaun. Iugoslavii nu avea reputația unor oameni deschiși și amabili. Malko se mai uită o dată la fotografia lui Boris Miletici, masacrat de către unul dintre compatrioții lui. Nu era o misiune ușoară.

Simțindu-i ezitarea, Jack Ferguson spuse cu o voce plină de optimism:

– În plus, vă voi da o armă secretă!

Înainte ca Malko să-l întrebe despre ce era vorba, americanul se îndreptă spre ușă și o deschise.

Capitolul IV

Şeful Centralei CIA se dădu la o parte pentru a lăsa să intre persoana care aşteapta în anticameră. O tânără femeie brună cu pielea mată, pe cât de vulgară, pe atât de provocatoare. Gura mare, prea rujată, nişte ochi negri cu pupile imense, un pulover puţin prea mulat peste sânii rotunzi şi un mini care părea intrat la spălat. Malko fu şocat de contrastul dintre bustul opulent şi coapsele înguste, ca de fetiţă. Cu un aer înspăimântat, nou-venita inspecta biroul lui Jack Ferguson ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă un vampir.

– V-o prezint pe domnişoara Swesda Damicilovici care este sârboaică, anunţă americanul. Ea a binevoit să demisioneze din slujba de recepţioneră la hotelul *Fontainbleau* din Miami, pentru a colabora cu justiţia ţării noastre. Domnişoară Damicilovici, vi-l prezit pe Malko Linge.

– *Hi!* spuse iugoslava întinzându-i mâna lui Malko.

Adoptase deja accentul şi manierele americane.

Sub aparenta sa timiditate, se ghicea o ticăloasă de clasă. Semăna a recepţioneră precum maica Tereza cu o stripteuză.

Invitată să ia loc, ea se aşeză pe canapea în faţa lui Malko, încrucişând picioarele cu o mişcare voit provocatoare. Fizicul nu-i era străin de rapida ascensiune socială, din fundul Serbiei la *Fontainbleau*...

Malko fierbea în sinea lui. La ce-i trebuia această creatură? Jack Ferguson răspunse la întrebarea neformulată cu delicioasa lui politeţe oxfordiană.

– Domnişoara Damicilovici a fost martoră la uciderea lui Boris Miletici, explică el. L-a văzut pe asasin şi îl poate recunoaşte. El însă, nu ştie că ea există. Este un atu solid, nu?

Malko schiţă un surâs.

– Asta în cazul în care drumurile lor se intersectează... Crima a avut loc la Miami, cred... Noi suntem în Austria...

Americanul nu se lăsă intimidat.

– Exact. Dar este foarte probabil ca acest om să se întoarcă în Iugoslavia. Acolo unde sunteți rugat să mergeți. Domnișoara Damicilovici vă va însoți. Nu este imposibil ca ea să-l recunoască pe criminal. În acest caz, nu avem decât să-l predăm poliției iugoslave... Iar pe domnișoara Damicilovici să o trimitem să-și reia slujba.

Swesda Damicilovici se foi pe canapea, nesimțindu-se în largul ei.

– Este îngrozitor de periculos ceea ce-mi cereți, obiectă ea. Dacă tipul bănuiește ceva, îmi va tăia beregata ca lui... Boris.

Șeful centralei surâse liniștitor.

– Nu riscați *absolut* nimic. Domnul Linge este cel mai bun „Special Agent" al nostru. Vă va asigura o protecție totală.

Privirea sumbră a iugoslavei se lumină scurt, apoi îl privi pe Malko cu un alt interes. O limbă ascuțită apăru fugar între buzele groase.

– Ești un tip de la FBI, ca aceia de la televizor?

– Așa e, i-o tăie Jack Frguson, fără să-i dea lui Malko timp să vorbească. Vedeți deci că sunteți pe mâini bune.

Swesda Damicilovici nu se lăsă însă păgubașă.

– Aveți pușcoci? insistă ea cu accent american. Unul din ăla mare cum poartă ei de obicei?

– Domnul Linge nu este încă în misiune, o corectă imediat Jack Ferguson, dar vă pot asigura că va purta o armă. Bineînțeles, fără să încalce legile locale. Acum, v-aș ruga să așteptați alături, mai avem câteva probleme thnice de dezbătut. Apoi, domnul Linge vă va însoți la hotel, ca să faceți cunoștință...

Docilă, iugoslava se ridică, legănându-și coapsele subțiri. Fusta era atât de strâmtă, că dădea la iveală conturul unui slip minuscul. După ce ieși, Malko explodă:

– Jack, sunteți nebun! Îmi va îngreuna misiunea și nu știe adevărul...

Americanul îl calmă printr-un gest liniștitor.

– Știu că nu este de talia cuceririlor dumneavoastră obișnuite... Nu vă cer însă să vă culcați cu ea. Am făcut un târg cu ea. Swesda Damicilovici crede că a fost luată sub ocrotirea FBI-ului și a Departamentului de Justiție. În timpul anchetei s-a descoperit că nu avea „green card"[1]. Altfel spus, că era în pericol de a fi expulzată din Statele Unite în cinci minute. Asta ne-a ajutat să o convingem...

– Adică?

– Și-a părăsit slujba și colaborează cu noi pentru trei mii de dolari pe lună, atât cât este nevoie. Apoi, Compania îi va obține „green card"-ul, peste rând, și ea se va întoarce la Miami. După părerea mea, cu fizicul ei, nu va rămâne mult timp recepționeră...

– De ce vreți să mă însoțească în Iugoslavia? Doar știți că ultimul lucru pe care l-aș face, o dată ce-l identifică pe asasinul acestui Boris Miletici, este să-l predau poliției. Așa, pierd orice speranță de a mai pătrunde în grup.

Jack Ferguson zâmbi larg.

– Evident! Dar ea crede că ajută FBI-ul, nu CIA... Dacă vă întâlniți cu ucigașul, nu este lipsit de importanță să-l identificați. Apoi, o urcați pe domnișoara Domicilovici în primul avion și vă continuați treaba. Chiar dacă nu-l întâlniți, vă poate fi al dracului de folositoare, pentru că vorbește limba. Nu vorbiți sârbo-croata, mi-ați spus.

– La drept vorbind, nu am intenția s-o învăț. Cu rusa, cred că mă voi descurca. Vă atrag atenția că amestecați o străină într-o afacere clandestină a Companiei. Este împotriva tuturor regulilor.

– În meseria noastră nu există reguli, numai necesități, spuse Jack Ferguson încăpățânat. Continuu să cred că domnișoara Damicilovici vă poate ușura enorm misiunea. În plus, adăugă el, mă îndoiesc de faptul că va rezista mult farmecului dumneavoastră.

– Lăsați-mă pe mine să decid pe cine bag în pat, spuse Malko cu o anumită răceală.

Aveam de gând s-o iau pe Alexandra.

---

1. *Carte de muncă (n.t.)*

– Nu pot să vă sfătuiesc să plecați cu amândouă, recunoscu Jack Ferguson. Veți mai avea însă alte ocazii de a pleca în luna de miere cu logodnica. Să mergem la noua dumneavoastră colaboratoare.

Văzându-i, Swesda Damicilovici întrerupse lectura horoscopului și se ridică, trăgând mașinal de rochia prea scurtă.

– Faceți cunoștință, îi sfătui Jack Ferguson. Malko, îi puteți arăta frumusețile Vienei domnișoarei Damicilovici. Este aici pentru prima oară.

Malko murmură un răspuns vag și se dădu la o parte pentru a permite „partenerei" lui să intre în lift.

Traversând holul ambasadei, avu un șoc: Rolls-ul său era parcat în fața intrării, cu Krisantem la volan. Pletele blonde ale Alexandrei se puteau vedea în spate.

– Unde mă duceți ? întrebă Swesda Damicilovici cu accentul ei suburban. Orașul ăsta arată extraordinar.

Malko se întoarse spre ea, cu un surâs ușor forțat.

– Nu vă duc nicăieri, pentru moment. Încă nu lucrăm împreună. În momentul când voi avea nevoie de dumneavoastră, îl voi anunța pe Jack Ferguson.

Se înclină ușor și ieși pe ușă, lăsând-o acolo. Încremenită, Swesda Damicilovici îl privi pe Malko traversând și urcând în Rolls-ul care porni imediat.

– *Shit!* Ticălosul! explodă ea.

Se răsuci și, pășind cu hotărâre, se îndreptă spre ascensor, decisă să-și verse furia pe șeful de la FBI.

* * *

– Mergem la Saint-Laurent, anunță Alexandra, care părea că-și regăsise buna dispoziție, Rolls-ul și pe Elko Krisantem...

Slavă Domnului că nu văzuse „creatura".

Destinsă, se lăsă pe spate încrucișând picioarele atât de mult, încât se văzu o jartieră. Instinctiv, Malko puse mâna pe coapsa îmbrăcată în nailon. I se părea atât de somptuoasă, cu figura ei slavă, cu ochii mari și verzi și cu gura care ar fi ispitit și un sfânt.

Decolteul taiorului lăsa să se vadă pieptul plin, iar fusta de mătase nu acoperea decât partea de sus a coapselor.

Malko o mângâie încetișor, ridicându-i fusta. Foșnetul mătăsii pe ciorapii de nailon era ca un afrodiziac. Urcă, până simți șarpele jartierei.

Cu un gest firesc, Alexandra desfăcu picioarele. Sunetul care însoți această mișcare, făcu să-i lase gura apă lui Malko.

De această dată, mâna lui urcă pe sub fustă, de-a lungul coapselor prelungi care nu se lăsau desfăcute de tot, până la sexul de abia protejat de o dantelă ca pânza de păianjen. Îl simțea fremătând. Alexandra îl privi tulburată și îi strecură o mână pe sub cămașă, zgâriindu-i ușor pieptul cu unghiile lungi. Malko fu zguduit ca de un șoc electric.

– Mângâie-mă! spuse ea încet.

Obișnuit cu aceste situații, Elko Krizantem rămânea cu ochii ațintiți la circulație.

Malko ascultă dorința logodnicei sale, declanșând unduirea pulpelor în formă de amforă. Fără să se oprească, îi spuse lui Elko Krisantem:

– Ne întoarcem la *Sacher*, Elko.

– Bine, Alteța Voastră.

Cu ochii închiși, Alexandra nu protesta. Cu picioarele ușor desfăcute, atingea virilitatea lui Malko, respirând din ce în ce mai repede. Atunci când el își strecură mâna prin decolteu, fofilându-se spre sutienul de dantelă albă ca să atingă sfârcurile învârtoșate, Alexandra scoase o serie de strigăte ușoare, precum o pisică chemându-și puii. Totdeauna fusese sensibilă la o asemenea mângâiere. Ajungând la *Sacher*, fu zguduită brutal de un orgasm violent, care o făcu să tremure din toate încheieturile. Coapsele strângeau în continuare mâna care îi oferise plăcerea.

Ieșind din Rolls, se agăță de brațul lui Malko, neputând să se țină pe picioare.

O cameristă tocmai le aranja camera. Alexandra îi spuse cu o voce sfârșită:

– *Bitte, komme wieder im dreizig minuten*[1].

De abia intră în cameră, că se îndreptă spre o comodă grea, trăgându-l pe Malko spre ea.

---

1. *Vă rog să reveniți peste o jumătate de oră (n.a.)*

– Te vei folosi de mine ca de o târfă, spuse ea. Asta îți place, *nicht war*?

Aruncă țaiorul pe podea, iar Malko îi scoase ușor sutienul, eliberând sânii. Ea îi deschise deja cămașa, agățându-se de piept, ceea ce lui îi plăcea foarte mult. Jucându-se cu ambele mameloane, îl aduse în câteva minute într-o stare de excitație formidabilă. În acest timp, el mototolea mătasea fustei, frământând crupa somptuoasă, adâncindu-se în sexul inundat, mângâind coapsele pline, revenind la sânii fragezi cu sfârcurile țepene și extrem de sensibile. Alexandra gemea, adusă la limita durerii. În același timp, limba ei ascuțită și pricepută o căuta pe a lui, precum o reptilă în călduri. Se auzi un foșnet imperceptibil. Alexandra scăpase de fusta prea strâmtă, păstrând desuurile. Când Malko vru să-i smulgă slipul minuscul, ea îl reținu murmurând:

– N-are rost!

Împinse nailonul spre pântece, eliberând ceea ce acesta adăpostea. În același timp, deschise fermoarul pantalonului de stofă al lui Malko. Acesta avea senzația minunată că nu fusese niciodată mai important. Alexandra îl mângâie câteva clipe, apoi se lăsă să cadă în genunchi în fața lui. Înainte de a-l introduce în gură, spuse cu o voce calină:

– Ți-am spus: „ca o târfă".

Efectiv, era ca o profesionistă versată... În genunchi, îi administra o felație de zile mari, în așa fel încât Malko fu nevoit să o oprească. Ea se ridică, încă gâfâind.

– Acum ce-ai vrea?

Fără să răspundă, Malko o împinse spre pat, întorcând-o. Docilă, Alexandra înghenunche la marginea patului, în timp ce Malko, în picioare, se apropia de ea prin spate, contemplând cu aceeași dorință mereu înnoită, acea crupă extraordinară, plină, cambrată, ce i se oferea. Cu șalele ridicate ca o pisică gata de atac, cu umerii lipiți de pat, Alexandra aștepta. O târfă supusă.

El se împinse înainte și fără a-i scoate slipul mic și aproape inexistent, se afundă în pântece dintr-o singură mișcare, făcând-o să scoată un geamăt răgușit și un țipăt.

– Oprește-te, ajungi prea departe!

Apoi, în picioare la marginea patului, cu mâinile crispate pe crupă, pentru a o deschide mai mult, Malko lucră încet,

reținându-se cât mai mult posibil. De fiecare dată când lovea peretele elastic, Alexandra scotea un strigăt înăbușit. El împingea din ce în ce mai tare. Până când simțiți seva urcând dinspre pântece. Ascultând-o pentru ultima oară, el o pătrunse și ejaculă cu un strigăt lung de plăcere. Se retrase cu greu, încă în erecție, în timp ce ea se întoarse, cu privirea tulbure.

– Ți-a plăcut? întrebă ea.

– Totdeauna este extraordinar, spuse el. Cred că am să te duc în voiaj de nuntă.

Alexandra surâse:

– Ți-am făcut o surpriză. Când m-ai lăsat baltă pentru agentul tău, m-am dus să mă uit la vitrine. Am dat peste expoziția lui Claude Dalle și am cumpărat o canapea Ludovic al XV-lea din lemn lăcuit, îmbrăcată în mătase de culoarea untului. De abia aștept să o încercăm.

În mod sigur, nu la odihnă se gândea.

Adună fusta și taiorul de pe jos și se duse la baie.

– Mă duc să-mi refac machiajul și mergem la Saint-Laurent.

Încă sub influența plăcerii, Malko își jură să apară în Iugoslavia cu Alexandra și nu cu „creatura" pe care dorea să i-o impună șeful Centralei CIA pentru planul său necurat.

* * *

Said Mustala patrula prin fața construcției albe și rotunde, cu mici deschizături, plasată în mijlocul pieței Zrtava Fasizma[1]. Era perplex. Privirea îi alerga fără încetare de la domul rotund din vârf, la banderola care se afla deasupra intrării: *Muzeul revoluției popoarelor din Croația*. Această inscripție îl intriga. Sosit la Zagreb chiar în acea dimineață, telefonase așa cum era stabilit celui care trebuia să vină să-l ia și acesta îi dăduse întâlnire la ora șase în fața moscheei din Zagreb.

Părăsise orașul de patruzeci și cinci de ani, se-nțelege, dar mai recunoștea piața și cladirea. Pur și simplu, minaretele dispăruseră. În 1942, Poglovnik-ul Ante Pavelici construise această moschee, ca o mărturie a recunoștinței sale față de

1. *Piață Victimelor Fascismului (n.a.)*

fidelii săi ustași, lucru ce îi făcuse și mai devotați. Chiar Said Mustala se rugase în ea. După cum vedea, nu mai era o moschee... Nu îndrăznea să-i întrebe pe trecători, de teamă să nu se facă remarcat și hotărî să mai aștepte puțin. Zagreb, micul oraș provincial adormit, așa cum îl cunoștea el, devenise o metropolă fierbinte. Said Mustala era zăpăcit de vuietul înfundat al circulației nestăvilite. Mașinile circulau prin piață cu toată viteza, ca într-o cursă, țâșnind într-un șuvoi curgând în toate direcțiile: Zastava, Jugo japoneze, nemțești, franțuzești, nu însă și rusești.

Sosit la aeroport, bătrânul ustaș descoperise aiurit șiragul de cuști triste din beton armat, aliniate la sud de Sava, râul care curgea de la est la vest, delimitând odinioară sudul orașului. Câmpurile fuseseră măcinate de aceste cartiere-dormitor, embleme ale arhitecturii comuniste. Din fericire, centrul orașului se schimbase puțin, cu bătrânele clădiri cenușii ale Imperiului austro-ungar, de o parte și de alta a bulevardelor și străzilor tăiate în unghi drept, ale căror nume erau practic necunoscute lui Said Mustala. Tencuiala cădea bucăți, ca vopseaua vechilor tramvaie albastre care străbăteau orașul.

Un singur motiv de bucurie avu Said Mustala: flamurile și drapelele în culorile croate, fluturând peste tot. Victorie postumă a Poglovnik-ului Ante Pavelici. Așadar, Croația era cu adevărat independentă! Lui Said Mustala nu-i venea să creadă că nu mai erau comuniști în țara lui iubită.

Era îngrijorat însă. Ce avea să facă în cazul în care corespondentul nu venea? Nu avea nici o adresă. Doar acel număr de telefon.

Un tânăr în jeanși și maletă se apropie de el, cu un aer de conspirator.

Ușurat, Said Mustala îl privi întrebător.

– Dobroslav?

Necunoscutul dădu din cap a negație, spunându-i cu voce joasă:

– Vrei să schimbi mărci?

Bătrânul ustaș îl privi, la început fără să priceapă. Celălalt insistă.

– Îți dau o mie cinci sute de dinari în loc de o mie două sute cât ai putea obține la bancă.

Spunându-și că astfel va mai trece timpul, Said Mustala se lăsa tentat și scoase din buzunar cinci bancnote de o sută de mărci. Tânărul le puse rapid în buzunar și scoase un teanc de bancnote portocalii mari. Le numără repede, i le puse în mâna lui Said Mustala și se îndepărtă, spunându-i din mers:

– Am făcut socoteala bine...

Băgând banii în buzunar, Said Mustala se puse din nou pe așteptat, din ce în ce mai neliniștit. Zagrebul semăna cu un oraș italian, cu zeci de terase în aer liber, adăpostite de nenumărate umbrele cu reclame la Coca-Cola. Era o căldură înfiorătoare, sub un cer de plumb. Said Mustala, ametit de zgomotul circulației, își șterse fruntea. Murea de sete și trebuia neapărat să dea un telefon. Se îndreptă spre prima cafenea și se sprijini de tejghea.

– *Pivo!* (1)

Până să fie servit, se duse la telefon. Nimic. Suna în gol. Bău bere și întinse una dintre hârtiile primite la schimb. Una mare, de zece mii de dinari.

Și cum Said Mustala ținea în continuare bancnota în mână, barmanul o înhăță, rupând o bună parte din ea. Bătrânul ustaș îl privi încruntat. Celălalt înțelese că mușteriul său era de bună-credință.

– Nu ești de pe aici? întrebă el.

– Nu, recunoscu Said.

– Nu știi că acum un an s-a făcut o stabilizare? Valoarea vechilor bancnote ca acestea s-a divizat cu o mie. Înțelegi, asta face zece dinari noi.

Said Mustala simțea cum i se urcă sângele la cap. Cu ce-i dăduse necunoscutul, avea cât să-i ajungă de câteva beri. Pentru cinci sute de mărci germane! Nimeni nu-i spusese că de câtva timp dinarul se scufunda mai ceva ca *Titanicul*... Puse restul de bani în buzunar, beat de furie. Fusese tras pe sfoară... Ieși din cafenea, gata să traverseze spre locul de întâlnire, când îl zări chiar acolo pe tânărul care îl escrocase! Se pregătea să agațe un alt fraier.

---

1. *O bere (n.a.)*

Sângele bătrânului ustaș clocoti. Traversând sensul giratoriu, cu riscul de a fi lovit de mașini, se repezi asupra tânărului pungaș, proțăpindu-se în fața lui.

– Dă-mi înapoi banii, hoțule!

Acesta îl privi pe bătrânul cu fața plină de riduri, care părea inofensiv: un țăran înțolit de sărbătoare. Ridică din umeri, disprețuitor.

– Ce tot spui? Ți-am dat un preț bun. Șterge-o.

Cu un ghiont, îl îmbrânci pe Said Mustala, realizând prea târziu duritatea mușchilor adversarului.

Said Mustala se izbi de zidul moscheei, văzând roșu în fața ochilor. Cu un gest reflex bägă mâna între curea și piele, smulgând din teacă pumnalul lung care-i servise la reglarea multor conturi. Pungașul nu avu timp să fugă. Pumnalul i se înfipse în abdomen și simți sângele curgând, sub privirea înnebunită de furie a bătrânului.

– Banii mei!

De această dată, devenea serios. Șovăi câteva clipe, înțelegând că celălalt avea să-l ucidă. Sălbăticia din priviri nu îl putea înșela. Precaut, scoase din buzunar un teanc de mărci și numără cinci hârtii. Când se pregătea să i le dea, Said Mustala spuse rece:

– Îmi mai dai două.

Nu era drept.

Licheaua se agită, nebun de spaimă. Mașinal, vru să apuce pumnalul ca să-l îndepărteze de el, dar țipă de durere când se tăie până la os.

– Moșule, ești nebun! bolborosi el.

Said Mustala nu-l ascultă. Delicat, luă două bancnote din teanc, puse banii în buzunar și spuse:

– Cară-te, hoțule!

Băiatul nu aștepta să i se spună de două ori, fugind cât îl țineau picioarele spre strada Ratocka.

După o sută de metri, dădu peste o mașină alb-albastră de Milicja (1), oprită la colțul pieței. Șoferul îi făcu un semn amical. Toți polițiștii îl cunoșteau pe șmenar. Acesta se apropie de mașină și șoferul îi zări mâna însângerată.

---

1. *Miliția (n.a.)*

– Ce ți s-a întâmplat?

– Un nebun! explodă tânărul. Un bătrân nebun cu un cuțit mare! M-a atacat în piața Zrtava Fasizma. Un fascist ustaș, cu siguranță.

Cei doi polițiști se priviră. Un ustaș pe străzile Zagrebului, în 1991... Dacă n-ar fi fost rana urâtă, n-ar fi dat nici o atenție cuvintelor tânărului. Nu se știe niciodată, însă...

– Hai, urcă, spuse șoferul, o să vedem.

Capitolul V

Dobroslav Babici se uită la ceas pentru a suta oară. Ce făcea imbecilul acela de Said Mustala? De pe esplanada ce înconjura noua moschee din Zagreb, construită în mijlocul unui teren viran, între bulevardul Beogradska și bulevardul Marina Drzica, în apropiere de Sava, se vedea ca în palmă.

O mașină se opri în parcarea situată la o sută de metri și el o studie. Din ea ieșiră patru bărbați, care se îndreptară spre moschee. Nici urmă de Said Mustala. La dreapta, niște puști se jucau pe lângă blocurile jalnice, pe care structurile metalice le făceau să semene cu niște vechi cutii de conserve. De cealaltă parte, moscheea îmbrăcată în marmură părea un palat din O mie și una de nopți.

Cei patru ajunseră lângă Dobroslav Babici. După accent, păreau să fie albanezi. Probabil membri din „Mafia Remuza"[1] care veneau să trateze afaceri în liniște în restaurantul moscheei totdeauna pustie. Fiind prea departe de centru, era nevoie de mașină ca să ajungi acolo, dar pentru Said Mustala era un punct de reper lesnicios.

Deodată, Dobroslav Babici avu o revelație: pe vremea când Said Mustala trăia la Zagreb, această moschee nu exista! Nu era decât aceea mică din centrul orașuui, construită de Poglovnik-ul Ante Pavelici, în prezent dezafectată. Probabil că acolo îl aștepta Mustala! Ca un nebun, se repezi spre Golful GTI. În câteva clipe ajunse pe bulevardul Marina Drzica, ce ducea spre vechea moschee.

Spera că Said Mustala îl așteptase.

---

1. *Mafia albaneză (n.a.)*

* * *

La început, Said Mustala privi cu indiferență mașina alb-albastră a Miliției care se apropia. Erau multe care patrulau prin oraș, iar polițiștii croați îngăduitori, renunțaseră de mult să mai lupte împotriva staționării în locuri nepotrivite. Fiecare metru pătrat disponibil era ocupat de mașini. Atunci când îl zări pe bancheta din spate pe tânărul care încercase să-l escrocheze, primul gând fu că acesta fusese arestat. N-avu timp să se bucure. Mașina, cu două girofaruri mari pe capotă, se opri lângă el. Unul dintre polițiști coborî și se îndreptă spre el.

– Actele dumneavoastră, *gospodin.*[1]

Said Mustala își înghiți furia și îi întinse pașaportul argentinian. Milițianul îl examină surprins.

– Nu sunteți iugoslav?

– *Ne.*[2]

Se pregătea să-i dea înapoi pașaportul, când tânărul de pe locul din spate spuse cu glas pițigăiat:

– Ustașul are un cuțit! Percheziționați-l.

Said Mustala se dădu instinctiv înapoi. Polițistul, realizând că acesta le vorbea limba, îl apostrofă:

– Vorbești sârbo-croata?

– *Da,* recunoscu Said Mustala, în silă.

– Acest tânăr pretinde că ai vurt să-l omori cu un cuțit.

– A încercat să mă escrocheze, protestă Said.

– Arată-ne cuțitul.

Cum nu se supunea, polițistul se apucă să-l percheziționeze. Imediat, Said ripostă cu un brânci. Celălalt polițist țâșni din vechiul Opel, cu mâna pe pistol. Colegul său se pregătea să-i pună cătușele lui Said.

În aceeași clipă, un Golf GTI negru se ivi de pe strada Boskoviceva și opri chiar în spatele grupului. Peste umerii polițiștilor, Said zări figura omului căruia îi dăduse banii recuperați de la Boris Miletici. Era cel care trebuia să-l întâmpine la Zagreb. Îl împinse cu brutalitate pe polițist și bâgă

---

1. *Domnule (n.a.)*
2. *Nu (n.a.)*

mâna la brâu, scoțând pumnalul. Celălalt milițian făcu un salt înapoi ca să nu fie ucis. Scoase arma, dar nu trase, din cauza trecătorilor. Said Mustala se repezise deja spre Golf.

– S-o ștergem, îi strigă lui Babici.

Acesta demară, îndreptându-se spre Piața Leninov. Auzi fluierele și două focuri de armă trase în aer.

Furios, se întoarse spre Said.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Ustașul îi explică de bine, de rău. Dobroslav Babici conducea cu viteză, urcând spre orașul vechi, în partea opusă locului unde se afla ascunzătoarea destinată lui Said Mustala. Cu siguranță că milițienii luaseră numărul mașinii, transmițându-l barajelor aflate aproape tot timpul pe bulevardele care duceau spre sud, spre aeroport și spre autostrada Belgrad-Ljubljana. Ar trebui să lase lucrurile să se mai liniștească puțin.

* * *

Mladen Lazorov cobora pe strada Vlaska la volanul BMW-ului 316 S, atunci când stația de radio-emisie branșată pe frecvența Miliției emise un apel.

– Atenție, un Golf GTI negru cu două persoane la bord se îndreaptă spre nordul orașului. Sunt bănuiți a fi periculoși și înarmați. Numărul de înmatriculare este MB 765439.

Număr de Maribor, din Slovenia. Mladen Lazorov își spuse că iar era vorba despre Mafia albaneză. Ca membru al nou înființatului *Sluzbe za Zastitu Ustavnog Poretka*[1], creat de către generalul Martin Spegel, ministrul apărării din Croația, se putea folosi de BMW, chiar în afara orelor de serviciu.

Milițienii nu aveau cum să-i prindă pe fugari, cu mașinile lor "obosite". Blocat în spatele unui tramvai, aștepta cu răbdare să se degajeze, când văzu apărând din stânga o mașină, depășindu-le pe cele oprite. Când trecu pe lângă el, distinse doi oameni pe locurile din față, apoi numărul: MB 765... Prea târziu pentru a vedea restul... Se degajă imediat și-l putu vedea pe tot: 765439.

---

1. *Oficiul pentru apărarea Constituției (n.a.)*

Era mașina căutată.

Imediat, puse mâna pe microfon și anunță:

– Aici Lazorov, de la Ministerul Apărării. Mă aflu pe strada Vlaska. Mașina căutată, Golful GTI este în fața mea.

La intersecția străzii Vlaska cu Draskoviceva, interzisă vehiculelor, Golful trebuia s-o ia obligatoriu la dreapta, pe Mose Pijade, marele bulevard care urca de-a lungul parcului catedralei, în prelungirea străzii Vlaska. Pentru moment, un tramvai pe cale să vireze la stânga bloca trecerea. Mladen Lazorov prinse deodată în retrovizor privirea șoferului și avu senzația că acesta și-a dat seama că este urmărit...

Ajuns în intersecție, Golful GTI se degajă și o luă la stânga pe Draskoviceva, pe calea semi-pietonală. Mladen Lozorov făcu la fel și declanșă sirena. Nu mai avea rost să se ascundă.

Golful alerga cu peste o sută cincizeci la oră, făcând slalom printre pietoni și tramvaie. Viră brutal la dreapta, pe sens interzis, apoi din nou la dreapta, urcând spre vechea Piață a Republicii de curând botezată Gelatsu. În ciuda puterii BMW-ului, Lazorov se chinuia să-l ajungă...

– Fi-r-ar să fie, e nebun! murmură ca pentru sine.

Șoferul Golfului o luase de-a dreptul prin zona pietonală! Claxonând îndelung, pentru a îndepărta trecătorii, intră ca un bolid în vasta Piață a Republicii, depășind mai multe tramvaie oprite. Prin stația de radio-emisie, Mladen Lazorov auzea mesajele grăbite ale mașinilor de Miliție, care se îndreptau spre cartier.

Luă din nou microfonul.

– Se îndreaptă spre Ilica, anunță el, dar și-ar putea schimba direcția.

La rândul său, opri brusc, scăpând apoi din mulțime. Apăru un milițian, care îi făcu semn cu bastonul cu cerculeț roșu să oprească... Prin geamul deschis, Mladen Lazorov îi strigă:

– Coleg!

Ieși din piață tocmai la timp ca să vadă Golful depășind cu peste o sută la oră un tramvai oprit. Mladen închise ochii: două femei, care nu zăriseră la timp mașina, fuseseră izbite. Îngrozit, văzu corpurile zburând pur și simplu și căzând apoi la câțiva metri.

Mergând spre vest, Golful GTI nici măcar nu încetini,

aproape ajuns la intrarea în strada Ilica, artera comercială a Zagrebului. Cu fălcile încleștate, temându-se în fiecare moment să nu provoace el însuși un accident, Mladen Lazorov încercă să rămână aproape. Deodată, mulțimea se strânse în jurul BMW-ului și fu nevoit să frâneze. Zeci de fețe amenințătoare erau lipite de geamuri. Oamenii loveau cu picioarele caroseria! Puțin mai departe, un grup îngrozit înconjura trupurile dezmembrate ale victimelor.

Aveau să-l linșeze.

Scoțând din centură pistolul automat SZ, îl agită urlând:

– *Policja! Policja!*

Cei mai apropiați se îndepărtară și putu în sfârșit să-și croiască un drum. Golful dispăruse pe strada Ilica. Crezu la început că o luase la dreapta, urcând pe strada Kalciceva, spre nord și spre cartierul rezidențial. Apoi, zări mașina la câteva sute de metri în față.

Era încolțită!

O mașină rămăsese în mijlocul străzii, în pană poate, iar două tramvaie venind din sens opus blocaseră trecerea. Golful putea doar să zboare... În momentul în care Mladen Lazorov ajunsese în spatele lui, unul dintre tramvaie se mișcă și, în același timp, Golful se fofilă, reluându-și cursa nebunească. De această dată, Mladen Lazorov nu mai puse pistolul în toc. Avea de a face cu oameni periculoși.

– Coboară pe strada Ilica, urlă el în microfon.

Era cea mai lungă stradă din Zagreb: unsprezece kilometri, ținând până la autostrada spre Maribor. Dacă ajungea până acolo, Golful scăpa...

Urmărirea reîncepu. Niciodată Mladen nu mai condusese așa! La un moment dat, privi kilometrajul: 190. În fața lui, Golful părea că zboară între șine, claxonând fără încetare.

Mladen pusese în funcțiune sirena și farurile. Înmărmuriți, oamenii se dădeau la o parte. Nu mai văzuseră o asemenea urmărire la Zagreb, liniștita capitală a Croației... Mladen Lazorov înțelese că Golful avea să-i scape. Atunci, cu regret, luă pistolul SZ în mâna stângă și trase piedica. Apăsând îndelung pe accelerație, așteptă momentul apropierii.

Când nu-i mai despărțeau decât vreo zece metri, întinse brațul și apăsă pe trăgaci, țintind cauciucurile Golfului. Fără

să-și dea seama, ajutat și de hârtoape, goli tot încărcătorul dintr-o dată. Parbrizul din spate al mașinii deveni opac. Apoi, Mladen Lazorov sesiză o ușoară șovăială în mersul mașinii... În sfârșit, pierzând din viteză, începu să meargă în zigzag.

Venind din față, un tramvai semnaliza sonor cu disperare. Golful îl evită la țanc, ștergându-l și pierzând în continuare viteză. Mladen Lazorov ridicase și el piciorul de pe accelerație.

Golful negru o luă spre trotuarul de vizavi, terminând cursa în vitrina unei librării. Capota era turtită de tot... Polițistul coborâse deja. Schimbase încărcătorul SZ-ului. Deschise portiera Golfului și îl apucă pe șofer de umăr, scoțându-l din mașină. Acesta căzu inert pe șosea.

– Ridică-te, ticălosule! spuse Mladen Lazorov, amenințându-l cu arma.

Apoi realiză că nu avea cum să se supună. Unul dintre proiectile îl lovise în ceafă, ieșind printr-un ochi. Priveliștea era oribilă. Mladen Lazorov rămase nemișcat, cu pistolul în mână, incapabil să se miște. Era pentru prima oară când ucidea un om...

Văzu cum se deschide cealaltă portieră, și o persoană se furișează afară, croindu-și drum printre gură-cască veniți în fugă.

– Opriți-l! strigă el.

Își dăduse seama prea târziu. Omul se îndepărta fugind spre strada Ilica. Mladen începu să-l urmărească, trăgând un foc în aer. Dacă n-ar fi fost sub impresia șocului că omorâse un om, ar fi putut probabil să-l atingă. Îl pierdu apoi din vedere, înghițit de mulțime și trebui să se întoarcă din drum. Se refugiase probabil într-una dintre nenumăratele curți ale imobilelor. Atunci când reveni lângă mașina strivită, două vehicule ale Miliției erau deja acolo, ocupanții ei împrăștiind mulțimea... Zări la cureaua celui ucis un mic revolver într-un toc, alături de un încărcător. Simți deodată cum i se pune un nod în gât. Dacă ucisese un coleg ?

* * *

Malko intră în biroul lui Jack Ferguson intrigat la culme. Șeful Centralei CIA la Viena îl sunase la Liezen, cerându-i să vină de urgență pentru comunicări importante.

– A apărut ceva nou, îl anunță americanul. Se pare că l-am găsit pe asasinul lui Boris Miletici.

– Unde?

– La Zagreb.

– Cine este?

– Nu știm nimic.

– Glumiți...

– Nu, explică americanul. Polițiștii croați l-au scăpat.

Îi povesti lui Malko despre urmărirea în plin Zagreb și cum se terminase aceasta. Semnalmentele celui fugit de sub nasul polițiștilor corespundeau perfect celor furnizate de Swesda Damicilovici, martorul asasinării lui Boris Miletici. La fel și pumnalul cu care necunoscutul îi amenințase pe polițiști. Din nefericire, milițianul care examinase pașaportul ucigașului nu-și amintea numele acestuia. Reținuse doar că era vorba despre un document argentinian. Iar în Argentina erau cel puțin două mii de croați...

– N-am avansat, deci, cu nimic, trase concluzia Malko. Știm cel puțin că încântătorul personaj se află la Zagreb.

– Nu, mai este ceva, adăugă șeful centralei. Ceva foarte important. Poliția croată l-a identificat pe cel care se afla împreună cu ucigașul în acel Golf GTI. Și el este un militant pentru Croația Mare. Unul despre care s-a vorbit în trecut, un animator al grupurilor de ustași din străinătate, cum este HRB, grupuri care primesc fonduri de la refugiații politici.

– Asta corespunde...

Americanul surâse cu amărăciune.

– Asta este ceea ce știu croații. Ne-au trimis dosarul și Langley a dat de urma acestui Dobroslav Babicl. Se stabilise în SUA și fusese identificat fără dubiu ca fiind un membru al unei secțiuni foarte discrete a SDB[1], însărcinată cu manipularea extremiștilor iugoslavi de toate felurile.

– SDB, Serviciile Speciale iugoslave?

– Exact. Foloseau pentru manipulările lor în special sârbi, dar și câțiva croați. Noi, străinii, nu facem nici o deosebire între un croat și un sârb, pentru că vorbesc aceeași limbă, dar ei nu se înșeală niciodată... Deci, acest Dobroslav Babici a petrecut mai mulți ani manipulându-i pe ustașii exilați și chiar recrutând

1. *Sluzba Drzaune Bezbeonosti – Securitatea Statului (n.a.)*

comandouri de sabotori pe care le ajuta mai apoi să se infiltreze în Iugoslavia. SDB îi lăsa să comită câteva mici atentate, apoi îi aresta, îi condamna și îi împușca... Împușcau doi iepuri dintr-un foc: Se făleau cu calitatea Serviciilor iugoslave și amenințau cu renașterea ustașilor.

– Acest Babici avea vreo legătură cu KGB? întrebă Malko.

– Evident. SDB și KGB lucrau mână în mână. Acum nu mai știm dacă KGB mai are legături așa de strânse cu omologii săi sârbi. În orice caz, sovieticii sunt împotriva Iugoslaviei. O Slovenie și o Croație independente ar fi un exemplu detestabil pentru statele baltice.

– Oare afacerea care ne interesează nu este o nouă manipulare a KGB sau a SDB? întrebă Malko.

– Este o posibilitate, răspunse Jack Ferguson. În plus KOS, Serviciul Federal de Informații militare controlat de Belgrad, rămâne prezent în Croația, ascuns în cazărmile armatei iugoslave, acolo unde polițiștii croați n-au dreptul să pătrundă. Are o rețea de agenți și de informatori infiltrați și necunoscuți de poliție. Tot acest sistem este în serviciul guvernului de la Belagrad, al sârbilor și implicit al KGB.

– Să presupunem, spuse Malko, că această grupare extremistă croată este manipulată de către guvernul de la Belgrad. În ce scop?

– Cea mai credibilă ipoteză, răspunse americanul, este că doresc declanșarea unor incidente grave între sârbi și croați, cu scopul de a demonstra că noul guvern croat al lui Franjo Tuciman nu este decât vârful de lance al ustașilor în Europa, și că astfel îi împiedică pe naziști să revină la putere.

– Și apoi?

– Aceasta ar permite folosirea armatei iugoslave pentru "pacificarea" brutală a Croației, eliminând fizic oficialii croați, și ar duce la instalarea unui guvern militar care să asculte de ordinele Belgradului. La sfârșit, s-ar obține o Iugoslavie "democratică" susținută în realitate de activiștii comuniști și sârbi.

– Guvernul croat este conștient de pericol?

– Absolut, însă este neputincios. Poliția și Garda Națională, create de generalul Martin Spegel, au primit ordine draconice de moderație. Îi țin sub observație. Nu pot face însă nimic

împotriva acestui gen de manipulări. Amintiți-vă de falsul atac al trupelor poloneze asupra unui post de frontieră german, la granița germano-poloneză, în 1939. Așa-zișii soldați polonezi erau niște deportați care au fost omorâți în final. Adevărul s-a aflat peste câțiva ani, între timp însă, aceasta i-a permis lui Hitler să invadeze Polonia sub un pretext de neatacat. Ceea ce dorim să evităm în acest caz...

– Grea sarcină, remarcă Malko.

Jack Ferguson surâse ironic.

– Mă tem că va fi misiunea *dumneavoastră,* dragul meu Malko. Vă pun la dispoziție toate armele pentru asta. Și o încântătoare asistentă pe deasupra. De mâine, puteți da anunțul în *Kurier.* Apoi, direcția Zagreb, cred. Iar acolo, va trebui *într-adevăr* să fiți atent...

Se lăsă o tăcere apăsătoare... Malko își ascundea cu greu nemulțumirea că trebuie s-o ia cu el pe Swesda, ceea ce avea să provoace o dramă cu Alexandra. În fața insistenței șefului centralei, aceasta era însă imposibil de spus cu voce tare.

– Sunt sigur că vă veți înțelege foarte bine cu domnișoara Damicilovici, încheie perfid Jack Ferguson, azvârlind o săgeată veninoasă. Și dacă împiedicați această manipulare, înseamnă că ați făcut un afurisit de serviciu croaților.

Capitolul VI

Said Mustala coborî din tramvai pe bulevardul Savska Cesta colț cu Bratstva Jedinstva, în partea de sud a Zagrebului, chiar lângă Sava. O luă pe jos spre un grup de clădiri dezordonate amplasate între bulevardul Bratstva Jedinstva și râu, întorcând fără încetare capul... Se afla încă sub șocul finalului tragic al urmăririi. N-ar fi crezut că va scăpa de hăituiala polițiștilor croați. Timp de o oră, se ascunsese în fundul unei curți de pe strada Ilica, într-un colț urât mirositor, neîndrăznind să iasă decât la căderea nopții. Strada Ilica se liniștise și el o luase pe jos, la început spre sud, în căutarea unor repere în acest oraș pe care nu-l mai recunoștea.

La capătul bulevardului Savska Cesta se amestecase într-un grup care aștepta tramvaiul, regăsindu-și puțin calmul. Cu toate acestea, vederea mașinilor alb-albastre ale Miliției, făcea să-i crească adrenalina și să-i tremure picioarele. Se dezobișnuise să fie hăituit, să se simtă în pericol, fără o armă cu care să se poată apăra, în afara pumnalului său. Ar fi trebuit să recupereze pistolul lui Dobroslav Babici, care nu mai avea nevoie de el. Murise pe loc, fără un strigăt, cu creierul făcut țăndări. Aceasta nu-l impresionase pe Said Mustala, care mai văzuse așa ceva, însă inima îi bătea nebuneste la gândul că poate înțelesese greșit adresa pe care tovarășul lui i-o dăduse, înainte de a fi împușcat.

Dacă era așa, bătrânul ustaș nu avea altceva de făcut decât sa treacă granița în Italia sau în Austria, pentru a se întoarce în Argentina. Își blestema zilele pentru că arătase pașaportul polițistului. Asta putea să-i creeze serioase probleme.

Se opri în față primului grup de clădiri. Rufe erau întinse la uscat la toate ferestrele, o caroserie de mașină ruginea în fața

intrării, betonul era cenușiu și nu se zărea nici un magazin. Verifică adresa într-un carnețel unde o scrisese în timp ce se ascundea. Prilaz Poljanama numărul 6. Un imobil de douăsprezece etaje, ca o zi fără sfârșit, cu sute de apartamente, viziuni mai bine-zis, asemănătoare celor din Novi Zagreb. Începu să caute scara D și o găsi. O scara fără lift, mirosind a urină, a varză și a jeg. Ușile cutiilor de scrisori fuseseră smulse. De scara era legată cu un lanț enorm o bicicletă. Apartamentul se găsea la etajul opt. Urcă încet și ajunse sus fără suflare, cu junghiuri în gambe. Palierul era tăcut și pustiu. Numerele apartamentelor erau scrise pe niște plăcuțe ovale de aramă.

Apasă pe soneria de la 820 și așteptă cu mâna pe mânerul pumnalului. După un timp, care i se păru fără sfârșit, auzi o foială în spatele ușii, o broască descuindu-se și un cap blond, cu părul ciufulit apăru în deschizătură. O fată foarte tânără, cu o față frumoasă cu pometi înalți și cu niște ochi verzi uimitori, purtând doar un tricou bărbătesc care-i acoperea puțin din coapse.

Lipsa machiajului scotea în evidență puritatea trăsăturilor slave, de o finețe neobișnuită. Sânii ascuțiți ieșeau prin tricou, însă lui Said Mustala nu-i stătea mintea la asta.

– Ce doriți ? întrebă curioasă și liniștită fata.

– Sunteți Sonia Bolcek?

– Da.

– Sunt prietenul lui Dobroslav Babici, spuse Said Mustala.

– Da, sigur! Vă așteptam. Intrați.

Said Mustala se strecură înăuntru, atingând în treacăt pieptul gazdei sale. Aceasta o luase înainte și el întoarse privirea ca să nu vadă fesele rotunde, de abia acoperite de tricoul prea scurt. Living-room-ul minuscul era într-o dezordine îngrozitoare, fiind luminat doar de o lampă așezată pe un taburet. Storurile de lemn coborâte întăreau impresia că se găsea într-o cutie.

Epuizat, Said Mustala se trânti pe un scaun. Blonda îl privea cu curiozitate.

– Unde este Dobro? întrebă ea. V-a adus până aici?

Încurcat, bătrânul ustaș dădu din cap a negație, neștiind ce raporturi erau între persoana de contact și Sonia Bolcek.

– A avut un accident, îngăimă el.

– Un accident! Desigur, conduce ca un nebun. E grav?

Figura i se întunecase, părând teribil de îngrijorată. Said Mustala înghiți în sec și spuse:

– Da...

De astă dată, ea ghici adevărul.

– A...

– Da.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Instinctiv, ea strânse în palmă crucea de aur care îi atârna de gât. Said Mustala nu prea știu ce să răspundă, până când văzu pe perete, prins în pioneze, un poster reprezentând Croația Mare, având în colțul stâng o foarte frumoasă fotografie a Poglovnik-ului. După toate probabilitățile, Sonia gândea „corect".

– Poliția l-a ucis, spuse el. Ne-au urmărit mașina și au tras. A fost vina mea.

Povesti cu stângăcie despre întâlnirea ratată. Era atât de răvășit, că Sonia se apropie de el și îl îmbrățișă ca o soră.

– Nu trebuie să suferi, spuse ea mișcată, așa e viața. Noi, croații adevărați, suntem angajați într-un război de independență. Iar într-un război, mai sunt și morți... Știu ce ați făcut pentru cauză. Ați fi putut să rămâneți liniștit în Argentina. Dobro mi-a povestit tot.

– Îl cunoșteați bine ?

– Nu. Este de puțin timp la Zagreb. În sfârșit, era... UDBA îl căuta pentru activitățile lui naționaliste. S-a întors după ce i-am izgonit pe comuniști. Miroslav mi l-a prezentat. Nu-l cunoașteți pe Miroslav Benkovaci?

– Nu, mărturisi ustașul.

Privirea Soniei se lumină.

– Este un băiat minunat. Suntem amândoi din regiunea Vukovar, din Slavonia, pe malul Dunării. Într-o seară, am făcut imprudența să merg cu un prieten sârb la bal în satul Borovo Cela. La plecare, un grup de cetnici[1] ne-a atacat. L-au înjunghiat pe cavalerul meu și m-au târât într-o șură. Acolo, toți șapte m-au violat în toate felurile. Apoi m-au legat ca să nu mai scap. Aveau intenția să continue mai multe zile, numai că Miroslav a aflat ce se întâmplase. A organizat o expediție

1. *Extremiști sârbi (n.a.)*

împreună cu niște prieteni de-ai lui ca să mă scape. S-au bătut cu cetnicii, iar fratele lui Miroslav a fost ucis. Dar m-au salvat! De atunci m-am mutat la Zagreb, îmi era prea frică.

Said dădu din cap.

– Sârbii sunt niște animale.

– Ce vreți să faceți la Zagreb? se interesă ea.

– Nu prea știu, Dobroslav trebuia să-mi dea instrucțiuni, însă...

– Am să vă fac cunoștință cu prietenul său, Boza Dolaci, sigur știe despre ce este vorba. Miroslav știe unde să-l găsească... N-aveți bagaje?

– Le-am lăsat la gară, ca să fiu mai liniștit.

– Să vă fac o cafea.

Ea se ridică și Said Mustăla întrebă umil:

– Dobroslav mi-a spus că aș putea rămâne aici câteva zile...

Cu un surâs palid și totuși călduros, ea spuse:

– Desigur, numai că nu e prea confortabil. Miroslav va veni imediat. În prezent este foarte activ, se ocupă cu înființarea unei celule secrete de rezistență în sânul puterii federale. Guvernul lui Franjo Tuciman este prea timorat. Haideți să vă instalați.

Said o urmă într-o cameră nu mai mare de opt metri pătrați. O saltea era pusă pe jos, alături de teancuri de cărți, de afișe cu Croația Mare și de o masă. Se simțea aerul închis, dar după hăituială, lui Said i se părea la fel de somptuoasă ca un palat.

– Vă e foame? întrebă Sonia.

El tresări.

– Da, răspunse simplu.

– Am să vă fac niște chiftele, spuse ea, apoi vă veți putea odihni.

* * *

În biblioteca sa din castelul Liezen, Malko recitea scrisoarea oficială pe care se pregătea să o trimită guvernului ungar, cerând restituirea terenurilor aparținând domeniului Liezen confiscate de comuniști în 1945. Cu cele două mii de hectare

cultivabile, un teren de vânătoare, păduri și iazuri, ar fi putut în sfârșit să se „desprindă" de CIA...

Compania stabilise o derivație telefonică a numărului menționat în anunțul publicat dimineață în *Kurier*, număr care suna la aparatul așezat în fața lui, pe o măsuță joasă, o creație a lui Claude Dalle. Această linie nu era conectată la rețeaua castelului. Aproape terminase lectura, când aparatul sună. Pulsul i se acceleră. O nouă misiune începea. Încă nu-i explicase Alexandrei, care îl aștepta în camera oglinzilor, că n-o putea lua cu el în Iugoslavia.

– Alo? spuse el.

– Vă sun în legătură cu anunțul din *Kurier*, spuse o voce plăcută, pe care Malko o recunoscu imediat. Am văzut anunțul despre Corniche. Are și *hard-top*?

– Da.

– Foarte bine. Să ne întâlnim la *Sacher*, pe la șase.

* * *

Ca în toate serile de vară, terasa de la *Sacher* era plină, Malko fiind nevoit să uzeze din plin de puterea sa de convingere, pentru a putea obține o masă. Miroslav Benkovaci veni tocmai când Malko se așeza, de această dată fără servieta diplomat. Cei doi își strânseră mâinile și Malko comandă un Johnny Walker „on the rocks" pentru iugoslav, care vorbi primul:

– Totul este pregătit?

– Absolut, confirmă Malko. Avem însă o problemă cu itinerarul.

– Adică?

– Nu putem trece prin Maribor.

– De ce?

– Șoferul camionului refuză, pretinde că acest punct de frontieră este periculos, că sunt deseori inspecții surpriză ale agenților SDB, deghizați în vameși. Ne sugerează să facem un ocol prin Ungaria.

În realitate, autoritățile austriece, avertizate de CIA în legătură cu operațiunea, se opuseseră tranzitului de arme

direct din Austria în Iugoslavia. Dacă ar fi fost o cât de mică întârziere, aceasta ar fi declanșat un oribil scandal politic. Cu atât mai mult cu cât Kurt Waldheim, cunoscut pentru simpatiile sale naziste, era un apropiat al dreptei croate. Livrarea de arme prin Ungaria avea un caracter mai neutru.

– Este foarte neplăcut, obiectă Miroslav Benkovaci. Totul era organizat în această manieră.

Malko surâse inflexibil.

– Regret. Este imposibil...

Tânărul croat se uită la ceas.

– Bine, mă duc să telefonez; încerc să schimb dispozițiile.

Dispăru în hotelul *Sacher*. Legat de partea ungară, Andrez Pecs își luase măsurile sale de prevedere: poliția ungară avea să închidă ochii... Era de ajuns să i se comunice numărul camionului.

Iugoslavul lipsise douăzeci de minute. Când se întoarse, părea vizibil mai destins.

– Totul este aranjat, îl anunță el pe Malko. Puteți să fiți la granița iugoslavo-ungară, la punctul de frontieră Letenye, pe drumul E 96, mâine între nouă și zece?

– Nu este nici o problemă, afirmă Malko.

– În ce țară va fi înmatriculat camionul?

– În Germania, iată numărul.

Miroslav Benkovaci îl notă cu grijă.

– După ce treceți frontiera, spuse el, mergeți până în orașul Varazdin. Sunt cam patruzeci de minute de mers. Vă opriți în piața Primăriei. Acolo este o cafenea cu terasă, *Steaua Roșie*. Un local foarte frumos. Dacă vremea e bună, așteptați afară, dacă nu, înăuntru. Veți fi singur în afară de șoferul camionului?

– Nu, spuse Malko. Vin cu o prietenă.

– Este o persoană singură?

– Da.

– Perfect.

Nu părea prea entuziasmat.

– La Varazdin, cineva va inspecta încărcătura, asigurându-se că totul este în ordine. Apoi veți primi instrucțiuni suplimentare. Dacă intervine vreo schimbare sau un accident, puteți suna la acest număr, la Zagreb, propunând o altă formă

de întâlnire. Este vorba despre o persoană care nu este la curent cu activitățile noastre, se grăbi el să precizeze.

– Perfect.

Miroslav Benkovaci se ridică și îi strânse mâna lui Malko.

– Ne vom revedea la Varazdin? întrebă acesta din urmă.

– Nu știu încă, spuse evaziv bărbosul.

Malko îl privi îndepărtându-se, cu impresia clară că avea să se arunce în gura lupului.

* * *

Maiorul Franjo Tuzla, cunoscut de mulți după porecla *Zmiljar*[1], închise telefonul cu un suspin de ușurare și își șterse fruntea. Valul de căldură care se abătuse de câteva zile asupra Zagrebului, se simțea în special în valea Savei. În birou erau probabil mai mult de treizeci de grade, în ciuda unui ventilator sovietic astmatic, care se defecta în fiecare zi. Franjo Tuzla îl cumpărase cu o duminică în urmă de la talciocul de pe esplanada de la Jakusevec, nu departe de depoul feroviar al armatei iugoslave, unde își exersa talentele.

Era o acoperire perfectă pentru o activitate clandestină. Acolo zăceau câteva camioane, iar vehiculele militare ale cazărmii vecine, „Mareșalul Tito", veneau să se alimenteze. În afară de pompa de carburant, acolo nu se mai aflau decât două barăci prăpădite, din prefabricate ce arătau jalnic.Mașina Jugo verzulie a maiorului era parcată în spate. Nimeni nu acorda nici cea mai mică atenție acestei incinte înconjurate de sârmă ghimpată și păzite de câteva santinele apatice, care ignorau total adevăratele activități ale șefului depozitului.

Aceasta era cea mai bună protecție pentru maiorul Franjo Tuzla.

În întreaga sa carieră, maiorul fusese încurajat și protejat de către generalul Blacoje Mesici, devenit mai apoi șeful de Stat Major al armatei iugoslave. Comunist doctrinar, cu toată familia masacrată de ustași în timpul războiului, Mesici nu visa decât să pună la punct provinciile separatiste.

---

1. *Șarpele (n.a.)*

Numai că, pentru o intervenție militară masivă, chiar fără girul guvernului de la Belgrad, era nevoie de un pretext.

Maiorul Tuzla fusese desemnat să-l fabrice. Acesta avea o linie directă cu Statul Major al KOS, de la Belgrad, care se găsea în legătură cu cel de la SDB și cu celula specială însărcinată cu manipúlarea croată. Hotărârile privind operațiunea fuseseră luate de comun acord cu reprezentantul KGB, lăsând activiștii politici la o parte.

Fricoși de felul lor, aceștia ar fi fost foarte bucuroși să culeagă fructele manipulării. Chiar și generalul comandant al regiunii al Cinciea militare, care îngloba Slovenia și Croația, nu avea știință despre ceea ce făcea într-adevăr maiorul Tuzla. Sigur că toată lumea cunoștea apartenența lui la KOS, dar credea că se mulțumea cu informații despre concepțiile populației croate.

În urma declarației de independență, în Croația SDB fusese decimată. Mulți agenți – ei înșiși croați – refuzaseră să continue să lucreze pentru guvernul de la Belgrad și „trădaseră". Alții, prea marcați de moderația lor față de sârbi, fuseseră nevoiți să fugă, cei rămași fiind sub strictă supraveghere. Slavă Domnului, mai exista KOS, care nu avea probleme de conștiință, hotărâtă să facă totul pentru ca și croații să-și afle locul bine meritat.

Ascuns ca un păianjen în pânza sa, maiorul Franjo Tuzla își folosea aptitudinile în mod activ. De doisprezece ani dirija cu o mână de fier secțiunea din SDB însărcinată cu manipulările croate, ceea ce îi adusese o frumoasă carte de vizită.

Operațiunea sa „destabilizarea" mergea bine, în ciuda câtorva piedici de început. Trebuia ca acești imbecili din Croația Mare să însărcineze un escroc pentru cumpărarea de arme... Din fericire, Tuzla reactivase la timp unul dintre cele mai bune elemente ale sale.

Sună telefonul.

– Aici depozitul 432, spuse el cu o voce neutră.

– Sunt Dolaci, spuse el cu tristețe. S-a întâmplat ceva aseară, o idioțenie.

Turbat de furie, maiorul ascultă relatarea masacrului din strada Ilica. Prin pierderea lui Dobroslav Babici, dispărea unul dintre cei mai buni oameni. El și cel ce era la telefon

constituiau „structurile" indispensabile unei manipulări sub controlul total al KOS, având însă încrederea extremiștilor croați: numai ei doi recrutaseră pentru SDB zeci de croați extremiști, care sfârșiseră în fața plutonului de execuție. Nu-și puteau permite luxul de a se transforma în trădători.

– Totul este bine, în rest? întrebă maiorul.

– În principiu, da.

– Foarte bine, duceți-vă la opt, la *Orient Express.*

Aceasta era una dintre cafenelele la modă din Zagreb, situată pe strada Marticeva. Mulțimea te făcea să treci neobservat și aveau o bere excelentă...

După ce închise, Franjo Tuzla începu să construiască planul pentru a nu cheltui mai mulți dolari decât era prevăzut. Deja se chinuise să-i obțină pe aceia de care avea nevoie imperioasă Centrala de la Belgrad. Numai că, fără dolari, nu se puteau cumpăra arme... Sigur, ar fi putut lua din arsenalele armatei iugoslave care erau ticsite, dar asta ar fi pus în pericol întreaga mașinație. Seria unei arme te ducea cu ușurință la originea ei.

Pentru ca operațiunea imaginată să funcționeze, trebuia ca extremiștii croați să-și cumpere armele de pe piața internațională, pentru ca, eventual, să li se dea de urmă.

Aprinse un trabuc olandez și se strâmbă. De la secesiune încoace, la Zagreb nu se mai găseau trabucuri cubaneze.... După ce stătu pe gânduri câteva minute, îl stinse și se duse la nișa unde avea hainele civile. Odată îmbrăcat, se privi în oglindă. Cu craniul pleșuv, cu figura masivă, cu pomeții ridicați, cu ochii cenușiu închis și bărbia puternică, avea aerul unui rus. I se spusese asta des, pe vremea când își făcea studiile la Academia militară de la Mosocova.

La volanul micuțului Jugo, o luă la dreapta spre centrul orașului pe bulevardul Marina Drzica. Cine l-ar fi bănuit pe acest om corpolent și indiferent, care folosea încă o mașină distribuită în SUA, în timp ce profitorii din Zagreb se preumblau deja în Mercedes și în BMW.

* * *

– Urcați, spuse în interfon cu intonații vulgare Swesda Damicilovici. Camera 22. CIA nu se ruinase pentru tânăra

iugoslavă, instalând-o într-o modestă pensiune, *Sonnenberg*, de pe Johannes Strasse. Malko se resemnase să ia din nou legătura cu ea înainte de plecare, măcar pentru a o învăța rolul. Nu o mai văzuse de când o lăsase baltă în fața Ambasadei americane. Se hotărî să urce scara cu mochetă uzată și bătu la ușa cu numărul 22.

– Intrați, strigă Swesda. Nu e încuiat.

Ea îl aștepta în camera minusculă, sprijinită de o comodă, având un aer distant, cu pleoapele violet și cu buzele stacojii. Decolteul îi cobora practic până în dreptul stomacului, descoperind pieptul bogat cu sfârcuri ridicate. Nu purta nimic pe sub rochia mini, lipită de piele ca un șervețel ud. Îi aruncă lui Malko o privire care ar fi înflăcărat orice bărbat normal și spuse cu o voce ușor tărăgănată:

– Ia uite-l pe frumosul prinț, care nu regulează decât doamnele din înalta societate.

În acele momente, Malko l-ar fi ucis pe Jack Ferguson... Swesda Damicilovici n-avea cum să-i ghicească singură identitatea... Se forță să surâdă, rămânând la o distanță respectabilă. Putea vedea muntele lui Venus prin rochia superstrâmtă... Buzele groase ale lui Swesda Damicilovici surâseră ironic.

– Ai venit totuși după mine, nu ?

– Plecăm mâine dimineața la șase, o anunță Malko.

– Cum vrei.

În mod vizibil, Swesda își stăpânea furia. Spuse cu o voce rea și seacă:

– O luăm și pe prietena ta, târfa care era în Rolls ?

– Nu cred, spuse Malko, simțind cum se înfurie.

– E mai bine... Numai că înainte de plecare, mai e o mică formalitate de îndeplinit.

– Care ? întrebă Malko, întrezărind deja răspunsul.

– Ghicește !

Și cum el nu se mișca, ea puse mâna pe telefon și preciză cu o voce plină de furie:

– Va trebui să fii *foarte* drăguț cu mine. Altfel, nu plec. Pentru moment, am chef să fac dragoste.

– Nu fac asta la comandă, spuse Malko rece ca un aisberg.

Fără grabă, Swesda începu să formeze un număr. După ce termină spuse:

– Aș dori să vorbesc cu domnul Ferguson.

Malko sărise deja la ea, gata să o sugrume. Ea lăsă receptorul și îl încolăci cu un braț pe după ceafă, frecându-se de el fără rușine. În același timp, îi lingea gura ca un animal.

Sânii mari și rotunzi se freacau de stofa costumului lui Malko, gata să-o dezbrace. Acest uragan erotic îl lăsa rece.

Infernala Swesda îl simți și, cu un rânjet odios, își strecură mâna între cele două trupuri, căutând să-l excite. O lucire nebună și tulbure îi plutea în priviri. Vulgaritatea sa agresivă, în amestec cu o autentică senzualitate, dădea naștere unei adevărate bombe.

Numai că Malko n-avea chef să fie jucăria acestei stricate. Îi prinse încheieturile, ducându-i-le la spate și o săgetă cu privirea sa aurie.

– Mâine la șase fără un sfert, jos, spuse calm. Culcați-vă devreme.

Cum ea întindea din nou fața ca să-l sărute, o respinse, făcând-o să cadă pe pat. În treacăt, observă că nu purta nimic pe dedesubt. Până să se ridice, el ajunsese deja la ușă.

* * *

Prin fereastra murdară a camerei, Said Mustala privea muntele, ascuțind masinal pumnalul cu o piatră de care nu se despărțea niciodată. Această claustrare voluntară îl făcea să sufere, dar se simțea însuflețit de faptul că fusese preluat de o organizație. Avea oroare să lucreze pe cont propriu.

Sonia, blonda care îl găzduia, avea o viață stranie. Studentă la Zagreb, își petrecea nopțile dansând și revenea acasă în zori, aducându-i pâine proaspătă bătrânului ustaș. Când nu era prea obosită, se așeza lângă el, ascultându-i povestirile despre război, sau mai curând masacrele. Ochii îi străluceau când își amintea despre pogromurile satelor sârbești.

– Cât mi-aș fi dorit să fi fost acolo, spusese ea o dată, cu o voce plăcută... I-aș fi ars de vii, după ce i-aș fi castrat...

Tot corpul îi vibra. Nu părea să sufere totuși prea mult din cauza violului. În primul rând, exista amantul oficial, Miroslav

Benkovaci, tânărul inginer care lupta pentru independență, ce îi devenise imediat simpatic lui Said Mustala. Deseori, însă, când Miroslav nu era acasă, ea aducea tineri cu care bea bere și făcea dragoste până în zori. Said Mustala știa, pentru că de fiecare dată, Sonia urla răgușită, ca o felină în călduri. Într-o noapte, mort de sete, o găsise în hol, întinsă pe burtă și cu pantalonii în vine, împreună cu un băiat în aceeași ținută, acesta părând să facă flotări. Sonia urla și mai tare ca de obicei, cu brațele încrucișate pe mocheta uzată.

Auzi telefonul sunând în camera sa, apoi pașii tinerei femei. Ea intră: goală până la brâu, cu jeanși și bocanci.

– E pentru tine, spuse simplu.

Said se duse să răspundă, recunoscând vocea rece a lui Boza Dolaci, cel de la care primea ordine. Din păcate, era mult mai puțin prietenos decât Dobroslav.

– Ne vedem astăzi la locul stabilit, anunță Boza.

Închisese deja. Chiar dacă interceptările erau puțin probabile în această țară dezorganizată, era mai bine să se păzească... Said Mustala se simți mai în largul lui. Avea să fie în sfârșit util.

* * *

Jack Ferguson nu-și ascundea nervozitatea. Malko sosise de puțin timp în biroul său de la Ambasada SUA, singurul luminat la acea oră matinală. De abia se făcuse ziuă.

– Trebuie neapărat să reușiți să identificați acest grup și pe sponsorii lui, îl imploră el.

Guvernul croat știe că noi livrăm arme acestor extremiști. Dacă operațiunea dă greș...

Se lasă o tăcere adâncă.

– Nu credeți că vă jucați cu focul ? remarcă Malko. Ar fi mai simplu și mai puțin riscant să dăm vina pe ei.

– N-au putere să controleze manipularea până la capăt, spuse tranșant americanul. Pe generalul Spegel l-ar trece toate apele la ideea că o încărcătură de arme ar ajunge în mâinile extremiștilor. Și-ar dori s-o intercepteze imediat. Toată șiretenia constă în a-i infiltra pe extremiști, pentru a prinde pe toată lumea.

– Credeți că bănuiesc ceva ?

– Ne-am luat toate măsurile de precauție. Andrez Pecs este un cunoscut negustor de arme. Oricum, zarurile sunt deja aruncate... Camionul vă așteaptă într-o parcare alăturată. În afară de încărcătura știută, mai are un transport de aparatură *hi-fi* și video, Akai și Samsung, cu destinația Grecia, plus câteva lăzi de Johnny Walker.

– Cu ungurii ați aranjat ?

– Andrez Pecs s-a ocupat de asta. A costat ceva bani.

– Șoferul ?

– Un agent „închiriat" de la BND, obișnuit cu așa ceva, Gunther Muller. A mai condus camioane bulgare până în Turcia. Este un autentic șofer de camion. Va asculta cu strictețe de ordinele dumneavoastră și va putea da o mână de ajutor la nevoie.

– Este înarmat ?

– Da. Are un Walther ascuns în camion.

– Bine, nu-avem decât să pornim, trase concluzia Malko.

Swesda Damicilovici aștepta în Mercedesul 190 închiriat de Malko, de astă dată îmbrăcată decent. Părușe bine dispusă la sosirea lui Malko la *Sonnenberg* și nu făcuse nici o aluzie la ciocnirea din ajun. Jack Ferguson coborî împreună cu Malko și se urcă în Mercedes. Swesda Damicilovici își pierduse strălucirea și agresivitatea.

– Sunteți sigur că nu risc nimic ? îl întrebă ea neliniștită pe șeful centralei.

– Absolut nimic, afirmă americanul. Rolul dumneavoastră se va termina o dată cu identificarea celui pe care l-ați zărit la Miami.

Malko ascunse pistolul lui extraplat sub scaun, știind că nu va fi controlat la sânge.

Se urcă la volan, ghidat de Jack Ferguson spre parcare. Camionul, nou-nouț, era un Volvo mare, semiremorcă, cu număr de Frankfurt. La vederea celor doi, șoferul coborî și le strânse mâna.

Un teuton roșcovan și zdravăn, proaspăt bărbierit, care îi strivi degetele lui Malko. Fără prejudecăți, Malko îi explica ruta de urmat, iar șoferul se urcă în cabină.

– Am să vă aștept de partea cealaltă a frontierei austro-ungare, spuse el. La Sopron. Pentru că merg mai încet, am să plec imediat.

Malko privi cum se zdruncina imensul cufăr pe roți. Ce îl aștepta oare în Iugoslavia ?

Incidentele de la Miami și de la Zagreb dovedeau că avea de a face cu oameni hotărâți să se opună cu ferocitate oricărui amestec în afacerile lor.

Capitolul VII

De la plecarea din Viena, Swesda Damicilovici nu deschisese deloc gura, dormitând aproape tot timpul. Malko reîntâlnise camionul la Sopron, un târgușor plantat în monotona câmpie ungară, care se întinde în zare până la Urali. A durat mai mult de zece ore până să ajungă în Iugoslavia, pe drumuri sinuoase, stânjeniți de tractoarele care cărau imense remorci cu fân.

Trecerea frontierei iugoslave nu pusese probleme camionului încărcat cu arme. Drumul era la fel de prost și de partea cealaltă, cu milițieni mobilizați aproape la fiecare curbă, încheind procese verbale străinilor, pentru a face rost de ceva valută. Volvo aștepta într-o parcare la intrarea în Varazdin, un oraș mare situat într-o vale, chiar lângă colinele ce precedau orașul Zagreb. Malko asculta informațiile difuzate în șase limbi de către difuzorul cafenelei din Piața Primăriei. Aici nu existau turiști, cu toate că acest minunat orășel baroc, protejat ca prin miracol, avea biserici la toate colțurile de stradă și case vechi în perfectă stare.

Swesda, indiferentă la frumusețea locului, căscă.

– E cald!

Malko zări doi oameni coborând dintr-o Zastava veche și îndreptându-se spre el. Unul dintre ei purta barbă: Miroslav Benkovaci. Celălalt, un om zdravăn, cu alură de docher, avea nasul coroiat, ochii apropiați, înfundați în orbite și rotunzi ca de pasăre. Mâinile îi erau enorme. Bărbosul îi prezentă:

– Un prieten, Boza.

– O prietenă din America, Helen, răspunse Malko, prezentând-o pe Swesda.

Cei doi de abia o salutară. Swesda spuse *Hi!* ca de obicei,

cufundându-se în lectura ziarului *Herald Tribune*. Malko observă repede că Boza era interesat de coapsele și sânii acesteia, pe care rochia sobră nu reușea să le disimuleze. Miroslav Benkovaci părea încordat și nervos. Îi făcu un semn lui Malko, care se ridică, urmându-l la câțiva metri mai departe.

– Sunteți absolut sigur de această persoană? întrebă el.

– Absolut. Și prietenul dumneavoastră?

Miroslav păru șocat.

– Boza! Răspund pentru el. Este...

Tăcu brusc, ca și cum se temea să nu spună prea mult.

În momentul în care reveneau la masă, Swesda se întinse, punând în evidență sânii mari și coapsele înguste și se ridică, intrând în cafenea. Fusta i se ridicase acoperind doar cu puțin fesele. În această țară, unde femeile purtau toate haine decente, clienților de la *Steaua Roșie* le ieșiseră ochii din cap. Alaiul unei căsătorii, ce ieșea din primăria din vecinătate, trecu prin fața lor. Încheind cortegiul, un bătrân agita o sticlă de șliboviță pe jumătate goală, din care se cinsteau nuntașii. Un adevărat decor de operetă, în acest oraș ce părea artificial, în efortul de a fi frumos.

– Unde este marfa? întrebă Miroslav Benkovaci.

Malko îi răspunse prompt.

– Ați venit fără bani?

– Vrem să verificăm întâi marfa. Unde este camionul?

– La ieșirea din oraș.

– Să mergem. Prietena dumneavoastră rămâne aici.

Când Swesda Damicilovici veni înapoi, el o luă de o parte, rugând-o să-l aștepte pe terasă.

Malko se instală în Zastava cu cei doi cumpărători, părăsind centrul orașului. Șoferul fuma o țigară lângă camion, în zona de staționare situată în apropierea intersecției autostrăzii cu drumul spre Varazdin. La cererea lui Malko, deschise ușile din spate ale camionului și cei trei urcară în Volvo. Lăzile cu arme erau la fund, ascunse în spatele cutiilor ce conțineau televizoare Akai și aparate video marca Samsung. Fusese amenajat un spațiu pentru acces. Boza fu cel care controlă marfa. Ridicând capacul unei lăzi cu ajutorul unui levier, verifică un M.16, deschise mai multe cutii de cartușe și examină un M.60. Coborî apoi ca să schimbe câteva vorbe cu Benkovaci.

– Totul este în regulă, traduse acesta. Dar șoferul cine este?

Calm, Gunther închise ușile camionului.

– Un neamț, răspunse Malko. A mai lucrat cu noi, este verificat. Face curse suplimentare pentru că este prost plătit de patron.

Croatul dădu din cap fără să spună nimic, vizibil liniștit de explicațiile primite. Schimbă apoi câteva cuvinte cu Miroslav Benkovaci. Acesta din urmă continuă cu instrucțiunile.

– Camionul trebuie să plece spre Zagreb. Ajunge la autostrada de Ljubljana și o ia în această direcție. La patruzeci de kilometri după trecerea de Zagreb se află un motel, *Hrvatska*. Este ușor de reperat, pentru că este zugrăvit în roz. Un prieten vă așteaptă acolo, împreună cu banii. Întrebați-l pe barman de Jozip. După ce luați banii, mergem să descărcăm ceea ce ne aparține, într-un antrepozit din vecinătate. Ca să nu pierdem timpul, poate că ar fi mai bine să plece camionul imediat. Îl veți ajunge repede din urmă, drumul este îngust și sinuos.

– Perfect, acceptă Malko.

– Încă ceva, precizează Boza. Lăsați-vă prietena la Zagreb, înainte să mergeți la motel. N-am nevoie de martori.

– Cum doriți, spuse Malko.

Se duse să-i dea instrucțiuni lui Gunther, care porni motorul imediat și plecă maiestuos din parcare, depășind un tractor cu o remorcă încărcată cu fân. Regiunea era idilică, plină de ferme, erau chiar și câteva vile, semănate ici-colo, de-a lungul drumului. Aici, chiar de pe vremea comuniștilor, se trăise bine din agricultură.

Volvo se îndepărtă și ei se urcară în Zastava ca să se întoarcă în centrul orașului Varazdin.

Când ajunse în fața terasei *Steaua Roșie*, lui Malko i se ridică părul pe ceafă: Swesda conversa cu doi militari ai armatei federale, aflați, se pare, în permisie, instalați la o masă vecină. Ciudat, pentru o americană care nu vorbea croata... Din fericire, văzându-i pe cei trei apropiindu-se, militarii se îndepărtară repede.

Scena nu-i scăpase totuși lui Boza. Învălui femeia într-o privire lungă și neîncrezătoare, dar nu făcu nici un comentariu.

Swesda îi spuse lui Malko în engleză:

– Încercau să mă agațe, dar n-am înțeles nimic din ce spuneau.

Boza îi întinse mâna lui Malko fără să-l privească.

– Pe curând.

Încercând să destindă atmosfera, Malko spuse surâzând:

– Am mai adăugat zece mii de cartușe și o ladă de M.16. Contribuția mea la cauză. Împreună cu cinci lăzi de Johnny Walker Black Label, două de Moët și două de Chardon Brut Imperial.

Fața bărboasă a lui Miroslav Benkovaci se lumină, dar Boza nu manifestă nici un fel de recunoștință.

– Nu face mai mult de trei, patru mii de dolari, sublinie el ironic. Mulțumesc, totuși.

Malko îi privi urcându-se în Zastava. Swesda părea tulburată.

– Sper că n-am făcut o gafă, se scuză ea. Tipii ăia voiau să se așeze la masa mea. Am fost obligată să le spun, în croată, că-mi așteptam prietenul. Boza ăsta nu-mi inspiră încredere. Are accent bosniac și seamănă a lichea.

– Nu toți bosniacii sunt lichele, pledă Malko, neplăcându-l nici el pe Boza.

– Aproape toți, spuse Swesda, pe un ton definitiv.

Ieșind din orașul încărcat de istorie, o luară în direcția Zagrebului. Drumul extrem de sinuos îi împiedica să ruleze cu viteză. Swesda picotea din nou, cu picioarele pe bord. Rochia i se ridicase pe coapse. Provocarea era starea ei naturală... Din ce în ce mai des, Malko se întreba dacă avea să-i fie de folos. Tractoarele mișunau pe șosea, trăgând după ele imense remorci cu fân. Deodată, la intrarea în satul Novi Marov, în fața mașinii apăru o fată blondă pe bicicletă, cu un mic rucsac în spate. Mergea în zigzag în stânga sa, vrând să depășească tractorul de pe sensul opus lui Malko. Venea drept în fața Mercedesului. Malko apăsă pe frână și trase o înjurătură. Prea târziu: fata intră pur și simplu sub aripa stângă din față.

– *Himmel*!

Blonda, proiectată pe capota Mercedesului, părea că nu se lovise prea rău. Malko deschise portiera. Bicicleta, însă, era într-o stare jalnică. Roata mașinii trecuse peste ea. Fata se

ridică, apostrofându-l violent, cu lacrimi în ochi. Avea un chip foarte pur și foarte slav, cu ochi măslinii, gura senzuală și nasul mic cu figură de *cover-girl*... Cămașa bărbătească înnodată pe burtă, se mula pe un piept care nu avea nevoie de sutien. Șortul tăiat dintr-un jeans se oprea la jumătatea feselor. Spectacolul oferit lui Malko, atunci când se aplecă spre bicicletă, fu aproape indecent.

Swesda Damicilovici coborî și ea, aruncându-i fetei o privire dezaprobatoare.

– Proasta asta trebuia să fie atentă... mormăi ea. S-o ștergem.

În jurul lor sătenii începeau să se adune. Din ce în ce mai indignată, blonda îl apostrofa pe Malko.

– Ce vrea? întrebă el.

– Spune că trebuie să-i plătiți bicicleta, traduse Swesda, și s-o duceți acasă. Zice că străinii conduc cum dă Dumnezeu. Dumneavoastră sunteți vinovat pentru tot.

Malko n-avea chef să stea la discuție, grijuliu să nu lase camionul Volvo prea mult singur.

– Cât?

– Cinci sute de mărci.

De cinci ori prețul unei biciclete! Nu era însă timp de târguială. Scoase un teanc din buzunar, îi întinse cinci bancnote albastre, pe care blonda le înșfăcă imediat, fără un zâmbet... Ignorând-o deliberat pe Swesda, spuse într-o germană stricată:

– Acum, eu vine cu tine...

Fără să aștepte ca Malko să-i răspundă, se instală pe bancheta din spate, lăsând baltă pe taluz resturile bicicletei. Malko nu avea ce să facă, decât să se urce la volan, scos din fire de această nesimțire.

– Spune-i că suntem grăbiți. N-am să fac un ocol pentru ea.

Swesda traduse, pe un ton tăios.

– Întreabă unde mergeți. Și-a ratat plimbarea și vrea să se întoarcă acasă.

– Spre Ljubljana.

– Pică la țanc, traduse Swesda, locuiește într-acolo. Astfel n-o să anunțe Miliția despre accident. Dacă nu, puteți avea necazuri.

Îi venea să-i spună că în Iugoslavia, dacă ai mărci, nu poți avea necazuri serioase, dar se abținu... Conducea cât putea de repede, fofilându-se printre tractoare și căruțe, întârziind în spatele învechitelor Jugo, care se târau pe drumul șerpuitor.

Volvo tot nu se vedea. Fără îndoială că Gunther nu se oprise să-l aștepte, ca să nu atragă atenția. În definitiv, cunoștea destinația finală... Malko nu se simțea liniștit, până nu prindea din urmă camionul.

* * *

Gunther, șoferul camionului Volvo, frână brusc. O mașină albastră a Miliției era oprită într-un viraj, chiar la ieșirea din Breznica și un milițian postat pe marginea șoselei îi făcea semn cu bastonul cu cerculeț roșu să se oprească. Un altul era lângă mașină, împreună cu un civil. Agentul BND se supuse bombănind, fără să fie prea îngrijorat. În Iugoslavia, jefuirea mașinilor străine era o tradiție străveche. Nu era ceva prea grav... Opri puțin mai departe, lăsându-l pe milițian să se apropie. Acesta întinse mâna.

– *Dokuments*[1]!

Gunther îi întinse actele, surâzând. Milițianul le examină și spuse în germană:

– Mergeați prea repede prin Breznica, m-au anunțat colegii...

– M-ar mira, protestă Gunther, fără să-și piardă calmul. Nu prea pot să alerg cu încărcătura asta.

Milițianul păru să ezite. Își chemă colegul, care se apropie, însoțit de civilul destul de în vârstă, cu o figură de țăran. Fără cravată, acesta purta o tunică și niște încălțări grosolane. Salută respectuos. Șoferul își spuse că n-avea motiv de îngrijorare.

În mod ostentativ, se uită la ceas.

– Sunt cam grăbit, spuse el, trebuie să fiu înainte de ora șase la antrepozitele vămii. Dacă nu, pierd ziua.

Surâzător, milițianul îi întinse actele.

– Bine, s-o lăsăm de data asta. N-ați putea să-l duceți pe

1. *Actele! (n.t.)*

prietenul nostru la intrarea în Komin? Așteaptă autobuzul de o oră. Probabil că a rămas în pană.

– *Kein problem*[1]! spuse Gunther, fericit să scape așa de ușor...

Porni mașina și bătrânul se urcă lângă el. Își luă rămas bun de la milițieni și plecară. Gunther era uimit că nu-l vede pe Malko. Probabil că-l depășise. Cel puțin să nu fi întârziat la Varazdin, sau să nu-l fi depășit când discuta cu milițienii. Se concentră asupra drumului, care era dificil. Lângă el, bătrânul stătea nemișcat.

Deodată, făcu semn cu mâna după ce depășiseră un panou pe care scria *Komin*.

– Mă opresc aici, spuse el în germană.

Supus, Gunther semnalizează dreapta și opri. Apoi, întoarse capul să-i spună la revedere pasagerului său. Pentru o fracțiune de secundă, privirea sa întâlni o figură necunoscută, nemiloasă și crispată. Mai jos, zări pumnalul lung, ținut în poziție orizontală.

– *Sie*...

Nu avu timp să spună mai mult. Cu o mișcare amplă, bătrânul îi înfipse lama în partea dreaptă. Atât de adânc, încât pătrunse până la mâner, traversând ficatul și tăind mai multe artere. Gunther deschise gura căutând aer, sufocat de durerea atroce. Bătrânul scosese deja pumnalul, lovind mai sus, apoi și mai sus, cu o pricepere diavolească. Nu se opri decât atunci când Gunther se prăvăli peste volan. Sângele se prelingea pe bancheta de pluș.

Totul nu durase nici treizeci de secunde.

Said Mustala deschise portiera și coborî. Zastava lui Boza oprise chiar în spate.

Boza Dolaci alergă spre Said Mustala.

– Gata?

– Desigur, spuse bătrânul ustaș, ofensat că cineva putea să se îndoiască de el.

Boza Dolaci, ajunse la camion și urcă în el. Împinse cadavrul, care căzu pe podea, și îl acoperi cu o pătură smulsă de pe cușeta din sapte. Se așeză la volan, iar Said Mustala alături. Vehiculul greu porni.

Aproape în același timp, falsa mașină de Miliție, furată cu

---

1. *Nici o problemă (n.t.)*

câteva săptămâni înainte, îi depăşi, intrând pe un drum lateral ce ducea spre ascunzătoare.

Cele câteva maşini care depăşiseră camionul nu remarcaseră nimic anormal.

Boza Dolaci conducea cât putea de repede. Chiar ţinând seama de diversiunea imaginată pentru a-l face să întârzie pe negustorul de arme, n-avea o prea mare marjă de siguranţă. Or, ceea ce avea să urmeze era la fel de important ca prima parte a operaţiunii. Nu trebuia să mai rămână nici un martor al livrării de arme.

* * *

Malko fu nevoit să aştepte ca un tramvai albastru să se pună în mişcare, pentru a putea ajunge la aleea care ducea la intrarea *Esplanadei*, cel mai bun hotel din Zagreb. O superbă clădire rococo *fin de siècle*, aflată în faţa gării, în capătul bulevardului Mihanovicera. Swesda se întoarse spre el, botoasă.

– Ce o să fac aici, singură?

– Fă o baie, sugeră Malko, sau uită-te la televizor. N-am să întârzii.

Comisionarul luă bagajul şi Malko plecă întins spre vestul oraşului, înjurând circulaţia. Erau la fel de multe maşini ca la Viena, iar tramvaiele încurcau traficul, mergând cu douăzeci la oră. Blonda, profitând de plecarea lui Swesda, se aşeză lângă el, surâzându-i îmbietor. Avea probabil chef să schimbe bicicleta cu un Mercedes.

Cu fizicul ei, nu era imposibil.

– Unde mergeţi, o întrebă Malko în germană, când ajunse pe autostradă. În curând am să mă opresc.

Scăpat de Swesda, n-avea de gând să se ducă la motelul *Hrvatska*, cu o necunoscută culeasă de pe marginea drumului... Nu se putu abţine să nu-i admire coapsele lungi şi bronzate. O fată fermecătoare.

– *Immer gradaus*[1], spuse ea.

Erau acum pe autostrada Maribor, cu benzi duble de asfalt rectiliniu, de-a lungul periferiei, care făcu în curând loc câmpiei.

1. *Tot înainte (n.a.)*

Malko mergea înainte, numărând kilometrii. Liniile de tramvai dispăruseră. Se găseau în plin câmp. Deodată, Malko zări în depărtare, pe partea dreaptă, mai multe clădiri, de un roz curios, ca unele hoteluri din California. În mod sigur, era motelul *Hrvatska*.

Mai avea cam un kilometru, când blonda arătă un drum neasfaltat, perpendicular pe autostradă, ce ducea spre un grup de blocuri noi, aflate în plin câmp.

– *Hier, bitte*[1] !

Malko încetini și se opri la intrarea pe acel drum. Blonda nu se mișcă, arătând din nou spre clădirile aflate cam la cinci sute de metri. După cum se vedea, n-avea chef de mers pe jos... Fiindcă nu dorea să declanșeze un incident neplăcut, Malko își călcă pe inimă și o luă într-acolo, pe drumul presărat cu găuri imense, care nu era nici măcar asfaltat. Blonda își regăsi zâmbetul... Ajunși într-o piață cu sens giratoriu rudimentar, chiar în fața blocurilor, opri și ea coborî. Întoarse și se îndreptă spre autostradă.

N-apucase să ia viteză, când zări un nor de praf în spatele lui. O mașină, apărută din piață, încerca să-l ajungă. Un taxi marca Mercedes, albastru, pe care îl vedea în retrovizor. Fără să se sinchisească de gropi, se năpustea după el. Malko trase spre dreapta, fără să se mire prea tare: iugoslavii conduceau ca niște nebuni... Doar atunci când Mercedesul fu la câțiva metri de el, inima i se strânse. Cel de lângă șoferul care purta bărbuță, era Boza, croatul cu cap de acvilă. Malko identifică ușor obiectul ținut în mână: un „riot-gun" cu mai multe focuri. O armă capabilă să facă praf o ființă umană de la câțiva metri.

Mercedesul accelera începând să-l depășească. Țeava armei se ivi prin geamul deschis, țintind capul lui Malko.

---

1. *Aici, vă rog (n.t.)*

Capitolul VIII

Malko avea la dispoziție doar câteva secunde pentru a acționa. Se aplecă brusc, apăsând pe frână. O clipă mai târziu, detunătura armei îl asurzi, amestecându-se cu un zgomot surd, pe care nu-l putu identifica imediat.

Pipăind, își scoase pistolul din ascunzătoare și se ridică. Motorul se oprise. Mașina agresorilor se îndepărta, și el observă că nu avea placă de înmatriculare pe spate.

Se luă după ei, însă o senzație anormală îl avertiză că exista o problemă. Mercedesul 190 se legăna ca un vapor... Coborî și inspectă pagubele. Glonțul luase vopseaua de pe capotă, făcând țăndări parbrizul. Aripa stângă din față, precum și cauciucul, erau făcute zdrențe.

Furios, privi cum se așază norul de praf stârnit de taxi. Aruncând sacoul în mașină se apucă să schimbe roata. Termină după zece minute și plecă înnebunit de îngrijorare. Ceea ce se întâmplase nu prevestea nimic bun pentru viitor. Leoarcă de transpirație, opri în fața motelului *Hrvatska*.

Motelul semăna vag cu cele americane. Nici urmă de Volvo. Malko intră. Mai mulți consumatori, nebărbieriți, cu mutre necioplite, erau adunați într-un colț, în fața paharelor de bere. Se duse la bar și îl întrebă pe barman de „Jozip". N-auzise de el... Ca să aibă conștiința împăcată, îl întrebă și pe funcționarul de la recepție; însă nimeni nu văzuse camionul Volvo, sau pe șoferul german.

Comandă o cafea și se așeză în dreptul unei ferestre, repetându-și întruna că Volvo ar fi putut să întârzie dintr-o cauză necunoscută. Fără însă să și creadă acest lucru. După ce mai bău două cafele, se hotărî să plece.

Armele dispăruseră, la fel și cumpărătorii.

Frumoasa infiltrare a CIA se termina într-un mod derutant. Nu numai că nu-i identificase pe comanditarii operațiunii, dar

le și pusese la dispoziție armele cu care să producă atentate.

Nebun de furie, Malko o luă pe autostradă, în direcția Zagreb. Înainte de toate, trebuia sa telefoneze la Viena, ca să-i dea vestea bună celui care inițiase această strălucită manipulare.

* * *

– Este o catastrofă!

Jack Ferguson nu-și ascundea furia și neliniștea. Cufundată în fotoliu cu un pahar de Cointreau cu gheață în mână, Swesda Damicilovici privea indiferentă postul CNN. La întoarcerea lui Malko la *Esplanade*, acesta o găsise complet destinsă. Nici un semn de la Gunther, însă.

– Cuvântul nu reflectă realitatea, remarcă Malko. Ce urmează să fac?

– Îl sun imediat pe șeful Centralei de la Zagreb, David Bruce, și îi trimit un mesaj codificat. Știe mai bine situația locală decât mine. Îi va anunța pe croați. Cel mai important este însă să recuperăm armele.

– Compania nu are o rețea aici? întrebă Malko. Cineva de încredere care să ne poată îndruma?

– Îl voi întreba pe David, spuse evaziv Ferguson. Pentru moment, prioritatea este găsirea lui Gunther și a camionului, pentru că n-am anunțat încă BND. Nu vă mișcați din hotel. David Bruce va intra în legătură cu dumneavoastră.

* * *

Maiorul Franjo Tuzla privea lăzile cu arme și muniții, înghesuite în micul hangar din spatele rezervoarelor ruginite. Tocmai le adusese o camionetă pe acest câmp de manevre al armatei iugoslave, unde nimeni nu s-ar fi gândit să le caute.

Totul se derulase fără piedici, în afara eliminării vânzătorului de arme. Se auzi o bătaie în ușă și Boza Dolaci, cel care se ocupase de descărcare, intră în micul birou. Fusese pentru

mult timp omul SDB-ului, apoi fusese recuperat de KOS. Fiind în legătură cu nemiloasele bande albaneze, putea fi foarte valoros... În ochii negri și adânci avea o strălucire de satisfacție amestecată cu teamă.

Pentru prima oară în viața, încălcase ordinele Șarpelui, maiorul Tuzla, „protectorul" lui. Ordinele acestuia erau clare. Trebuia să recupereze armele, să le plătească și să-l elimine pe negustorul de arme, chit că ar mai fi putut fi folositor. Numai că ocazia era prea frumoasă: Boza avea posibilitatea să câștige mai mulți bani decât avusese vreodată. Întâi, dacă nu dădea înapoi restul de bani, din cei primiți de la maiorul Tuzla, apoi dacă recupera prețioasa încărcătură oficială a camionului Volvo.

Problema armelor se rezolvase relativ simplu: îl făcuse pe Miroslav Benkovaci să creadă că până în ultimul moment nu primise banii. Trebuia deci eliminat vânzătorul. La sugestia lui Boza, tânărul activist croat pusese la cale diversiunea care făcuse mașina lui Malko să întârzie și apoi capcana pentru a-l elimina.

În același mod îl recrutase pe Said Mustala pentru uciderea șoferului, făcându-l să promită că va păstra secretul. Șoferul Mercedesului albastru îi era și el prieten și complice la subtilizarea mărfii.

Riscul era minim: nici unul dintre protagoniști nu avea cum să ajungă la maiorul Tuzla.

– Totul a fost în regulă? întrebă acesta din urmă, privindu-și cercetător ucenicul.

– Absolut, afirmă Boza.

Încărcătura camionului fusese transferată într-un antrepozit sigur, iar camionul abandonat într-o parcare. Corpul șoferului odihnea, împachetat ca un salam, pe fundul lacului Bundek, o mlaștină mare și cețoasă la nord de Sava, izolată într-o pădure răzleață, frecventată doar de îndrăgostiți, care servea de ani la descărcarea reziduurilor publice.

– Ce s-a întâmplat cu asociatul lui Andrez Pecs? întrebă maiorul. A fost mulțumit?

– Da, da, răspunse Boza, cuprins subit de amețeală. Foarte mulțumit.

Maiorul simți instinctiv spaima lui Boza, fără să înțeleagă cauza acesteia. Afacerea era relativ simplă și Boza se

ocupase de altele mai complexe și mai periculoase.

– Ești sigur că n-ai făcut gafe? întrebă el sever.

– Sigur, afirmă Boza, puțin mai destins.

– Bine, spuse maiorul Tuzla, cufundându-se în citirea unor acte. Acum vom pregăti stadiul următor. Pleacă!

Boza rămase nemișcat, legănându-se pe loc, părând să nu fie în largul lui.

– Ce mai este? întrebă el.

– Ceva neobișnuit cu M. 16, spuse Boza, dornic să-și arate devotamentul.

Tuzla se încruntă.

– Nu sunt în stare bună?

– Ba da, numai că sunt ultimul model, A. 2. Au fost fabricate de curând și nimeni nu le-a mai văzut până acum.

De această dată, maiorul Tuzla înțelese ce voia să spună. Dacă armele nu se găseau pe piață, aceasta însemna că aveau o proveniență specială. În spatele aparentului vânzător, nu se afla un negustor de arme, ci un serviciu străin. Datele problemei se schimbau.

Boza adăugă, ca pentru a-l neliniști și mai mult.

– Acest Kurt era însoțit de o femeie. O americancă, zice-se. Am văzut-o stând de vorbă cu unii de-ai noștri. Cred că este iugoslavă.

Maiorul Tuzla simți cum îl ia cu frig. Asta semăna cu amestecul unui serviciu important în afacerile sale. Și cum nu erau sovieticii, atunci rămâneau doar nemții sau americanii.

– Acest Kurt, întrebă el, mai este la Zagreb?

– Nu știu, mărturisi Boza. Am să încerc să aflu.

– Repede, ordonă sec Tuzla, și vino să-mi raportezi.

Dacă misteriosul Kurt aparținea unui serviciu, prezența sa îndelungată la Zagreb reprezenta un risc pe care nu era dispus să și-l asume.

* * *

Bulevardul Tuskanac șerpuia prin mijlocul unui parc somptuos, până în nordul Zagrebului, în plin cartier rezidențial, acolo unde activiștii regimului titoist își construiseră casele de vacanță. Malko privea cu atenție în dreapta, ca să nu treacă de

restaurantul pescăresc Savic, locul unde trebuia să se vadă cu reprezentantul CIA la Zagreb. Acesta îi telefonase la hotel, fixând o întâlnire pentru ora trei și jumătate, la masă. O oră obișnuită în această țară.

Malko, care o lăsase pe Swesda la *Esplanade*, descoperi restaurantul din întâmplare. Câteva mese afară, grupate în apropierea unei coline împădurite, cu o căsuță ca în povești. Decor de îndrăgostiți. În momentul în care parcă Mercedesul aflat într-o stare de plâns, un bărbos în cămașă mexicană coborî dintr-o Toyota. Se apropie de el cu mâna întinsă, cu un aer jovial.

– David Bruce! Încântat.

Se întoarse spre Mercedes și se strâmbă.

– Ați scăpat ieftin...

– Până la urmă, spuse Malko. Ce mai știți de Gunther?

– Nimic, mărturisi americanul posomorându-se brusc. Am găsit însă de curând camionul, într-o parcare din Novi Zagreb. Era gol, cu urme de sânge pe banchetă. Am impresia că n-o să-l mai vedem pe Gunther... Nici armele, desigur.

Se așezară la prima masă; un ospătar veni imediat cu un platou pe care se găsea o duzină de pești, la fel de morți precum nefericitul șofer, nu însă la fel de proaspeți. Malko alese o doradă[1], cu ochii mai limpezi decât ceilalți și îl întrebă pe David Bruce:

– Sunteți în legătură cu autoritățile croate?

Americanul ridică spre cer privirea ascunsă de ochelari cu rame mari.

– Din nefericire! M-am întâlnit de curând cu generalul Spegel, ministrul apărării. Este nebun de furie. Am crezut că mă va strivi ca pe o muscă. L-a convocat pe consulul nostru pentru a-i transmite protestul său. Dacă nu găsim aceste arme, va fi o catastrofă politică. Croații sunt convinși că ne-am aliat cu extremiștii Croației Mari.

– Ar fi trebuit să fie mai bine înarmați decât noi pentru asta, obiectă Malko. Sunt la ei acasă.

David Bruce făcu un gest de descurajare.

– Nu realizați cât sunt de dezorganizați. Serviciul lor de

---

1. *Pește de talie mare, din familia Scomberide, având înotătoarea dorsală țepoasă, răspândit în mările calde (n.t.)*

informații se bâlbâie. Se tem – pe bună dreptate – de toată lumea, n-au bani, n-au mijloace de investigație, n-au rețele... Dacă nu-i ajutăm, n-or să reușească niciodată. Orice ar fi, trebuie să-i găsim pe cumpărătorii dumneavoastră. Sunt sigur că au baza la Zagreb.

– Am câteva elemente, remarcă Malko, dar nu e destul.

– Croații vor colabora, afirmă David Bruce. Unul dintre agenții lor valoroși vine aici să se întâlnească cu noi. Este cel care l-a împușcat pe șoferul Golfului GTI. I-a anchetat pe milițienii care l-au interceptat pe bătrân. Pare să fie ucigașul de la Miami.

– Nu i s-a dat de urmă?

– Nu. Am hotărât să-l reactivez pe cel mai bun agent pe care îl avem în această țară.

– Pe cine?

– Un preot franciscan foarte angajat în politică. Puțin prea de dreapta, după gustul Companiei. Știu că are legături cu persoane din Croația Mare. Are ideile lui. Dacă vă prezint ca pe un analist doritor să facă o sinteză, va accepta să ne aranjeze o întâlnire cu ei. Trebuie însă multă grijă. I-am telefonat azi dimineață și vă va căuta la hotel. Se numește Jozo Kozari. Tratați-l cu menajamente.

– Ce v-a spus Jack Ferguson să fac cu Swesda? întrebă Malko. S-ar putea să devină stânjenitoare.

– Spune că vă mai poate fi de folos, zise americanul. O veți păstra până la noi ordine.

Malko nu avu timp să protesteze. Un tânăr atletic, cu trăsături foarte ascuțite, se oprise lângă masa lor. Avea sprâncenele atât de groase, încât era nevoit să le radă la rădăcina nasului, pentru a nu forma o linie continuă... David Bruce îi strânse mâna cu căldură.

– Vi-l prezint pe Mladen Lazorov, steaua în ascensiune de la *Sluzbe za Zastitu Ustavnog Poretka*.

Reușise să pronunțe dintr-o suflare și Malko fu impresionat...

Polițistul croat se așeză, descheindu-și haina. Malko putu să admire enormul pistol lipit de coapsă. Părea un tip deschis și simpatic, ce înțelegea destul de bine engleza.

– David m-a pus la curent, spuse el, care sunt indiciile de care dispuneți?

– Întâi, Miroslav Benkovaci, dacă așa se numește.

– Da. Îl cunoaștem bine, este unul dintre cei mai fanatici partizani ai Croației Mari, având legături cu extrema-dreaptă. Nu m-ar mira să fi cumpărat arme. Nu i-a iertat niciodată pe sârbi că i-au omorât fratele.

– Știți unde poate fi găsit?

– Nu, mărturisi Mladen Lazorov. Se spunea chiar că ar fi plecat în străinătate. Astăzi, acești oameni au mulți simpatizanți sau complici. Este foarte dificil să-i încolțești. Polițiștii însărcinați să-i caute sunt deseori simpatizanți ai lor.

– Zagrebul este totuși un oraș mic, remarcă Malko.

Mladen surâse.

– Adevărat, dar are totuși un milion de locuitori. Miroslav Benkovaci nu este localnic. Se ascunde probabil pe la prieteni. Iar atunci când le arată fotografia fratelui său, cu ochii scoși de sârbi, n-au chef să-l denunțe la poliție...

Gata cu Miroslav Benkovaci

Malko îl descrise atunci pe Boza și polițistul clătină din nou din cap.

– Boza este un prenume foarte răspândit. Mă voi uita în fișierele extremiștilor.

– Și blonda aceea cu bicicleta? Sunt sigur că era amestecată. Nu-i știu însă numele.

– Aici s-ar putea să avem o șansă, admise Mladen, dacă întrebăm din casă în casă. Apoi, puteți s-o identificați. Ne vom apuca de treabă imediat.

– Și Mercedesul albastru?

De această dată, Mladen surâse încurajator.

– Este cel mai bun indiciu, îi voi întreba pe colegii de la Miliție, care îi cunosc pe toți traficanții de mașini. S-ar putea să iasă ceva.

Malko fierbea.

– Bine, dar Gunther era un profesionist, nu putea fi luat prin surprindere prea ușor.

Mladen clătină din cap.

– Se petrece ceva bizar. Am făcut o anchetă rapidă. Anumite persoane pretind că au văzut camionul oprit de Miliție între Varazdin și Zagreb. Or, milițienii din zonă afirmă că n-au controlat niciodată acel camion. Ar putea fi vorba de o mașină a Miliției furată de extremiști.

– A fost furată de curând? întrebă Malko.

Poliţistul păru încurcat.

– Nu chiar furată, dar în Krahina, câteva vehicule au căzut în mâna sârbilor. Nu ştim ce-au făcut cu ele. Nu cred totuşi că le-au dat croaţilor, în special celor pe care îi căutaţi.

– Ce este Krahina? întrebă Malko.

Auzind explicaţiile confuze ale croatului, David Brice interveni.

– O nebunie! spuse el. La presiunile Belgradului, mai multe cătune sârbe din Croaţia şi-au proclamat „independenţa". Au pus mâna pe putere, maltratându-i pe locuitorii croaţi şi interzicând croaţilor şi străinilor să pătrundă în sat. Îi iau ostatici şi cer răscumpărare. Au avut deja loc mai multe incidente serioase. Ceea ce este îngrijorător, este că aceste sate, cu centrul la Knin, controlează drumul spre Dalmaţia, unde se duc toţi turiştii. În prezent, nu mai e nimeni şi totul a ajuns o ruină.

– Sunt înarmaţi?

– Sunt cetnici, extremişti sârbi. S-au dedat până acum la destule atrocităţi.

– Ce face guvernul croat?

– Nimic, mărturisi poliţistul. N-avem mijloace militare suficiente, în afară de Garda Naţională, iar armata iugoslavă supraveghează aceste sate. Nu ne permit să restabilim ordinea. Oficialii sunt în majoritate sârbi şi iau partea celor din Krahina... Numai în Croaţia mai sunt cincizeci de mii de militari cu tancuri T.55 şi T.72. Nu ne putem opune lor...

Malko se gândea că acele câteva zeci de M.16 n-aveau să schimbe situaţia. Poliţistul continuă.

– În orice caz, guvernul lui Franjo Tuciman nu doreşte să facă jocul extremiştilor. Poliţia şi Miliţia au consemn să nu răspundă la provocări. În caz contrar, sârbii ar agita din nou fantoma ustaşilor şi ar fi foarte rău pentru imaginea noastră.

Asta era. Complotul anticroat prindea contur şi CIA avea dreptate: elemente pro comuniste încercau să înăbuşe separaţia croată. Sub pretextul ultranaţionalismului...

* * *

Mladen Lazorov aprindea ţigară de la ţigară. Malko se

urcase în BMW-ul lui, după ce își lăsase mașina în față la *Esplanade*. Pe locul din spate se afla la vedere o carabină Kalașnikov cu încărcătorul montat. Toți milițienii știau că acest tip de BMW aparținea serviciului. Se aflau acolo unde Malko o lăsase pe blonda misterioasă. Însoțit de polițist, începu să umble din casă în casă.

* * *

Malko începuse să priceapă sârbo-croata! Ajunsese să audă aceleași fraze, repetate la infinit. Trecuseră printr-un filtru riguros toate imobilele de pe acea insuliță situată în plin câmp. Nici un rezultat. Nimeni nu părea să o cunoască pe blondă. Descurajat, Mladen Lazorov se întoarse spre Malko.

– V-a adus aici doar în scopul atentatului. Locuiește în altă parte.

– Nu există nimeni care să-i semene în fișierele dumneavoastră?

– Nu avem cu adevărat un fișier, mărturisi scurt croatul. Suntem doar douăsprezece persoane sigure și lucrăm zi și noapte. Cei din UDBA și-au luat fișierele la plecare. Să ne întoarcem la Zagreb, trebuie să o luăm de la zero.

– Nu s-a găsit nimic despre cel pe care l-ați împușcat? întrebă Malko.

– Babici? Era trecut în fișe ca un extremist de dreapta. Făcea parte din mișcarea Croația Mare, dar atât. I-am făcut percheziție, fără succes. Nici un număr de telefon, nimic.

– Apartamentul este supravegheat?

– A fost sigilat, dar nu avem destui oameni pentru filaj. În orice caz, locuia la Novi Zagreb, nu-și cunoștea nici măcar vecinii.

Ajunseseră la intrarea în Zagreb. Croatul se îndreptă spre *Esplanade*, oprind la scară.

Malko avea un sentiment înfiorător de frustrare. Nu se putea ca într-un orășel ca Zagreb să nu dea de urma adversarilor săi.

Mladen Lazorov, părând și el descurajat, îl întrebă deodată:

– Există și altceva în afară de arme în Volvo?

– Aparate video și televizoare Akai și Samsung, precum și câteva lăzi de Johnny Walker. De ce?

– S-a furat tot. Ar trebui să reapară. Dacă am avea elemente precise despre această încărcătură, ne-ar fi de folos.

– Mă voi ocupa de asta, promise Malko.

Holul rococo de la *Esplanade* era gol, în afara unei ființe într-un pantalon vaporos de mătase oranj. Cheia nu era la recepție, deci Swesda Damicilovici se afla sus. Deschizând ușa camerei o găsi lăfăindu-se pe canapea, cu fusta ridicată până la șolduri, în compania unui bărbat rotofei așezat pe un scaun. Avea o față agreabilă, cu strungăreață, păr grizonat și cravată. Se ridică la vederea lui Malko și îi întinse mâna, dezlipindu-și cu greu ochii de pe coapsele fetei expuse cu atâta generozitate.

– Jozo Kozari, spuse el cu o voce plăcută. Domnul Bruce m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră.

Fascinantul agent CIA!

Se așeză din nou, surâzând mieros și continuând să contemple picioarele lui Swesda Damicilovici. Cu mâinile grăsulii încrucișate pe pântece, părea cufundat într-o meditație parțial spirituală.

Malko luă loc în fața lui, furios că era nevoit să vorbească în prezența lui Swesda, care nu manifesta nici cea mai mică intenție de a părăsi camera. Aparent, părea fascinată de franciscan. Acesta îi aruncă lui Malko o privire ce părea adormită, dar în care plutea o strălucire intensă.

– Domnul Bruce mi-a spus că sunteți interesat de prietenii noștri din Croația Mare. Sunt persoane simpatice, foarte motivate. Doar au dovezi istorice, nu-i așa? În secolul al doisprezecelea, Croația era un stat puternic și bogat. Cândva ar putea redeveni la fel.

Lăsat fără grai de această analiză sumară, Malko nu se putu abține să nu întrebe:

– Și dumneavoastră credeți asta? Ar trebui să cereți părerea sârbilor, bosniacilor, macedonenilor.

Franciscanul făcu un gest onctuos, însemnând că toate acelea erau amănunte.

– Printr-un referendum, poate, sugeră cu vocea sa caldă.

lar pentru cei care ar fi spus „nu" – pedeapsa cu moartea...

Lăsându-l cu utopiile sale, Malko intră direct în subiect, încercând să nu spună prea mult. Swesda nu aflase încă de moartea lui Gunther, şoferul camionului Volvo, şi de atacul suferit de Malko.

– Printre aceşti croaţi naţionalişti, întrebă el, n-aţi auzit vorbindu-se despre un anume Benkovaci?

Jozo Kozari se concentră înainte de a răspunde.

– Benkovaci... Da, Miroslav Benkovaci. Îl cunosc, l-am spovedit de mai multe ori. Un băiat foarte drăguţ, plin de pioşenie. De ce mă întrebaţi despre el?

– Credem că este îndeajuns de reprezentativ pentru acest grup, pledă Malko. M-aţi putea ajuta să-l întâlnesc?

Franciscanul îşi frecă mânuţele.

– Nu sunt sigur că este tot timpul la Zagreb. Spovedesc însă cu regularitate pe cineva care îl cunoaşte foarte bine. O tânără căreia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Atrasă într-o capcană de nişte cetnici, a fost tratată într-un mod mârşav...

Făcu o pauză şi Swesda se amestecă în conversaţie.

– Ce înseamnă „un mod mârşav", întrebă ea lacomă.

Franciscanul îi aruncă o privire în mod evident lipsită de sfinţenie.

– Nici nu îndrăznesc să vă dau amănunte despre ce i-au făcut oamenii aceia, atât este de oribil. Adevărul este că fratele Miroslav a reuşit s-o salveze, el însuşi fiind masacrat. Mi se pare că Miroslav s-a îndrăgostit de această tânără persoană. Mă întreb dacă nu are intenţia să o ia de soţie. Se numeşte Sonia.

Un clopoţel sună în mintea lui Malko.

– Cum arată? întrebă.

Jozo Kozari zâmbi mieros.

– Face cinste neamului nostru. Blondă, cu ochi verzi. Apetisantă, pe legea mea.

Fata cu bicicleta... Malko îşi disimulă interesul printr-o întrebare inofensivă.

– Aţi putea să mă puneţi în legătură cu ea? Prin ea, l-aş putea găsi pe Miroslav Benkovaci, în cazul în care este la Zagreb. Ştiţi unde locuieşte?

– Nu, din păcate, mărturisi franciscanul, dar îi pot transmite

un mesaj. Este întotdeauna bucuroasă să stea de vorbă cu mine, într-un fel sunt îndrumătorul ei spiritual, pentru că și-a părăsit familia care mai locuiește încă în Slavonia.

– Cum veți proceda?

– Las un mesaj omului de serviciu la HSP, Partidul Croația Mare.

Franciscanul se uită la ceas.

– S-a făcut puțin cam târziu. Trebuie să mă întorc la mănăstirea mea care se află destul de departe, în estul orașului. Mâine, poate?

Malko avea de gând să insiste, însă Swesda se amestecă în discuție.

– Vă rog, faceți un efort. Vă vom însoți.

Privirea franciscanului se îndreptă spre tânăra femeie, fiind cuprins de un soi de beatitudine ce nu avea nimic comun cu meditația transcendentală... În mod evident, Swesda îl fascina ca Sfânta icoană. O învălui într-o privire dulce, în care plutea totuși și un strop de pucioasă.

– Sunteți croată, nu-i așa, domnișoară?

– Nu, sârboaică, îl corectă Swesda.

– Ah, suspină el, dacă v-aș putea converti!

– Bine, să nu pierdem timpul, spuse Malko, care fremăta la gândul că prinsese un fir.

Se grăbea să regăsească chipul angelic și blond care îl trimisese la moarte.

Capitolul IX

Maiorul Franjo Tuzla medita în căldura toridă din birou. Ventilatorul se stricase din nou, iar veştile nu erau prea bune. Mulţumită legăturilor pe care le avea printre croaţi, era sigur că CIA încerca să se infiltreze în operaţiunea sa. Era extrem de supărător şi trebuia acţionat.

Datorită sistemului de comunicaţii protejat, reuşise să ia legătura cu Belgradul. Răspunsul şefului său, generalul Mesici, fusese de o limpezime militară: vor fi eliminate obstacolele şi se va merge mai departe... Telefonul cu interior începu să zbârnâie. Legătura era atât de proastă, încât santinela, care se afla la treizeci de metri, părea că vorbeşte de la capătul lumii.

– O persoană doreşte să-l vadă pe domnul maior. Aduce un ventilator.

– Lăsaţi-l să intre, ordonă maiorul Tuzla.

Era Boza Dolaci, trimis în misiune de informare. Intră în birou cu un ventilator japonez nou-nouţ, pe care îl puse în funcţiune imediat. Maiorul se răcori câteva clipe înainte de a-i spune:

– Ai avut dreptate în legătură cu M. 16. Prin intermediul Belgradului, am reuşit să le aflu proveniența, datorită seriilor pe care mi le-ai dat. Este vorba de un lot livrat unei unităţi speciale americane din Germania. Ar trebui să fiţi mai prudenţi.

– Dar nu e vina mea, protestă Boza Dolaci scos din fire. Benkovaci a stabilit toate legăturile. Pecis mai livrase armament guvernului, n-aveam de ce să ne îndoim...

–Ştiu, ştiu, recunoscu ofiţerul sârb. Răul s-a comis, acum trebuie să limităm pagubele. Sub efectul fricii, ochii mici şi negri ai lui Boza Dolaci păreau şi mai înfundaţi în orbite.

– L-am găsit pe negustorul de arme, pe Kurt, anunţă el.

– Bine, aprobă maiorul Tuzla. Unde se află?

– Mai întâi, nu-l cheamă Kurt, începu să peroreze Boza. Locuiește la hotelul *Esplanade* sub numele de Malko Linge. Femeia care îl însoțește vorbește perfect limba noastră, dar nu am reușit s-o identific. A primit o vizită de curând. Un soi de preot, i-am aflat numele de la recepție, Jozo Kozari.

– Măi să fie, spuse Tuzla devenit brusc foarte interesat. Jozo Kozaro... Ai lucrat bine, Boza! Cum ai aflat toate astea?

– Cu ajutorul unei fete care lucrează la recepție, Dora, se umflă în pene Boza. Ține la mine.

Lui Tuzla îi plăcea să știe cum funcționează rețeaua pe care o conducea. Asta îi împiedica pe agenți să-i spună baliverne...

– Deci Kurt se numește Malko Linge, repetă el.

– Da, da.

Numele nu-i spunea nimic lui Boza Dolaci, dar era foarte sugestiv pentru maior. Fusese destul de legat de KGB, pentru a fi auzit vorbindu-se destul despre acest excepțional șef de misiune de la CIA. Dacă ar fi reușit să-l elimine, ar fi câștigat destul timp pentru ca operațiunea să nu mai fie în pericol.

Puțin neliniștit, Boza Dolaci era în așteptare. Ofițerul își ridică privirea și surâse.

– Te-ai descurcat bine, spuse el, dar mai avem ceva important de făcut. Pentru aceasta, te vei folosi de Said Mustala.

Îi explică cu precizie ce aștepta de la el. Boza asculta cu atenție, punând o singură întrebare:

– Să-l aduc după aceea pe Said în apartamentul Soniei?

Maiorul îl privi cât se poate de direct.

– Nu.

Boza Dolaci înțelese imediat. Ar fi fost perfect dacă reușeau să-l compromită pe Said Mustala prin moartea unui agent CIA. După ce l-ar fi omorât, SDB i-ar fi difuzat biografia, ușor verificabilă, reușind să convingă lumea întreagă că ustașii își făcuseră din nou apariția.

Boza tresălta de bucurie în sinea lui. Ordinul maiorului Tuzla îi permitea să elimine dintr-o lovitură doi martori principali ai micii sale fărădelegi. Salută respectuos și părăsi biroul.

După ce ieşi, maiorul Tuzla îşi aprinse un trabuc, profitând de răcoarea dată de ventilatorul japonez. Peste patruzeci şi opt de ore, nu mai rămânea decât să declanşeze ceea ce ar fi dus la dezlănţuirea lui Miroslav Benkovaci şi a prietenilor săi. Inginerul croat era un tip inocent, ale cărui reacţii erau uşor de prevăzut. O paradă ideală pentru cei din KOS, experţi în manipulări.

De îndată ce „detonatorul" ar fi fost acţionat, restul venea de la sine. Generalul Mesici avea pregătite unităţile sale cele mai sigure, formate exclusiv de sârbi şi înzestrate cu blindate T. 55 şi T. 72. Cu un bilanţ de zece mii de morţi, secesiunea croată avea să sucombe. Ca întotdeauna, naţiunile civilizate ar fi scos ţipete de vultur, sfârşind prin a admite dura realitate.

* * *

Pe peretele camerei reci şi goale era prins în piuneze un imens poster reprezentând Iugoslavia. Începând să explice, responsabilul HPS contură o zonă roşie, care îngloba practic întreaga ţară. Jozo Kozari traducea.

– Aceasta este Croaţia Mare, aşa cum era în secolul al doisprezecelea, explica el. Dorinţă lor este s-o reînvie.

Aceasta însemna foc şi sânge pe metru pătrat... În colţul stâng al posterului se afla fotografia lui Ante Pavelici, efemerul Poglovnik al Croaţiei între 1941 şi 1945. Malko întrebă:

– Onoraţi memoria lui Pavelici ?

Interlocutorul său surâse blând.

– Nu era un om rău, poate prea naţionalist. În plus, a greşit aliindu-se cu naziştii, care au pierdut războiul. Eetnicii sârbi au comis mult mai multe atrocităţi, dar ei erau de partea comuniştilor...

– Înţeleg, spuse Malko. Puteţi să-l întrebaţi despre Miroslav Benkovaci şi prietena lui?

Avu loc o discuţie lungă sârbo-croată. Cuminte, cu ochii plecaţi, Swesda asculta tot. Chiar înainte de a i se traduce, Malko înţelese din răspunsurile evazive ale responsabilului HSB că nu avea şanse de reuşită.

– Spune că nu l-a văzut de mult, confirmă franciscanul. S-ar părea că merge uneori la un bar al intelectualilor şi al poeţilor din oraşul vechi. Pot să vă duc acolo.

– Şi fata?

– I-am lăsat un mesaj. Spovedesc de trei ori pe săptămână la catedrală, între 18.00 şi 20.00. Mâine, de exemplu.

– Bine, spuse Malko, necăjit de această întârziere, să mergem la acel bar.

Se despărţiră de resposabilul Croaţiei Mari, şi porniră spre Piaţa Republicii. Barul se afla pe o stradă în pantă, urcând spre oraşul vechi.

Jozo Kozari vorbea în permanenţă cu Swesda, părând mult mai preocupat să o smulgă din ghearele ortodoxiei, decât să-l găsească pe Miroslav Benkovaci şi pe misterioasa lui prietenă.

Barul respectiv se dovedi a fi gol precum punga unui croat.

Franciscanul începu o lungă discuţie cu barmanul.

– N-a fost văzut de mai multe zile, traduse el. Nici el, nici logodnica lui.

Malko insistă:

– Nu ne poate spune ceva în plus? Nu ştie nimic despre această fată?

Urmă alt dialog tradus de Jozo Kozari.

– Este studentă şi poartă în permanenţă ghete, jeanşi şi bluze de dantelă. De îndată ce aude muzică, începe să se mişte... Crede că frecventează discotecile.

– Sunt multe la Zagreb?

– Zeci, răspunse franciscanul. Reprezintă singura distracţie a tinerilor.

Auzind cuvântul „discotecă", identic în croată, barmanul se amestecă în vorbă. Malko pricepu cuvântul „Best", iar Jozo Kozari traduse imediat.

– Spune că se duce cu siguranţă la *Best*, o imensă discotecă în mijlocul campusului universitar, care a costat milioane de dinari. Ar fi fost mai bine să refacă bisericile. Dar s-ar putea să greşească.

– De ce?

– Era discoteca activiştilor, iar de când cu noul regim, toţi cei cu bani şi oamenii politici îşi aduc acolo prietenele.

Malko hotărî să meargă acolo chiar în acea seară. Jozo Kozari nu ştia că-i putea identifica pe Benkovaci şi pe blondă... Ieşiră în momentul în care clopotele din capitală băteau, iar Jozo Kozari se uită fâţiş la ceas.

– Sunt obligat să vă părăsesc, spuse el, altfel întârzii la cină. La mănăstire, ne aşezăm la masă destul de devreme. Ne

vedem însă mâine, voi fi la catedrală. Sper ca Sonia să fi primit mesajul meu. În acest caz, vă telefonez imediat la hotel.

Fără a accepta invitația la cină a lui Malko, se îndreptă cu pași mărunți spre stația de tramvai. Swesda îl urmări cu privirea, zâmbind obscen.

– Pare tare porc, remarcă ea. Mai dihai decât un popă ortodox. Mă tot măsura cu privirea. M-a întrebat dacă nu vreau să vin la catedrală, să vorbim despre religie. Cred, de fapt, că vrea să mă reguleze.

– Poate vrea doar să vă convingă...

Swesda ridică din umeri.

– Cunosc bărbații. Tipul ăsta mă privea cu ochii injectați de poftă, chiar dacă este franciscan. De altfel, preoții adevărați umblă în sutană.

Emițând această constatare definitivă, ea se urcă în Mercedes... Întors la *Esplanade*, Malko telefonă Centralei din Viena, pentru a-i cere lui Ferguson documentele camionului Volvo. Nu trebuia neglijată nici o pistă.

Încă vorbea la telefon, când Swesda îi făcu semn.

– A sunat la ușă.

– Puteți deschide dumneavoastră? o rugă Malko.

Swesda dispăru pe coridorul lung, care despărțea camera de ușa spre exterior.

La telefon, Malko aștepta legătura cu casa lui Jack Ferguson.

Urletul fetei îl luă prin surprindere.

* * *

Said Mustala își procurase foarte ușor o uniformă verzuie ca aceea a angajaților de la *Esplanade*.

Boza Dolaci furase una, cu ajutorul prietenei lui. Cu figura lui serioasă și ridată, bătrânul ustaș părea într-adevăr un chelner la sfârșit de carieră. Îmbrăcat într-un impermeabil, traversă holul, urcând pe scări, fără să mai aștepte liftul. Ajuns la etajul unu, se dezbrăcă, făcu trenciul ghemotoc și scoase dintr-o geantă de voiaj un platou, o sticlă de apă minerală și două pahare.

Ajuns în fața ușii camerei 114, verifică dacă pumnalul ieșea ușor din teacă, își trase în jos mâneca vestonului și sună.

Boza Dolaci îl aștepta în parcarea hotelului, la volanul unei Zastava furate. Avea să-l conducă mai apoi la ascunzătoare, pentru o nouă misiune. Un singur lucru lipsea pentru ca bucuria să-i fie completă: posibilitatea de a se plimba nestingherit prin acest oraș împodobit cu flamuri croate. Avea senzația că se afla din nou în 1942.

Auzi pași în spatele ușii și se sili să adopte o expresie imbecilă, cu un ușor surâs pe buze. În cadrul ușii apăru o tânără, cu ochi negri și alură sexy, având coapsele dezgolite și buzele prea pline. O parte din prada sa. Știa că are de lichidat două persoane, un bărbat și o femeie.

– Am venit să verific mini-barul, spuse el în sârbo-croată.

Se aștepta ca femeia s-o ia înainte, ceea ce i-ar fi permis să-i înfigă pumnalul în spate și să se ocupe apoi de bărbat. Femeia însă nu se mișca, privindu-l încordată. Își spuse că nu înțelegea sârbo-croata și repetă într-o engleză stricată:

– *I come...*

Deodată, realiză atitudinea ciudată a femeii.

Cu pupilele mărite, îl privea ca pe un extraterestru. Își bătea capul să-și amintească unde o mai întâlnise... Ea nu-i lăsă timp de gândire. Gura i se deschise într-un strigăt oribil, venind din străfundul plămânilor. Apoi se întoarse, alergând pe hol și urlând ca din gură de șarpe.

– El este! El este!

* * *

Malko se ridică tresărind, cu inima batându-i nebunește. Urletele lui Swesda aveau ceva cumplit. Și cum ea vorbea în limba ei, nu fu în stare să înțeleagă nimic. Părea însă teribil de îngrozită. Lăsă telefonul, părăsi dintr-un salt patul și se repezi la servieta-diplomat, unde avea pistolul său extraplat.

Swesda dădu buzna în cameră. De abia avu timp să-i vadă fața strâmbată de groază că Said Mustala pătrunse înăuntru. Malko nu-l mai văzuse până atunci, dar realiză imediat despre cine era vorba...

Bătrânul ustaş se opri brusc. Cu un gest fulgerător, trase pumnalul din teacă, chiar în momentul în care Malko ridicase capacul servietei. Acesta luă pistolul de sub acte, întorcându-se dintr-o singură mişcare. Din păcate nu avea gloanţe şi nu putu trage imediat...

Said Mustala înghiţise destul război şi ştia că o armă albă nu face doi bani în faţa unei arme de foc... Se răsuci, alergând din toate puterile, urmărit de zgomotul chiulasei pistolului. Îşi încordă instinctiv muşchii spatelui, auzind însă un strigăt:

– *Stop!*

Pe lângă faptul că Malko nu mai trăsese pe la spate niciodată, avea intenţia să-l prindă viu pe asasinul lui Boris Miletici... Agitând pistolul, o luă pe urmele lui Said Mustala. Acesta cobora deja scările, alergând ca un nebun. Malko ţâşni după el. Cei doi traversară holul hotelului *Esplanade*, sub privirile uluite ale câtorva clienţi.

– *Stop!* strigă încă o dată Malko.

Trase în aer, dar Said Mustala nici măcar nu se întoarse. Era obsedat de o singură problemă: avea să câştige destul avans pentru a-şi deruta urmăritorul, înainte să ajungă la maşina care îl aştepta în parcare?

La ieşirea din hotel o luase la dreapta, făcând acum înconjurul lui. Se uită înapoi: urmăritorul se apropia. Vru să mărească viteza, dar un junghi cumplit îl făcu să-şi dea seama că ajunsese la limita puterilor...

Zări în sfârşit Zastava cu Boza la volan, gata de pornire.

Încă zece metri. Privi peste umăr şi îl văzu pe urmăritor oprindu-se, cu ambele mâini pe pistol. Auzi detunătura şi picioarele i se năruiră, simţind un şoc violent în genunchiul drept. Durerea din meniscul zdrobit îl făcu să nu mai ştie nimic câteva clipe. Se rostogoli pe jos, îşi văzu urmăritorul alergând şi Zastava apropiindu-se.

Maşina opri alături şi el zări ţeava puştii apărând prin geamul coborât.

– Trage! Trage! Strigă el.

Încercă să se ridice pe piciorul sănătos ca să se urce în maşină. Ca într-un coşmar, văzu ţeava coborând în direcţia lui.

N-avu timp nici pentru frică, nici pentru păreri de rău. Arma explodă într-un vacarm asurzitor şi bătrânul ustaş avu impresia

că o mână de fier în strânge pieptul. Privirea i se înceţoşă şi Zastava se îndepărtă cu toată viteza... Nici măcar nu simţi că moare. Salva îi facuse în piept o gaură cât pumnul... Rămase întins pe asfalt, cu faţa spre cer, ca atâţia dintre camarazii săi în Basarabia, acum patruzeci şi cinci de ani, când se retrăgeau din faţa diviziilor blindate sovietice.

* * *

Malko nu avu timp să tragă decât asupra Zastavei care trecu pe galben la semaforul de pe bulevardul Mihaniviceva. Deplasarea unui tramvai albastru mască imediat maşina... Avu însă timp să-l recunoască pe cel ce trăsese: era Boza, tovarăşul lui Miroslav Benkovaci. Nebun de furie, se aplecă asupra corpului lui Said Mustala. Acesta murise şi părea că priveşte cu seninătate cerul. Din mâneca uniformei îi ieşea mânerul pumnalului.

Deja, curioşii începeau să se adune.

O maşină a Miliţiei apăru câteva clipe mai târziu şi Malko îşi zise că problemele aveau să înceapă. Poliţiştii alergară spre el, dar îşi dădură sema imediat că rana bătrânului nu putuse fi provocată de pistolul său. Ceru, în germană, să fie anunţat Mladen Lazorov, de la Ministerul Apărării, ceea ce nu-i împiedicase pe miliţieni să-i pună cătuşele şi să-l urce în maşină.

* * *

Se făcuse şase seara, când Malko ieşi din clădirea Ministerului de Interne, unde fusese transferat după arestare. Pentru a-şi putea păstra pistolul fusese nevoie de intervenţia personală a ministrului apărării, dar fusese absolvit de orice acuzaţie. Mladen Lazorov, care fusese alături de el tot timpul, îl bătu pe spate.

– Am să vă însoţesc.

Said Mustala se afla la morga din Zagreb. Nu avea nici un document asupra lui. Asasinul lui Boris Miletici fusese găsit,

comanditarii însă, rămâneau necunoscuți. Malko dăduse numărul mașinii Zastava cu care fugise ucigașul, dar numărul era, de la sine înțeles, fals. Hotărârea cu care Boza îl împușcase pe cel rănit, pentru a nu cădea viu în mâinile poliției spunea multe despre adversarii săi.

* * *

Jozo Kozari se afla în sala de mese a mănăstirii, pe punctul de a-și termina cina, când un tânăr franciscan se aplecă la urechea lui, anunțându-l că era chemat la telefon.

Aparatul se afla sub scară, într-un intrând ce servea drept cabină telefonică.

– Alo, spuse franciscanul cu vocea sa mieroasă, sunt Jozo Kozari.

După câteva clipe de tăcere, se auzi o voce, aproape la fel de dulce ca a sa:

– Jozo! Sunt Zmiljar. N-am mai vorbit de mult. Nu mi-ai dus lipsa?

Jozo Kozari fu nevoit să se așeze pentru că simțea cum îl lasă picioarele. Sperase să nu mai audă acea voce niciodată.

Capitolul X

Mladen Lazorov opri BMW-ul în fața hotelului *Esplanade* și îi întinse mâna lui Malko.

– Pe mâine. Fiți totuși atent, cu toate că nu cred că or să revină imediat. De îndată ce primiți documentele camionului, dați-mi de știre. Până atunci voi încerca să-l identific pe Boza. Se pare că este puntea de legătură pentru întreaga afacere.

În lift, Malko se întreba în ce stare avea să o găsească pe Swesda. Îi telefonase de la Ministerul Apărării și ea răspunsese cu o voce curios de calmă... de abia băgă cheia în ușă, că ea și apăru. Imediat, îl frapă expresia privirii ei: fixă, rătăcită aproape. Era aidoma unei drogate. Fără un cuvânt se aruncă asupra lui Malko, lipindu-se toată.

– Dacă nu erai tu, ticălosul de ustaș m-ar fi ucis, spuse ea cu o voce copilăroasă, amestecată totuși cu o notă de senzualitate. Ai văzut ce cuțit avea! Cum a dat de mine?

Începând să se destindă, Malko nu-și putu reține un surâs, la auzul întrebării fetei, care stătea în continuare agățată de el.

– Sincer sa fiu, spuse el, cred că pe mine mă căuta. Nu uita că pe tine nu te-a văzut niciodată. Dacă nu l-ai fi recunoscut, m-ar fi ucis prin surprindere, ca pe Boris Miletici...

Adevărul e că, fără Swesda, s-ar fi întors la Liezen într-un sicriu...

– Și celălalt, din mașină? întrebă ea, și el voia sa te ucidă? Am văzut totul de pe balcon.

– Poate, spuse Malko, dar cred că se afla aici ca să-l lichideze pe ucigaș.

Swesda îi sorbea cuvintele, în continuare lipită de el. Trecea acum printr-o altă fază. Corpul îi era scuturat de frisoane la amintirea fricii pe care o încercase, dar mai era ceva

care o făcea să-și miște imperceptibil bazinul.

– Oribil, murmură ea, ca în bandele de traficanți din Miami, care se ucid între ele fără încetare. Într-o zi, un tip a fost împușcat în fața mea. I se scurgea tot sângele pe trotuar, în timp ce un tânăr *latino* continua să-l împuște în cap.

– Pentru tine, totul a luat sfârșit, o asigură Malko. Te vei putea întoarce la Miami, la *Fontainbleau*.

– Nu! Vreau să rămân cu tine!

Dintr-o dată teroarea îi dispăruse din ochii umezi, ca și când frica deschisese supapele simțurilor îndelung încătușate. O ardoare pe care o dorea cu desăvârșire satisfăcută, concentrată la baza pântecelui, în spatele osului tare care se împingea în Malko. Rochia sa elastică părea să se fi strâmtat dintr-o dată, sânii îi țâșneau din corsaj și tivul i se ridicase peste coapse. Fără un cuvânt, începu să se frece de Malko, asemenea unui animal în călduri, ca o pisică lipsită mult timp de împerechere.

Ceea ce frapa, erau ochii, cu pupilele imense, fixe, hipnotice, care păreau că vorbesc. Ea își apropie chipul de Malko, apucându-i cu dinții buza inferioară, mușcând-o, până la sânge. Instinctiv, el o respinse, dar ea reveni ca un elastic, cu gura întredeschisă într-un soi de rictus.

– Sărută-mă!

Buzele mai mult schițaseră decât pronunțaseră cuvântul, o horcăială de agonie, un SOS...

Malko o sărută la rându-i. De fiecare dată când viața îi era în pericol, avea aceeași reacție viscerală, o dorință feroce de a poseda o femeie, de a-și potoli simțurile frământând cu mâinile o carne elastică, de a crea plăcere sau durere... Instinctul animalic al lui Swesda ghicise ce se petrecea. Ea se dezlănțui și mai tare, dezbrăcându-se în timp ce mormăia obscenități în trei limbi, cu o voce convingătoare, dulce și moale. În ochi avea aceeași lucire nebunească.

Se ciocneau de pereți, de dulapuri. Ajunși în cameră, Malko nu mai avea pe el decât pantofii.

Swesda îl trase spre masă, se răsuci, aplecându-se peste ea, și își arătă fără pic de rușine crupa. El ridică materialul elastic al rochiei, pentru a-i dezveli complet șalele cu gropițe. Swesda se întoarse spre el și spuse:

– *Sock it to me!*[1]

Malko o penetră cu putere dintr-o singură mișcare, iar sexul fierbinte îl cuprinse ca un manșon. Elanul lui o făcu pe Swesda să se dea cu capul de perete, dar nu se sinchisi de asta. Ea scoase un răcnet de lăuză, apoi mormăi ca o posedată:

– Ticălosule! Doamne, ce bine este!

Malko nu se opri, pistonând ca un nebun, până ce sudoarea începu să-i intre în ochi. Swesda semăna cu o păpușă ruptă în două, cu pieptul prăvălit pe masa, părul lipit de transpirație și cu capul lovindu-se de zid, de fiecare dată când Malko o pătrundea până la capăt. Nu mai existau limite și avu sentimentul confuz că n-avea să mai trăiască cu ea un moment de o asemenea intensitate magică.

Când se retrase de tot, Swesda mârâi ca o fiară căreia i s-a luat prada. Mârâitul se transformă în urlet, atunci când Malko pătrunse mai sus, cu un singur avânt, fără gingășie, afundându-se până la capăt. Swesda se redresă ca un arc, bolborosind insulte în limba maternă și încercând să-i scape. Cu degetele înfipte adânc în carnea șoldurilor, cufundat în ea, Malko așteptă să treacă furtuna. Mișcările dezordonate ale fetei se liniștiră încet, încet. Ea rămase în echilibru, gâfâind și smiorcăindu-se, cu Malko încă înăuntru, aidoma unui țăruș nemilos.

Apoi ea începu să geamă, cu „cealaltă" voce a sa, torsul i se lipi din nou de masă, în timp ce micuțele fese rotunde se ridicau din nou, pentru a fi pătrunse mai bine.

Această bruscă schimbare reuși să-l dezlănțuie din nou pe Malko. Începu să se zbată, pentru a pătrunde între fesele cărnoase, ca și când ar fi dorit să le strivească, să le turtească, să le facă să explodeze. Din nou, capul fetei lovi peretele. Mâinile frământau prospectele hotelului, în timp ce ea se ridica pe vârfuri, pentru a fi străpunsă mai bine. Partea de sus a rochiei îi ajunse la talie, sânii frecându-se de masă la fiecare du-te-vino, ceea ce părea că-i sporește plăcerea. Cu un ultim elan, Malko își împinse întreaga greutate înainte, răspândindu-și sămânța în adâncul primitor.

Când ea fu sigură că el juisase, se ridică precum o înecată,

---

1. *Pătrunde-mă bine (n.a.)*

cu părul în ochi, cu sfârcurile roșii și iritate de frecatul de masă. Ochii încercănați mai păstrau totuși lucirea aceea nebunească.

Malko se desprinse și ea se întoarse, lipindu-se din nou de el și lingându-l pe tot corpul.

– Nemernicule, m-ai schilodit! spuse ea cu o voce spartă și plină de uimire. N-am mai trăit așa ceva cu un tip. Nici frică nu mi-a mai fost ca acum. E ca la televizor, numai că este adevărat. Vreau să rămân cu tine, să mai încercăm și altele. Înțelegi, am senzația că sunt extrem de plină de viață.

Malko începu să înțeleagă de ce acceptase propunerea CIA. Swesda era mereu stârnită, complexată, petrecându-și timpul jucând teatru. Numai emoțiile *cu adevărat* puternice o făceau să-și regăsească echilibrul pe cât de precar, pe atât de provizoriu. O târâtură autentică, perversă și câteodată chiar dezinteresată.

– Acesta este cel de-al doilea moment formidabil, de când m-a abordat Boris, spuse ea. Primul a fost când am luat avionul de la Miami ca să vin la Viena. Prietenii tăi m-au dus cu Air France, la clasa întâi. Eu, care n-am depășit faza de charter... N-ai idee, era un tip cu vestă albă care mă servea, mi-a dat pateu, caviar, și niște vinuri... Numai din podgorii franțuzești. Te-ai fi crezut la *Maxim's*. Am păstrat lista drept amintire. Ia uite.

Se ridică, scotoci în geantă și reveni agitând triumfător lista de vinuri de la Air France, clasa întâi.

– Erau nouăsprezece, spuse ea mândră. Eu am luat asta și asta.

Arătă un *Chateau Rieussac* și un *Pape Clément 87*.

– Primul este pentru pateu, remarcă Malko.

Swesda făcu ochii mari.

– Cum ai ghicit?

El surâse amuzat.

– Un Sauternes, în principiu...

– Servesc zece milioane de sticile pe un an, spuse ea. Îți dai seama?

Lăsă de o parte lista și se întoarse spre Malko.

– Și acum ce facem?

– Pentru că vrei să rămâi, spuse Malko, mă vei ajuta. Vom încerca să dăm de Sonia.

– Nemaipomenit!

– Ar puta fi periculos, remarcă Malko, ai văzut astă seară.

– Nu-mi pasă. Spune, dacă o găsim, o să mă lași s-o interoghez? Îți jur că va spune tot. Eu știu ce trebuie să-i faci unei femei ca să-i produci *cu adevărat* un rău.

Din nou, aceeași lucire alarmantă plutea în pupilele întunecate. Malko își găsise un recrut de bunăvoie...

– Să nu vindem pielea ursului din pădure, o sfătui el.

Swesda se întunecă dintr-o dată.

– Știi, spuse ea, n-aș mai putea lucra la *Fontainbleau*, cu toți tipii ăia bătrâni, care mă pipăie pe fese, apoi mai sus...

– Nu trebuia să-i lași.

– Având în vedere chiria la Miami Beach, este imposibil.

După această remarcă de bun-simț, ea se duse la mini-bar, luă o sticluță de Cointreau, pe care o goli într-un pahar cu gheață, și o bău dintr-o înghițitură.

– Aah! făcu ea, nu arde ca șliboviță.

* * *

Swesda se învârtea în fața lui Malko, aidoma unei debutante, punându-l să-i admire rochia neagră cu strasuri, care avea un decolteu infernal. Sânii mari, dădeau pe din afară. Surâzând parșiv, se postă în fața lui Malko, cu o șuviță pe ochi, cocoțată pe tocurile de cincisprezece centimetri.

– Ce spui de ținuta mea de luptă?

– Superbă!

Își ridică poalele, descoperind un minuscul slip negru, și el presărat cu strasuri...

– Așa îmi câștig banii de chirie, comentă ea. Astă-seară însă, este doar pentru tine.

Delicată atenție. El își puse sub cămașă pistolul extraplat, împreună cu un încărcător nou, ascuns sub sacoul negru de alpaca. Swesda îl privea fascinată.

– Nu mă mai întorc la Miami, spuse ea. Prea mă simt bine cu tine. Cred că mi-am găsit un loc sub soare. La *Fontainbleau* întâlnești doar tipi îmbuibați. Într-o zi, unul m-a dus la el. De

necrezut: avea un pat cu baldachin, era aur pretutindeni. Peste tot chestii superbe de marmură cu pietre prețioase. Mi-a spus că totul fusese comandat la Paris, unui decorator numit Claude Dalle și că acesta venise cu avionul personal să-i instaleze tot. Evident că socotind cât îl costase totul, cu banii respectivi ar fi putut să-mi cumpere Koh-I-Noor[1]... După aceea m-am dus să văd somptuosul magazin-expoziție al lui Claude Dalle, deschis la Miami. Credeam că toate acestea nu existau decât la televizor...

– Vom vedea, spuse Malko cu diplomație.

Centrul Zagrebului era deja aproape pustiu, în afară de câțiva țigani care dădeau târcoale pe lângă gară și de câteva prostituate în jurul hotelului *Esplanade*.

– Știi unde este *Best*? întrebă Swesda.

– În partea de vest, în apropierea campusului, spuse Malko.

* * *

Malko urca încet una dintre nenumăratele alei care străbăteau campusul din Zagreb. După ce au întrebat de vreo douăzeci de ori, l-au găsit în sfârșit. Sute de studenți mișunau peste tot, în grupuri sau perechi. Farurile luminară o fată așezată pe genunchii însoțitorului ei, instalat pe o bancă, flirtând peste măsură. Nici urmă de *Best*, însă.

Swesda coborî și dădu peste un bărbos care îi puse pe drumul cel bun. Fură nevoiți să iasă din campus și zăriră ceva care semăna cu un bloc uriaș din beton, pe care era construită o suprastructură de mici pavilioane! Alături, erau terenuri de tenis. O mulțime animată se afla pe lângă clădire, într-un du-te-vino, ca un șir de furnici. Malko și Swesda se amestecară printre ei. Găsiră în sfârșit și „oamenii de ordine", în tricouri cenușii, pe care scria „Best". Muzica era atât de puternică, încât tremura și pământul. Cu câțiva dinari, avură acces în Sfânta Sfintelor. Timpanele lui Malko începură să vibreze în ritmul îndrăcit și ritmat al unei orchestre de negri. Aceasta făcea un zgomot infernal, totul semănând cu o discotecă oarecare din Vest.

---

1. *Faimos diamant indian, proprietate a Coroanei Britanice din 1849 (n.t.)*

Sute de adolescenți se agitau într-un soi de fosă pătrată, ca într-o ceremonie rituală, antrenați de sound-ul diabolic dirijat de un disc-jokey aflat într-o cușcă de sticlă. Toți erau foarte tineri.

Fetele erau îmbrăcate în toate felurile, de la șort, la mini, sau rochii lungi de bumbac... În plin extaz, se ondulau cu brațele ridicate spre proiectoare. Trebuia să urli, ca să poți schimba două vorbe. În alte săli, dominând fosa, se aflau sute de cupluri, așezate pe banchete, flirtând sau bând.

Totul îi amintea lui Malko de epoca de aur de la *Palladium*, în New York.

– Dansăm? propuse Swesda. E formidabil, n-aș fi crezut că poate exista o chestie ca asta la Zagreb...

Începu să se unduiască pe loc, spre deliciul băieților așezați pe treptele ce duceau spre fosă. Simplu, unul dintre ei îi făcu semn lui Swesda să i se alăture în ring.

– Du-te să dansezi, spuse Malko. Mă duc să explorez. Pentru moment, n-am nevoie de tine.

Ea ateriză în mijlocul dansatorilor și Malko o zări, câteva secunde mai târziu, înlănțuită cu lunganul pe care îl agățase. Se strecură prin mulțimea compactă, urmărit de bubuitul dătător de junghiuri.

Sus era mai puțină agitație. Într-un colț, în picioare, un băiat se freca de o brunetă voinică, toată în dantelă, gata să-i ia foc jeanșii. Cu privirea tulbure, partenera sa se preta la joc, fără jenă față de spectatori. La bar, un șir de beți care sorbeau alene din bere, neluând în seamă muzica. Malko se întoarse apoi spre celălalt balcon care domina fosa. Swesda dispăruse în lava care se agita la picioarele sale.

Bubuitului muzicii îi luă locul un slow și ringul se umplu până la refuz. Malko o reperă în sfârșit pe Swesda, aflată într-un colț cu partenerul ei, care-i mângâia sânii pe sub rochia sclipitoare. Nu erau multe ca ea în sală, se purta mai ales stilul sport, jeans și cămașă. Obosit, se așeză pe trepte și o fată cu figura ascuțită i se alătură, vorbindu-i în croată.

– Nu vorbesc limba dumneavoastră, spuse el, doar germana.

– Și eu, puțin, răspunse ea. Lucrați în politică?

– De ce?

– Membrii HSP vin aici să recruteze simpatizanți. Sunt tare nostimi.

– De ce?

– O să vedeți când or să apară. Îmi oferiți o bere?

El își croi drum până la bar, luând două „pivo" pe care le aduse noii lui „cuceriri". Aceasta îi mulțumi cu un sărut pe gură. Unul spumos, după pofta inimii. La *Best*, fetele agățau fără fasoane.

Muzica se schimbă, revenind la bubuitul de dinainte. Deodată, la câteva trepte de el, Malko zări, ridicându-se din mulțime, un imens drapel croat, aplaudat imediat de toți dansatorii care uitară să se mai fâțâie. Era ținut cu vădită mândrie de către un băiat bărbos, voinic și atletic, care începu să se plimbe prin mijlocul dansatorilor.

Muzica se opri aproape imediat și o voce feminină începu să țină o cuvântare mulțimii, salutată cu fluierături și diverse strigăte. De bine, de rău, vecina lui Malko traducea.

– Este purtătorul de cuvânt al HSP. Vorbește despre Croația Mare. Asta e pe placul tuturor, desigur, dar preferă dansul în locul discursului politic...

De altfel, muzica „normală" reîncepu, în timp ce drapelul croat continua să fluture deasupra fosei. Malko reperă o fată, a cărei cămașă era făcută dintr-o flamură. Se aflau în plină isterie naționalistă...

– Nu dansați? îl întrebă fata pe Malko.

Se pregătea s-o refuze, când zări deodată un nou grup de dansatori, care tocmai urcaseră pe o mică estradă, aflată la picioarele sale. Se agitau cu vigoarea unor trupe proaspete. În centru se afla o fată blondă, cu părul drept. Malko nu o vedea decât din spate: purta jeanși mulați pe niște forme generoase și o cămașă din dantelă albă. Pulsul i se acceleră. Silueta semăna teribil cu cea a biciclistei pe care o „răsturnase"... complicea lui Miroslav Benkovaci și a lui Boza. Se întoarse spre noua lui cucerire și o luă de mână:

– Hai să dansăm.

Treizeci de secunde mai târziu, se zgâlțâiau față în față pe ring. Șiret, Malko o conduse spre cealaltă parte a estradei, în așa fel încât să se găsească în fața blondei.

Era Sonia, logodnica lui Miroslav Benkovaci.

Capitolul XI

Tânăra blondă se undia pe loc, cu pletele lungi fluturându-i pe umeri. Cămaşa de dantelă era descheiată până la brâu şi fata avea un aer extatic, cu braţele ridicate desupra capului, în mijlocul tinerilor care dansau cu mişcări sincopate. Malko n-o scăpa din ochi, nevenindu-i să creadă că avea un asemenea noroc. Nu îi rămânea decât s-o urmărească, pentru a afla unde locuieşte.

– Frumoasă fată, nu? îi strigă partenera sa, vine aici aproape în fiecare seară cu prietenii.

Banda ultra-naţionaliştilor.

Totul corespundea întocmai.

– Ia uite, continuă fata, încă unul.

Malko ridică privirea spre balustrada ce mărginea fosa, simţind un al doilea şoc. Miroslav Benkovaci se uita la dansatori. Privirile li se încrucişară chiar în momentul în care Malko realiza cine era acela. Apoi, chipul bărbos dispăru brusc. Fără îndoială că încerca s-o avertizeze pe Sonia, care dansa în continuare fără grijă.

Malko nu ezită: lăsându-şi partenera, se avântă spre estradă, făcându-şi loc cum putea prin mulţime.

Nu fu totuşi îndeajuns de rapid. Miroslav Benkovaci apăru pe scări, îmbrâncind oamenii şi dând din coate, parând că zboară peste marea de dansatori. Avea o distanţă mult mai mică de parcurs decât Malko şi era deja pe estradă, pe când celălalt se afla încă departe. Tânărul croat o prinse pe Sonia de cureaua jeanşilor, azvârlind-o literalmente la baza podiumului. Peste treizeci de secunde, unul după altul, îşi croiau drum spre scările care duceau spre sala de sus.

Malko făcu stânga-mprejur: trebuia să treacă de partea cealaltă, ca să le taie calea. O luă iar prin mijlocul dansatorilor.

Cuplul dispăruse. Deodată, muzica încetă în fluierăturile și protestele dansatorilor. Fu înlocuită aproape imediat de o voce feminină, care vorbea repede în sârbo-croată. Malko nu prinse decât un cuvânt: UDBA. Marea de dansatori fu cuprinsă de rumoare, se auziră strigăte și Malko se trezi în fața unor chipuri pline de ură! Un tânăr plin de coșuri îi arătă pumnalul, în timp ce ceilalți făceau gol în jurul lui, ca și când ar fi fost un ciumat... În acel moment o zări pe Sonia, care îl ținea pe Miroslav Benkovaci de mână, amândoi alergând spre ieșire.

Vru să se repeadă după ei, dar imediat în fața lui se ridică un zid de oameni! Lunganul care agita drapelul croat își croia drum spre el, cu intenția vădită să-l lovească cu prăjina steagului...

De peste tot se auzeau înjurături și fluierături, într-un tumult indescriptibil; vocea isterică a fetei predica în continuare dansatorilor. Deoadată, din mulțime apăru Swesda, ciufulită și buimăcită, tăbărând pe Malko.

– Spune că ești agent UDBA, strigă ea, și că ai venit aici să-i spionezi pe naționaliști și să-i dai pe mâna sârbilor.

În aceeași clipă, o brunetă rasă în cap îl prinse pe Malko de umăr și îi trase un pumn, pe care reuși să-l evite. O fracțiune de secundă fu tentat să scoată pistolul, dar ar fi fost în mod sigur linșat... Plină de curaj, Swesda îi apostrofă pe dansatorii din preajmă, încercând să restabilească adevărul... Degeaba.

Cercul plin de ură se închidea din ce în ce mai tare. Malko văzu cum cei doi dispăreau spre ieșire.

Vru din nou să-i urmărească, dar de data asta, tuciuriii în tricouri gri – oamenii din ordine – fură aceia care îl opriră. Aceștia erau periculoși... N-aveau decât un gând: să-l facă bucăți. Cel mai voinic îi spuse ceva amenințător lui Malko, iar Swesda traduse imediat.

– Spune că dacă nu-i lași tovarășii să plece, te omoară. Aici sunt la ei acasă, nu vor să aibă de a face cu ticăloși ca tine.

– Nu le poți spune adevărul?

– Nu m-ar crede.

Plin de furie, fu silit să țopăie minute lungi printre tinerii care îl împingeau, îl ocărau, încercând să-l scoată din sărite. Fetele o înjurau pe Swesda, care răbda cu stoicism. În ochi îi lucea disprețul. În sfârșit, cineva porni muzica, ceea ce destinse puțin

atmosfera. Încet, încet, lumea se întoarse la dans, iar Malko, împreună cu Swesda, care repeta neobosită că nu făceau parte din UDBA, reuși să se apropie de ieșire, escortat de oamenii de ordine.

Nu se terminase încă. Oamenii de ordine formară un soi de culoar, silindu-i pe Malko și pe Swesda să primească o ploaie de lovituri, până ajunseră afară. Miroslav Benkovaci și Sonia dispăruseră de mult... Swesda îl privi răvășită pe Malko.

– Știi, mi-a fost cu adevărat frică, toți băuseră... Aveau de gând să ne stropească cu benzină și să ne dea foc...

– Cred că ar trebui să pleci la Miami, spuse Malko. Ceea ce faci acum nu mai seamănă cu ce-ai văzut la televizor.

Swesda se lipi de Malko.

– Ai fost formidabil. Mi-ar plăcea să mă întorc cu o mitralieră și să-i lichidez pe ticăloșii ăștia de croați... Sunt sârboaică, nu uita.

Hotărât lucru, Iugoslavia era o țară a defăimării. Malko ajunse la mașină, neputincios și plin de furie. Trebuia s-o ia din nou de la zero, iar de data aceasta Sonia știa că el o caută.

* * *

Malko opri pe strada Boskovica, în fața intrării modeste a Consulatului american. Un polițist într-o uniformă cenușie, făcea de pază netulburat în fața geamurilor parterului de la USIS[1]. Urcă la etajul doi, la biroul lui David Bruce.

Șeful Centralei CIA era îngrijit bărbierit și își schimbase cămașa havaiană cu un costum de tergal. Îi întinse un plic maroniu.

– Iată documentele complete ale caminonului. Sper să vă fie de folos... Mladen mi-a spus ce s-a întâmplat ieri. N-am rușit să-l identificăm pe cel care a încercat să vă ucidă, nici să aflăm dacă locuiește la Zagreb. Am verificat totuși hotelurile.

– Nu știți tot, spuse Malko.

Așa cum era, plin de vânătăi și de lovituri, părea ieșit dintr-o centrifugă; de-abia își putea mișca brațul stâng, iar Swesda

---

1. United States Information Service – Serviciul de Informații al Statelor Unite (n.a.)

nu arăta nici ea mai bine. David Bruce îi ascultă cu atenție pățaniile, apoi dădu din cap.

–Împuțită treabă! Lumea a devenit complet isterică, atunci când e vorba e UDBA. Văd agenți peste tot: după patruzeci și cinci de ani de comunism, e normal să fie ponegriți... Asta nu ne ajută cu nimic, însă. Fiindcă veni vorba, am fost convocat de urgență la Ministerul de Interne. Vor să mă întrebe dacă n-am găsit nenorocitele alea de arme. Ce idee a mai avut și Jack Ferguson...

Aceasta era și părerea lui Malko, dar se mărgini să spună:

– Îi voi duce aceste documente lui Mladen Lazorov. Nu putem neglija nici un amănunt.

– Și părintele Jozo Kozari?

– Mă văd cu el astăzi, spuse Malko, dar o dată ce Sonia a fost alertată...

– Faceți tot ce puteți, îl imploră șeful centralei. Ne aflăm într-o poziție extrem de delicată față de guvernul croat, ca să nu spun mai mult...

Ajuns afară, Malko fu învăluit de arșița Zagrebului. Swesda preferase să rămână la hotel care, din păcate, nu avea piscină. În orice caz, pentru a doua oară, se dovedise extrem de utilă.

* * *

Piața Ministerului Apărării, aflată în centrul orașului vechi, părea aidoma unui decor de operetă, cu cei doi gardieni plini de fireturi roșii, de pază la intrarea reședinței primului-ministru croat. Peste tot erau arborate flamurile roșu cu alb. Parcarea din fața Ministerului Apărării era plină de BMW-uri și de Mercedesuri. Țara era săracă, dar știa să-și protejeze slujitorii. Un tânăr în sacou albastru, cu o cravată în culorile naționale, îl conduse pe Malko prin labirintul de coridoare fastuoase, aidoma celor de la Liezen, până la un birou micuț de la etajul patru care dădea spre curtea interioară.

Mladen Lazorov se juca pe calculator, cu fața încordată de concentrare...

– Ce surpriză plăcută, exclamă el, punându-și sacoul.

– Nu lucrați? se miră Malko.

– N-am nimic de făcut astăzi, sunt de permanență. V-ați odihnit?

– Nu prea! spuse Malko.

La auzul poveștii despre ce se petrecuse al *Best*, figura polițistului croat se întunecă.

– Ar fi trebuit să mă anunțați, aș fi mers cu dumneavoastră! V-ar fi putut ucide. Cum de ați dat de acest fir?

– Îl cunoașteți pe Jozo Kozari? îl întrebă Malko.

Polițistul surâse.

– Cine nu-l cunoaște! Biserica catolică a jucat întotdeauna un rol important în Croația, la fel ca în Polonia. Părintele Kozari era un erudit, un apropiat al extremiștilor de dreapta, descendenții morali ai ustașilor. Nu propovăduiește însă violența. A fost întotdeauna respectat, chiar în timpul regimului titoist, care îi permitea să plece des la conferințe în străinătate. S-ar putea să ne ajute în această afacere...

– Vom vedea, spuse Malko, fără a-și face prea multe iluzii.

De la sosirea la Zagreb, nu progresase deloc și catastrofele se țineau lanț. Acum, trebuia să-și omoare timpul până spre seară, când se ducea la catedrală la întâlnirea cu Jozo Kozari. Când se pregătea să plece, Mladen Lazorov, care studiase documentele camionului, îl chema înapoi.

– Tot ceea ce era în camion reprezintă materiale foarte căutate la noi. Cantitatea fiind însemnată, singurii care ar fi putut s-o vândă imediat, sunt cei din Mafia albaneză. Cu ei trebuie luată legătura, pentru a găsi pista.

– Mafia albaneză n-are totuși firmă la stradă, obiectă Malko.

Polițistul surâse ironic.

– Nu, dar știu cum să dau de ei. Fie în zona Remuza, în vestul orașului, fie la talciocul de la Jakusevec, care se ține chiar mâine dimineață. Vin să vă iau de la hotel pe la opt.

Îl conduse pe Malko de-a lungul coridoarelor pustii ale Ministerului Apărării. Ajuns în piața inundată de soare, o luă pe jos spre locul unde lăsase mașina, trecând pe sub portalul care marca odată intrarea în orașul vechi, acum transformat în biserică în aer liber. Zidurile erau pline de ex-voto[1]. Patru bătrâne înghenuncheaseră pe bănci de lemn, cufundate în rugăciune. Croația nu era încă fiica cea mare a Bisericii, dar vremea nu era departe...

---

1. Plăcuțe, figurine sau obiecte, agățate pe pereții unei biserici, drept mulțumire pentru dorințele îndeplinite în urma rugăciunii (n.t.)

* * *

Părintele Jozo Kozari, medita în confesional, așteptându-i pe cei ce veneau de obicei. Scârțâielile care se auziră din despărțitura din stânga, îi dădură de știre că cineva dorea să se spovedească. Făcu să alunece panoul de lemn, dând la iveală grilajul prin care se zărea un chip.

– Vă ascult, murmură el.

– Eu sunt, Jozo, auzi vocea pe care o ura.

Deodată, avu senzația că se află în prezența diavolului și închise ferestruica, știind totuși că asta nu avea să ajute la nimic. Fără grai, ghemuit în penumbră, aștepta ce avea să urmeze.

– Ce doriți? întrebă el.

– Ai fost foarte imprudent, Jozo, spuse vocea. Asta ar putea să aibă consecințe grave, chiar și pentru tine. Am venit să-ți spun să fii atent de acum încolo. În prezent, ai niște legături primejdioase. De ce nu rămâi la mănăstire, să studiezi, să citești?

Jozo Kozari înghiți în sec.

– Așteptați pe cineva, nu-i așa? continuă interlocutorul franciscanului.

– Da, recunoscu franciscanul dintr-o suflare.

În realitate, aștepta două persoane, dar nu știa la care făcea aluzie cel din umbră.

– De acum înainte, mă vei ține la curent cu totul. Îți voi da telefon zilnic.

– Da.

Se detesta pe sine. Vocea continuă.

– Pe curând, Jozo. Dacă o vezi pe Sonia, spune-i să te evite.

Scândurile scârțâiră din nou. Confesionalul era gol. Jozo Kozari se sprijini de lemnul vechi, rugându-se la Dumnezeu. Nu se temea de iad, știind deja cum arată.

* * *

Malko se instalase de o oră pe terasa unei cafenele din Kaptol, chiar în fața catedralei. Pe treptele care dădeau în

piață, apăru o femeie. Avea părul blond, strâns în coadă de cal.

Purta aceeași pereche de jeanși ca în ajun, de data aceasta cu o bluză mai decentă.

Se îndrepta grăbită spre catedrală.

Sonia se ducea la Jozo Kozari, în urma chemării lui. Legăturile funcționau bine. De data aceasta n-avea să-i mai scape. Trebuia să-i răspundă cu aceeași monedă.

Capitolul XII

Jozo Kozari tresări, auzind din nou scârțâitul podelei confesionalului. Vizita precedentă îl traumatizase, făcându-l să-și piardă calmul interior. Se chinui să deschidă panoul de lemn, distingând o pată clară: de cealaltă parte, se afla o femeie blondă.

– Jozo! spuse încet Sonia, m-ai căutat? Ce s-a întâmplat?

Franciscanul respiră adânc. Stătea pe un vulcan. Dacă persoana de la CIA sosea în timp ce Sonia mai era acolo, ar fi fost răspunzător pentru ce s-ar fi întâmplat. Erau însă anumite lucruri pe care nu le putea spune, nici Soniei măcar. Se sili să adopte un ton degajat și răspunse:

– Nu, nu te-am căutat, am întrebat doar de tine. Ai venit să te spovedești?

– Da, răspunse șoviind imperceptibil Sonia.

Jozo Kozari o ascultă, regretând imediat că o mai reținuse. Cu o ureche era atent la ce murmura aceasta, iar cu cealaltă supraveghea zgomotele din jur. Fiecare secundă petrecută în confesional cu Sonia mărea riscul unei catastrofe.

Nu se liniști decât în momentul în care, după ce-i iertă păcatele, fata părăsi confesionalul.

* * *

La ieșirea din catedrală, Sonia parea mai puțin grăbită. Malko nu se mișcă din loc, până ce ea nu începu să coboare spre piață. Din fericire, era lume puțină. El se amestecă printre cei care se plimbau prin fosta Piață a Republicii. Tânăra ajunsese la stația de tramvai, pregătindu-se să se urce într-unul.

Malko n-avea timp să ia maşina şi, ţinând seama de numărul străzilor unde nu era permis decât accesul tramvaielor, n-ar fi fost un mijloc sigur de urmărire.

– N-avea decât să spere că nu va fi observat...

Când ea schimbă tramvaiul, el riscă să fie văzut şi se urcă în ultima clipă în acelaşi vagon cu ea. Mergeau spre sud, trecând prin faţa hotelului *Intercontinental*. La fiecare oprire, Malko supraveghea uşile.

Sonia coborî în faţa unei clădiri moderne, la intersecţia străzii Savska Cesta cu Proleterskih Brigada. Din fericire nu se uita înapoi. Se îndreptă spre un bloc puţin retras de la stradă. Datorită părului blond era destul de uşor de zărit.

Malko grăbi pasul atunci când ea dispăru pe una dintre intrări, reuşind să reţină numărul imobilului şi scara – D – uşor de repetat datorită caroseriei ruginite din faţă. Făcuse cale întoarsă: ar fi fost o nebunie să se aventureze înăuntru. Datorită lui Mladen Lazorov, avea s-o identifice uşor pe fată.

Găsi un taxi şi se întoarse la catedrală. Poate că Jozo Kozari aflase ceva informaţii de la Sonia.

Naosul era aproape pustiu şi răspândea o răcoare foarte plăcută. Malko urcă prin stânga, până ce dădu de un confesional închis. Era cel de al treilea, aşa cum îi spusese franciscanul. Cele două despărţituri erau libere şi el se instală în cea din stânga. Imediat, un panou culisă şi de cealaltă parte simţi o prezenţă.

– Părintele Kozari?

– Eu sunt. V-am recunoscut.

– Aţi...

Franciscanul nu-l lăsă să isprăvească şi şuşoti:

– N-a venit şi acum trebuie să mă întorc la mănăstire. Îmi pare rău.

Descumpănit, Malko nu vru să prelungească tăcerea. De ce îl mintea franciscanul? Sau poate că Sonia intrase în catedrală şi nu-l căutase? Puţin probabil... Atunci, Jozo Kozari mintea.

– Păcat, spuse el, cu falsă indiferenţă. Când mai veniţi?

– Marţi.

– Atunci, pe marţi. Dacă până atunci aflaţi ceva, daţi-mi un telefon.

– N-am să uit, promise Jozo Kozari, înainte de a închide ferestruica de lemn.

Malko părăsi derutat confesionalul. Dacă *Stringer*-ii[1] de la CIA începeau să joace împotriva lui, lucrurile aveau să se complice și mai mult. Spera ca măcar Mladen Lazorov să fie sigur.

* * *

La volanul micii sale Zastava, Boza Dolaci se întoarse după o bună bucată de timp în oraș, cercetând parcările de la periferie. Maiorul Tuzla îi dăduse ordine precise și, de astă dată, după seria de greșeli comise, avea interesul să le execute.

Se întorsese pe Dubrovacka Aleja, revenind la motelul *Zagreb*, ascuns pe malul Savei, pe o alee paralelă cu râul. Mai multe camioane, precum și o Volga mare cu rulotă, înmatriculată în Polonia, staționau în față. Familia – un tip voinic cu o șapcă albă, soția și doi copii – mânca pe capotă, luându-și băuturile de la motel. Boza îi reperase deja. Exact ceea ce-i trebuia.

Când se opri în apropiere și coborî din mașină surâzând ademenitor, polonezul îi aruncă o privire scrutătoare. Văzând de toate, într-o țară care nu avea nimic, polonezii pândeau orice combinație posibilă.

– Mergeți în Dalmația? întrebă amabil Boza, după ce salută.

Din fericire, vorbea puțin poloneza.

– Nu, am fost întorși la Knin, spuse polonezul, și atunci mergem mai spre nord.

– Nu v-ar interesa niște aparate video? întrebă Boza, nevinovat.

Știa însă că în Polonia făceau de cinci ori mai mult ca în Iugoslavia... Polonezului îi sclipiră ochii.

– Nu prea am bani, se plânse acesta, aici totul costă scump.

– Ale mele sunt ieftine, afirmă Boza. Și, desigur, nu trebuie declarate la vamă.

Ca și când polonezii ar fi declarat ceva...

Tipul cu șapcă albă întrebă neîncrezător.

– Sunt vechi?

---

1. *Informatorii (n.t.)*

– Cum adică, vechi ?

Indignat, Boza îl luă de braț, ducându-l la Zastava. Pe bancheta din spate se găsea un aparat video Samsung, încă în ambalajul original.

– Uite, spuse el. Nu vreau pe el decât o sută de mărci.

Polonezul simți cum i se accelerează pulsul. La el acasă, făcea ușor cinci sute de mărci.

– Scump, spuse, n-am prea mulți bani.

Simțindu-l interesat, Boza deveni lingușitor, luându-l de după umeri.

– Ascultă, încercă el să-l convingă, am nevoie de parale. Dacă iei cinci, ți le dau la optzeci de mărci ! Un adevărat cadou.

Fără să scoată o vorbă, polonezul socotea în minte, amestecând dinarii, zlotii și mărcile. Dintr-o asemenea afacere și-ar fi putut schimba mașina. Ce mai conta concediul. În mod sigur, era vorba despre marfă furată, dar îl durea în cot.

– În regulă, spuse el, bătând palma, du-te după ele.

Boza Dolaci se posomorî.

– Prefer să nu le car cu mașina mea, din cauza Miliției. N-am putea merge cu a ta ? Așa, o să poți să alegi, sunt destule lucruri acolo. Ia-i și pe ai tăi, au să se amuze. E ca în peștera lui Ali-Baba.

Polonezul îl privi intrigat.

– Cine ești de fapt ?

– Un mic negustor, spuse cu modestie Boza. Împreună cu niște prieteni, am recuperat marfa dintr-un camion căzut într-un șanț. Și cum aveam un hangar...

Polonezul își dădu șapca albă pe spate și îi spuse ceva nevestei sale, care începu să strângă resturile de la masă.

– Puteți detașa rulota? întrebă Boza Dolaci. E mai discret, acolo unde mergem.

Celălalt se execută cu docilitate. Peste cinci minute, Zastava părăsea parcarea motelului, urmată de Volga cu întreaga familie de polonezi.

* * *

După cincisprezece kilometri de la ieșirea din Zagreb, Zastava o luă pe un drum îngust, perpendicular pe șosea.

Cam la un kilometru, pierdut în inima pădurii, se găsea un hangar împrejmuit cu un grilaj înalt de trei metri. Dolaci se opri în fața porții închise cu un lanț de care atârna un lacăt enorm.

Peste un minut, cele două mașini se aflau parcate în curte. Boza făcu să culiseze una dintre porțile hangarului, în fața privirilor uimite ale polonezilor.

– Doamne Dumnezeule, ce căldură, spuse viitorul cumpărător, făcându-și vânt cu șapca.

Înăuntru trebuie să fi fost peste patruzeci de grade... Foarte repede, însă, nu mai simți temperatura infernală, fascinat de stivele de cutii, care ajungeau aproape de plafon. Televizoare, aparate video, combine *hi-fi* Akai sau Samsung, toate nounoute. Îi lăsa gura apă...

– Alegeți! spuse Boza Dolaci, îndreptându-se spre un birou de sticlă, mă duc să caut de băut.

Puștii luaseră deja cu asalt cutiile, scoțând sunete ascuțite.

Pe când Boza Dolaci se întorcea din birou, perechea poloneză, aplecată peste cutii, încerca să descifreze inscripțiile. Bărbatul se întoarse, întrebând:

– Sunt „multisistem", nu-i așa?

În acel moment zări arma Beretta îndreptată spre el. Ochii negri ai „vânzătorului" dispăruseră aproape în fundul capului.

Polonezul făcu un gest de apărare, înțelegând instantaneu ce avea să se întâmple.

– Nu! Nu! vă dau tot ce avem! strigă el.

Lui Boza Dolaci puțin îi păsa de cele câteva sute de mărci ale lor. Făcu doi pași înainte și apăsă pe trăgaci. Prăbușindu-se peste o stivă de cutii, polonezul căzu cu gura deschisă și cu abdomenul ciopârțit. Pentru că avea opt cartușe în încărcător, Boza îi mai trase un glonț în cap, pentru siguranță. Femeia urla, încremenită pe loc.

Pe neașteptate, Boza o împușcă în pântece. Cei doi băieți se răspândiseră prin hangar, încercând să scape.

Boza îl pescui pe cel mai mare de pe o stivă de cutii, secerându-l mortal la nivelul șalelor. Cu cel mic, lucrurile au fost mai dificile: se cuibărise într-un spațiu gol între două rânduri de cutii. Boza Dolaci fu nevoit să le escaladeze bombănind și ținti de sus în jos; cu țeasta făcută terci, copilul încetă să urle. Nu mai avea nevoie de lovitura de grație.

Cu sudoarea șiroindu-i pe față, Boza Dolaci se întoarse în biroul de sticlă. Situația nu-l mișcase deloc, n-avea decât satisfacția lucrului făcut cum trebuie.

Mai rămânea o singură corvoadă. Se duse să caute un sac mare de plastic, scotoci prin buzunarele cadavrelor, punând înăuntru tot ce găsise. Muștele apărute din senin, atrase de sângele proaspăt, începuseră să roiască. Boza ieși cu sacul, lăsând corpurile acolo unde erau și se urcă la volanul mașinii Volga, ale cărei chei rămăseseră în contact.

Coborî toate geamurile și o porni în direcția Zagrebului. Întâi de toate, trebuia să recupereze rulota, înainte ca albanezii să-i dea țeapă.

Apoi, avea să se întoarcă să se ocupe de corpurile familiei de polonezi, care avea să se alăture șoferului camionului Volvo.

De această dată, maiorul Tuzla n-avea să-i mai reproșeze că-i sabotează munca.

* * *

Mladen Lazorov era imposibil de prins. Pagerul era necunosut în lugoslavia, iar cum la birou nu răspundea, n-avea altceva de făcut decât să aștepte întâlnirea de mâine dimineață, pentru a localiza apartamentul Soniei.

– Ce-ar fi să mâncăm la restaurant? Pare drăguț, propuse Swesda Damicilovici, din nou dichisită.

În trei zile, furia înflăcărată se metamorfozase într-o creatură agreabilă și docilă, cu privirea umedă.

– De ce nu? fu de acord Malko.

Marea majoritate a restaurantelor din Zagreb se găseau în niște subsoluri sinistre. Cel puțin, cel de la *Esplanade* avea terasă, de unde vedeai cum trec tramvaiele.

* * *

Un șir neîntrerupt de bărbați, femei și copii, înainta încet pe cărarea spre digul ce domina Sava, aidoma unei procesiuni de

furnici. Direcția: Jakucevac, talciocul de duminică, cale de încă trei kilometri.

Un veritabil exod, întrerupt din zece în zece metri de câte un polonez care, pe o pânză așezată direct de pământ, oferea spre vânzare obiecte din cele mai diverse: câteva boarfe, o Biblie veche, angrenaje, discuri deformate, piese de mașină. Veneau cu trenul, sperând să ciupească niște mărci, care le-ar fi permis să ducă în Polonia ce nu se găsea pe acolo. Pe partea opusă digului, mașinile mergeau încet, în căldura moleșitoare.

Malko căscă. Mladen Lazorov venise la opt fix, scuzându-se pentru absența din ajun: fusese cu familia. În privința Soniei, îl asigurase pe Malko: „Chiar de luni, voi face rost de lista locatarilor din acel imobil. Vom proceda prin eliminare."

– Imediat ajungem! anunță în sfârșit polițistul.

Căldura era sufocantă. Malko zări pe dreapta, mii de mașini parcate pe iarbă, pe o lungime de kilometri. Înainte de toate, aici se vindeau mașini de ocazie. Datorită ecusonului, Mladen Lazorov nu mai plăti cele o sută cincizeci de dinari pentru parcare, sumă exorbitantă, explicabilă pentru interesul pe care acest loc îl prezenta. Erau numeroși cei care plecau acasă pe jos, fără mașină, cu un cec în buzunar. Polițistul parcă și ajunseră la tarabe.

Majoritatea vânzătorilor își etalau comorile pe capota mașinii. De la piese de schimb, la vechituri, statui și obiecte de cult, cărți, discuri, orice. Un tip zdravăn, cu o pălărioară rotundă fără boruri, ascuțea un enorm pumnal curbat, tăind cu el apoi foi de hârtie și lăudându-și piatra de ascuțit.

Malko și ghidul-său ajunseră într-o zonă calmă, unde aparent nu se vedea nimic de vânzare. Tineri cu fețe colțuroase, nerași, păroși, erau așezați pe vine în fața unor furgonete. Păreau cunoștințe vechi, interpelându-se de la un „stand" la altul.

– Colțul albanezilor, anunță Mladen Lazorov. Aici se pot găsi lucruri interesante: arme, bijuterii și toată marfa furată.

Începu o discuție pe ton scăzut cu unul dintre vânzători, care îi arătă o Zastava albastră, cu capotă plină de statuete de cult.

– Acela vinde televizoare și aparate video, anunță polițistul.

Albanezul era neras, în zdrențe și cu un aer bănuitor. După

zece minute de palavre, consimți să ridice prelata camionetei, dând la iveală cutii pe care scria Akai și Samsung, cu instrucțiuni în germană. Pulsul lui Malko se acceleră. Semănau teribil cu materialul transportat în Volvo... În timp ce polițistul se tocmea, Malko desprinse discret eticheta unui aparat video, care cuprindea toate codurile de expediție.

Apoi, spre disperarea vizibilă a albanezului, se îndepărtă. La adăpostul unei tarabe cu cârnați, comparară eticheta cu lista. Numerele corespundeau.

– Acest material se afla în camion, anunță Malko.

– Bine, spuse Mladen Lazorov, lăsați-mă pe mine.

Cinci minute mai târziu, se târguia cu albanezul. Discuția dură ceva timp. În sfârșit, îi făcu semn lui Malko.

– I-am spus că-i cumpăr tot stocul, spuse el. Plecăm împreună cu el.

– De ce?

– Dacă îi spun aici cine sunt, riscăm să ne alegem cu câte o lovitură de cuțit. Albanezii sunt violenți și nu le plac polițiștii. Trebuie să-i iei cu binișorul.

Albanezul își strânsese deja statuetele de cult și aștepta la volanul mașinii. Se întâlniră cu el la ieșirea din imensa parcare și Mladen o luă înainte. Parcurseră câțiva kilometri, până la un drum pustiu, pe partea opusă șoselei E 94, autostrada care înconjura Zagrebul pe la sud.

Mladen opri BMW-ul, blocându-l pe albanez.

– Așteptați-mă, îi spuse lui Malko și coborî din mașină.

Malko îl văzu urcându-se în camionetă și timp de zece minute nu se petrecu nimic. Îngrijorat, hotărî să vadă despre ce era vorba și deschise portiera camionetei. Mladen Lazorov ținea pistolul SZ proptit în coasta albanezului, care se făcuse livid. Se uita de la unul la altul cu o ură de nedescris. Le-ar fi smuls bucuros ochii și i-ar fi făcut iaurt.

– I-am făcut o ofertă, explică polițistul. Ori îmi spune unde a găsit acest material, ori vine cu mine la Miliție.

Albanezul scuipă peste portieră, îl privi crunt pe Mladen Lazorov și rosti o frază lungă, pe care acesta îl puse s-o repete parțial, notând apoi un număr de telefon. Mai discutară puțin, nu lucruri plăcute, judecând după figurile protagoniștilor, apoi Mladen Lazorov puse pistolul SZ în toc și coborî din camionetă. Albanezul porni ca din pușcă, lăsând pe șosea urme de cauciuc din pneurile și așa extrem de uzate.

– Deci? întrebă Malko.

– Un șofer de taxi i-a procurat materialul, spuse polițistul. Unul care lucrează noaptea și are un Mercedes albastru. I-a spus că ar putea să-i aducă multe alte lucruri. Mi-a dat numărul taxiului.

Un Mercedes albastru...

– Mă întreb dacă nu cumva el a participat la tentativa de omor împotriva mea, spuse Malko.

– Adevărat, în acest caz se schimbă tot, recunoscu Mladen Lazorov. Nu este momentul să-l alertăm. O cunoaște pe prietena dumneavoastră?

– Nu.

– Bine. Tipul ăsta mi-a spus că taximetristul nu lucrează duminica, deci nu puteam face nimic până mâine seară. Începe lucrul la zece. Până atunci, vom încerca să găsim câte ceva despre acest taxi.

Spre prânz, Mladen Lazorov îl aduse pe Malko la *Esplanade*. Afară erau peste treizeci și cinci de grade.

Malko se simțea mai ușurat. Avea în sfârșit două piste: Sonia și șoferul de taxi. Una dintre ele ducea chiar la misteriosul Boza. Fără a mai aminti de atitudinea stranie a părintelui Jozo Kozari.

Swesda îl aștepta în hol, îmbrăcată în bustieră neagră și pantaloni de mătase portocalie, strânsă în talie cu centură mare, albastră. La vederea lui Malko, trăsăturile i se destinseră.

– Mă temeam să nu se mai fi întâmplat ceva, spuse ea. Mi-au recomandat un restaurant la Tuscanac, aproape la țară. Se pare că au un miel fript, o nebunie.

– La Tuscanac, atunci, spuse Malko.

* * *

Peluza de pe malul lacului Maksimir era plină de perechile adunate în jurul coșurilor de picnic. Nu erau prea multe distracții la Zagreb în timpul week-end-ului și de cum dădea vremea bună, tot orașul se aduna aici.

Așezat pe o mică stâncă, maiorul Tuzla, îmbrăcat civil, părea aidoma unui funcționar oarecare, la sfârșit de carieră. Sub privirile ofițerului de la KOS, Boza Dolaci, așezat pe vine, nu părea în largul lui. Pentru a douăzecea oară, acesta îl

descosea, sâcâit că în frumoasa lui mașinărie a dat de un grăunte de nisip.

– Ești sigur că nu-l putem convinge? insistă el.

Boza Dolaci dădu încet din cap.

– Este încăpățânat, afirmă el. Când i-am spus că am ocazia să-i lovesc pe sârbi, a refuzat să mă urmeze. Spunea că trebuie să așteptăm ca cetnicii să se dezlănțuie cu adevărat. Dacă nu, am face un rău cauzei noastre. În plus, vrea să recupereze armele, ca să le distribuie în anumite sate din Slavonia, pentru a forma milițiide autoapărare.

Maiorul Tuzla asculta toate acestea, beat de furie. Până la urmă, Miroslav Benkovaci nu era așa de idiot... Numai că el n-avea de gând ca după ce își dăduse atâta osteneală, să se înece la mal.

– Bine, spuse el, vom apela la planul nostru ajutător. Totul este gata?

– Da, da, afirmă Boza Dolaci. Sunt de ajuns două telefoane. Ar fi bine astăzi, pentru că Miroslav Benkovaci nu se află la Zagreb.

Ofițerul îl săgetă cu privirea, fără să detecteze nimic alarmant pe chipul lui.

– Ești sigur că timpul nu este prea scurt?

– Sigur.

Satisfăcut, maiorul îl bătu ușor pe umăr.

Atunci, du-te și sper că nu te-ai înșelat asupra reacțiilor prietenului nostru. N-avem dreptul să greșim... Dacă totul merge bine, pleci definitiv la Belgrad și îți dau o muncă ușoară și bine plătită. O meriți.

În orice caz, nu era prudent să-l lase pe Boza Dolaci să mai rămână în Croația. Știa prea multe. Dacă ar fi fost prins, ar fi fost o catastrofă... Se ridică, smulse câteva smocuri de iarbă și îi întinse mâna lui Boza Dolaci.

– Aranjează totul și vino la mine la birou astă seară. Voi anunța santinela.

Se urcă în mașină, îndreptându-se spre micul apartament de la reședința sa SOPOT I, în Novi Zagreb. Era un meci de fotbal interesant la televizor. Zarurile erau acum aruncate, n-avea decât să aștepte.

Capitolul XIII

Întins pe pat, Malko nu reușea să se detașeze de misiune. După dejunul bucolic, la întoarcerea la *Esplanade*, Swesda îi dăduse o nouă dovadă a talentelor ei erotice, ținând să facă dragoste aproape pe tot mobilierul și chiar pe balconul care dădea spre gară...

Acum se destindea făcând baie, în timp ce el căuta să dea un sens logic tuturor celor întâmplate. Un lucru era sigur: armele furate erau destinate unei utilizări foarte precise. Cei care puseseră mâna pe ele n-aveau să le păstreze la infinit. Or, până acum, nu era lămurit la ce aveau să servească. Că extremiștii croați, nostalgicii ustașilor, voiau să-și formeze o armată secretă, asta mai mergea. Dar în acest caz, care era rolul agenților Belgradului, aflați în circuit?

La suprafață, lucrurile erau mai simple. Ce se afla dedesubt era mult mai grav și i-ar fi putut exploda în față în orice moment.

Se ridică brusc, stinse postul CNN și întredeschise ușa băii.

– Mă duc să fac un tur, îi spuse el lui Swesda.

Pista legată de șoferul de taxi nu putea fi exploatată imediat, dar știa unde locuiește Sonia. Câteva ore de pândă n-aveau să-i strice. Dacă dispuneau de oameni, croații asta ar fi trebuit să facă.

Găsi cu ușurință bulevardul Proleterskih Brigada și reperă la mică distanță de imobilul în care dispăruse Sonia un colțișor ferit de unde putea observa tot. Câțiva copii se jucau în față, printre resturile mașinii distruse, dar, în afară de ei, nu mai era nici țipenie de om.

Se scurse mai bine de o oră, până când o zări pe Sonia ieșind din clădire. Schimbase jeanșii cu o fustă decentă și avea

un mic rucsac. Se duse la stația de tramvai, care era ceva mai departe, permițându-i astfel lui Malko să se pregătească de urmărire. După cum se vedea, pleca într-o călătorie.

Unde?

* * *

Odată urcată în tramvai, Malko o urmări cu ușurință. Sonia coborî la colțul bulevardului Marina Drzica și o luă pe jos spre nord, în direcția centrului. Ajunsă acolo, intră grăbită într-o clădire pe care scria *Autobusni Kolodvor*[1]. Semăna cu un aeroport, dar îi lipseau pistele.

Malko pierdu câteva secunde prețioase să găsească un loc de parcare. Urcă două câte două scările holului central și se opri.

Părul blond al Soniei îi atrase atenția. Se oprise în fața unui panou pe care erau afișate plecările și stătea de vorbă cu un bărbat cu o valiză în mână. Acesta se întoarse și Malko îl recunoscu pe Boza, ucigașul cu figură de acvilă. Se îmbrățișară, el îi dădu valiza ce părea foarte grea și Sonia se îndepărtă spre sala de îmbarcare. Boza traversă holul cu un pas vioi, prea repede pentru Malko, pentru că, odată ajuns la baza scărilor, îl văzu pe Boza urcând într-o Zastava veche, parcată pe trotuar și pornind imediat înspre sud. Malko parcase pe partea cealaltă, la vreo treizeci de metri...

Furios și decepționat, îi luă numărul și se întoarse la autogară, ducându-se în sala de îmbarcare, chiar în momentul în care ultimul dintre pasageri se grăbea spre unul dintre autobuzele gata de plecare. Erau cel puțin cinci, deja pline. Imposibil de aflat în care se urcase Sonia. Se uită în zadar peste tot, dar nu-i zări pletele blonde.

Acum era clar ce făcea Sonia. Livra arme. La barajele rutiere, autobuzele nu erau scotocite precum mașinile particulare...

Iarăși o pistă care se înfunda. Mai rămânea șoferul de taxi...

---

1. *Autogară (n.a.)*

* * *

Sonia Bolcek dormi până când autobuzul se opri la intrarea în Vukovar, destinația finală. Era aproape unsprezece seara și pasagerii se împrăștiară repede.

Orășelul de pe malul Dunării era deja adormit și nimeni nu o remarcă pe tânăra care se îndepărta purtând o valiză. Sonia era antrenată și nu se speria de cei doi kilometri pe care-i avea de făcut. O luă pe drumul spre Trpnja, pustiu, plin de praf și mărginit de culturi de porumb. Se oprea din când în când să schimbe mâna, pentru că valiza era grea.

Era împăcată cu sine, mulțumită că putea să facă în sfârșit ceva pentru cauza în care credea din toate puterile, aidoma lui Miroslav Beņkovaci, cel care o atrăsese în activitatea politică. Acum lucrurile se precipitau și era mai bine așa. Popoarele nu și-au cucerit niciodată libertatea cu binișorul.

O umbră mare apăru în partea dreaptă: troița lângă care avea întâlnire cu partizanii croați cărora trebuia să le dea armele. Erau prieteni de ai lui Boza Dolaci.

Sonia se opri, ușurată că putea să pună jos valiza grea. Liniștea din jur și drumul pustiu n-o impresionau; de la viol, nimic n-o mai putea speria. În plus, avea o încredere totală în Miroslav și în Boza. Dacă ei îi ceruseră să ducă acele arme, însemna că nu era nici un pericol. Privi în jur, fără să distingă nimic. Se așeză pe valiză și așteptă.

Peste câteva minute, se auzi un foșnet de frunze și fasciculul unei lanterne se zări printre tufișuri. Fără să spună nimic, un bărbat coborî până la drum și o lumină. Sonia se ridică și întrebă simplu:

– Marko?

– *Da*, răspunse bărbatul. Tu ești Sonia?

– *Da, da.*

Neștiind ce să facă, ea înaintă și îl strânse în brațe ca pe un frate. De altfel, îi plăcea atingerea unui bărbat. Poate pentru că tatăl său, și el asasinat de către sârbi, n-o prea alintase nici când era fetiță.

Alți doi bărboși, coborâră taluzul și îi luară valiza.

– Urmează-ne, spuse Marko.

Ieșiră de pe drum și o luară pe o cărare ce șerpuia printre câmpuri. În depărtare, Sonia zări lumini: erau ale enclavei sârbe Borovo, chiar pe malul Dunării. Direct spre ea se îndreptau. Sonia fu puțin mirată: Borovo era sub dominația cetnicilor, ticăloșii sârbi care îi terorizau pe croații din împrejurimi... Fiind ultima, grăbi pasul să-l ajungă din urmă pe Marko.

– Nu e periculos pe aici? întrebă ea.

În urma evenimentelor, noaptea satele erau la discreția bandelor croate și sârbe, care se atrăgeau reciproc în ambuscade.

– Nu, răspunse Marko, fără să se întoarcă.

Liniștită, Sonia o porni din nou la drum. După un kilometru, ajunseră la o casă izolată, în fața căreia se afla o mașină Jugo, înmatriculată la Belgrad. Marko intră primul, apoi închise ușa în urma celor trei tovarăși ai săi. Unul dintre ei aprinse o lampă mare cu petrol. Camera era mobilată rustic: o masă în mijloc, bănci și, într-un colț, ceva ce semăna cu un pat.

Suspect de tăcut, Marko își scoase haina, dând la iveală o cămașă albastră, prin deschizătura căreia se vedea pieptul păros.

Ceilalți doi se sprijineau de ușă, fără să spună nimic. Atmosfera se schimbă brusc, Sonia fiind cuprinsă de panică. De ce veniseră acolo? Doar n-aveau să doarmă toți patru într-o singură cameră? Tăcerea deveni deodată grea, aidoma privirii lui Marko. În mod normal, când se întâlneau cu naționaliști, era o explozie de bucurie, spuneau glume, i se oferea de băut, de mâncat, i se cereau noutăți despre Zagreb.

Atmosfera apăsătoare o făcu să simtă un nod în gât. Se forță să spargă tăcerea, spunând cu o voce voit normală.

– Nu mâncăm nimic? Mi-e foame!

Marko nu răspunse. Înaintă spre Sonia și ea se dădu instinctiv înapoi până atinse masa. Privirile li se încrucișară și ea îngheță. I se tăiară picioarele... Cu mâna lui mare, Marko îi smulse crucea de la gât, o aruncă pe jos și o călcă în picioare.

– *Zasto*?[1] băigui Sonia.

– Catolică împuțită, spuse Marko.

Sonia simți cum i e taie răsuflarea. Numai un sârb putea să vorbească așa. Ce se întâmplase? Boza o asigurare că va fi întâmpinată de croați. Nu mai înțelegea nimic. Era oribil. Îl privi pe Marko printr-o perdea de lacrimi.

---

1. *De ce? (n.a.)*

– Cine ești?

În loc de răspuns, Marko îi smulse bluza imprimată. Resemnată și pierdută, ea nu opuse rezistență. Mai trecuse prin așa ceva. Știa că singura speranță pentru a nu înnebuni era să nu-i pese. Se forță să se gândească la Miroslav, în timp ce Marko, fără să scoată un cuvânt, îl smulgea sutienul, despuind-o de blană ca pe un iepure lăsând-o doar în slip și în sandale.

Scoase un pumnal din cizmă și sfâșie nailonul, descoperind triunghiul blond. Se dădu puțin înapoi, desfăcându-și cureaua. Scoase din pantaloni un sex gros, în semierecție, frecându-l de pântecele supt al Soniei. Cum ea nu reacționa, o prinse de păr și o făcu să aplece capul. Dinții i se ciocniră de bucata de carne roșiatică. Pentru că nu deschidea gura, lama rece a cuțitului i se strecură printre buze, desfăcându-i-le cu forța. Temându-se să nu fie rănită sau mutilată, se resemnă să înghită acel ceva gros și moale, mărindu-se din ce în ce mai mult, care îi ajunse până la omușor. Mâna care o ținea de păr începu să-i miște capul înainte și înapoi. Din fericire, nu dură prea mult. Un șuvoi gros și acru îi invadă gura. Marko scoase un grohăit răgușit, dând din șale pentru a se goli de toată sămânța... Apoi se îndepărtă. Sonia nu avu parte de răgaz. Un altul se apropie de ea. Începuse să se masturbeze încet, privind-o. Ea schiță un gest de apărare. Atunci el o apucă brutal de șolduri, o întoarse și o împinse brutal pe masă. Cu mâna stângă îi apăsă ceafa, strivindu-i capul de lemnul mesei. Cu dreapta o pipăi între coapse, pătrunzând întâi în sexul insensibil, apoi mai sus, cu o brutalitate care îi smulse un urlet. Cel de al treilea se apropiase, contemplând scena cu un rânjet dezagreabil.

– Marko! strigă Sonia prostește, ca și când acesta i-ar fi venit în ajutor.

Marko, care tocmai se aranja, veni spre ea.

– Știm cine ești, spuse el. Ai să plătești pentru asta.

Urmarea fu acoperită de urletul Soniei, cu șalele sfârtecate de sârb. Ea se încordă, dar, din nou, capul îi fu aplecat brutal, strivindu-i nasul de masă. Luându-și mâna de pe ceafa ei, sârbul se lăsă cu toată greutatea peste fată, frământând-o cu „icnete" de țapinar, până când ejaculă și el. Îi dădu drumul, cu o palmă peste fese. Cel de al treilea se precipită, aflat deja în erecție, cu membrul lung și rigid ca o țeavă de oțel. O întoarse

pe Sonia ca pe o clătită și se afundă dintr-o singură mișcare în pântecele ei. Ea strigă atunci când el ajunse la capăt și el râse.

Se delectară astfel timp de mai multe minute. Marko încercă din nou să-și vâre sexul rigid în gura fetei, dar ea reuși să întoarcă fața.

Cel care muncea de zor îi ridică picioarele și pătrunse acolo unde fusese și prietenul lui: fu destul de rapid și se goli și el. Marko scoase o sticlă de șliboviță, pe care o trecu de la unul la altul. Aproape pe mutește, cei trei făcură cu schimbul, abuzând de fată în toate felurile. Nivelul lichidului din sticlă scădea și Sonia era aproape inconștientă. În ciuda vigorii de care dăduseră dovadă, cei trei călăi începeau să obosească. Lucrurile se opriră atunci când Marko încercă fără succes să introducă sexul moale în gura fetei. Se retrase și o aruncă pe jos cu un brânci.

– Mai vrea cineva? întrebă el.

Nici unul nu răspunse. Erau niște tipi grosolani, care se mulțumeau cu o îmbrățișare rapidă cu o țărancă. Nici unul nu mai avusese o femeie așa de frumoasă ca Sonia. Cel de al treilea privi cu jind crupa rotundă și albă a Soniei, regretând că nu mai avea forța să reziste. Atunci Marko se aplecă și luă din gheată un pumnal ușor curbat, cu lama ascuțită ca a unui brici. O ridică pe Sonia de păr, forțând-o să stea dreaptă.

Când privirile li se întâlniră, aceasta știu că avea să moară.

* * *

Maiorul Tuzla nu se atinsese de bere, răcorit de ventilatorul japonez. Cât despre Boza Dolaci, acesta avea un nod în gât care îl împiedica să înghită. Dacă mai apărea vreo problemă, era mort. Cei doi tăceau, mulțumindu-se să urmărească un program al televiziunii italiene, grație unei antene artizanale. Ofițerul KOS privea doar cu un ochi. Seara era decisivă. De acum încolo, acțiunea se declanșase și trebuia să meargă ceas. Dacă nu, degeaba făcuse atâtea eforturi.

– Ce naiba fac? mormăi el. Le-ai dat numărul cum trebuie?

– *Da, da*, afirmă Boza neliniștit.

* * *

Lama încovoiată a pumnalului lui Marko se înfipse în coasta Soniei Bolcek, tăind o bucată de carne ca pe unt. Mare cât jumătate din pumn... Bucata căzu pe jos și sângele țâșni ca dintr-o arteziană. Sonia urlă, zvârcolindu-se și încercând să oprească hemoragia. Ceilalți doi priveau scena cu nepăsare, ca și când s-ar fi aflat într-un abator.

Marko apucă din nou fata de păr și îi tăie gâtul dintr-o singură mișcare, dintr-o parte în alta. Sângele din cele două carotide țâșni ca dintr-un furtun de udat grădina și stropi masa. Sonia mai mișcă puțin în mâna călăului, apoi șuvoaiele roșii se transformară în firicele.

Nu era ușor să-i scoată ochii cu cuțitul. Reuși totuși, rostogolindu-i pe masă. Fața Soniei era o mască însângerată. Șterse lama de părul blond și puse pumnalul la loc în gheată.

– Plecăm! le spuse celorlalți.

Își terminaseră treaba.

Acoliții săi aduseră o cuvertură veche și împachetară corpul, apoi unul dintre ei îl săltă pe umăr. Parcuseră așa doi kilometri, fără a întâlni pe nimeni, apoi ajunseră la o răscruce de drumuri, la o sută de metri de satul Borovo. În zori, o mașină a Miliției avea să vină acolo, pentru a-i sili pe eventualii vizitatori să ocolească satul ocupat de sârbi.

Trântiră corpul pe șosea. Marko scoase din bluzon un drapel croat, îl desfășură și, la lumina lanternei, îl introduse în anusul moartei. Avea să fie primul lucru observat de milițienii veniți la slujbă.

Cei trei se despărțiră. Ajutoarele lui Marko o porniră spre sat, iar el o luă în direcția opusă, până la o cabină telefonică.

* * *

Maiorul Tuzla tresări la sunetul strident al soneriei telefonului. Trăsăturile i se destinseră, la auzul vocii de la celălalt capăt și nu scoase nici o vorbă.

După ce închise, îl privi satisfăcut pe Boza Dolaci.

– Totul s-a petrecut cum trebuie, spuse el, trecem la partea delicată a problemei.

Capitolul XIV

– Numărul mașinii conduse de Boza corespunde unui camion, anunță Mladen Lazorov. Trebuia să ne așteptăm.

Încă o pistă pierdută. Durase două ore ca să ajungă la această concluzie! În plus, în birouașul din Ministerul Apărării, domnea o căldură inumană. Malko povestise cu lux de amănunte ce văzuse în ajun: plecarea Soniei și întâlnirea cu misteriosul Boza. Nici aici, pista nu ducea nicăieri: autobuzul în care se urcase Sonia sosise de mult.

Telefonul sună și Mladen Lazorov răspuns imediat. Malko îl văzu cum se posomorăște, în timp ce nota ceva cu rapiditate pe o bucată de hârtie.

– Cred că am găsit-o pe Sonia, anunță polițistul croat. Miliția a dat azi-dimineață peste un cadavru care corespunde semnalmentelor pe care mi le-ați furnizat. A fost găsită la intrarea în satul Borovo, în Slovenia. A fost mutilată îngrozitor, torturată și în final i-au tăiat gâtul. Fotografiile de la locul faptei sunt pe drum. Această perosonă avea asupra ei acte care atestă că se numea Sonia Bolcek, domiciliată în Novi Zagreb, Prilaz Poljanama numărul șase.

– Ea este! spuse consternat Malko.

'Se auzi o bătaie în ușă și santinela puse pe birou un plic. Mladen Lazorov îl deschise și privi conținutul, după care îi întinse documentele lui Malko. Acestuia îi veni să vomite.

Spectacolul oferit de răni era insuportabil. Fața cu cheaguri de sânge în locul ochilor, nasul zdrobit, gura căscată și îngrozitoarea tăietură, cu carnea roșiatică în interior, de pe gâtul delicat. Pe lângă celelalte, rana din coastă părea aproape curată.

– I-au făcut toate astea pe când încă trăia, preciză Mladen Lazorov laconic.

Obiceiul cetnicilor.

Celelalte fotografii, cele cu drapelul, erau și mai josnice. Le dădu pe toate la o parte.

– Se știe ce s-a întâmplat?

– Nu cu exactitate. Se presupune că a fost atacată de o bandă de cetnici care bântuie prin zonă. A riscat probabil, ca să livreze armele.

Malko își spuse că era un episod verosimil al acestui atroce război civil, pe care îndrăznea să-l numească... Mladen Lazorov vorbea la telefon. Închise imdeiat, anunțându-l pe Malko.

– I-am localizat apartamentul. Mergem acolo însoțiți de un milițian și de un lăcătuș.

* * *

Lăcătușul deschise ușa din prima încercare. Malko și Mladen Lazorov intrară primii în minusculul apartament și făcură un tur rapid. Într-o cameră, descoperiră niște bagaje abandonate, de una dintre valize fiind agățat fluturașul de la Aerolineas Argentinas.

– Uite unde se ascunde Said Mustala, trase concluzia Mladen Lazorov.

Scotociră bine totul, cu ajutorul milițianului, dar nu găsiră nici un document care ar ajuta ancheta să avanseze, nici vreun semn legat de misteriosul Boza. Se pregăteau să plece, când sună telefonul. Malko era mai aproape de el și ridică instinctiv receptorul. De cealaltă parte, o voce neliniștită, spuse:

– Sonia! Eu sunt!

Malko îl identifică imediat pe Mladen Benkovaci, care vorbea puțin peltic.

– Sonia! repetă plin de îngrijorare tânărul croat. Tu ești?

– Nu e Sonia, răspunse Malko în germană. Sunt Kurt. Sonia e moartă.

Crezu că interlocutorul închisese, pentru că nu auzi nici un răspuns. Câteva clipe mai târziu, Miroslav Benkovaci întrebă cu voce spartă:

– De unde știți? Ce căutați acolo? Mă mințiți!

– Nu mint, din păcate. Sunt împreună cu un membru al Serviciilor de Informații croate. Am primit de curând confirmarea asasinării Soniei. A fost masacrată la intrarea în satul Borovo.

– La capătul celălalt al firului se auzi un suspin.

– Știu, gemu Benkovaci. Ducea arme unor prieteni și acești ticăloși de cetnici i-au întins o capcană. N-am vrut să margă ea: era prea periculos. Și Boza a încercat să o facă să renunțe, dar nici n-a vrut să audă.

Pulsul lui Malko crescu la 120.

De ce l-ar fi mințit Boza pe Miroslav Benkovaci? El îi dăduse armele Soniei. Știa prea bine unde se ducea.

– Ascultați-mă, spuse Malko. Trebuie neapărat să vă vorbesc. Unde sunteți?

– Nu vă privește, se stropși Miroslav, n-am timp de pierdut cu dumneavoastră. Trebuie să-i găsesc pe acei ticăloși și să-i pedepsesc. Să le fac ceea ce ei i-au făcut Soniei. Am îndurat destule de la acești sălbatici. Nu ascultă decât de forță.

Ura îl împiedica să închidă, se îmbăta cu propriile-i cuvinte. Malko îl întrerupse din nou.

– Miroslav, îl imploră, nu închideți, trebuie să vă spun ceva important.

– Ce?

Suspina, rostind vorbe fără noimă.

– Sunteți sigur că Boza este de partea voastră? spuse precaut Malko.

Urletul fu atât de puternic,încât fu nevoit să îndepărteze receptorul.

– Boza a fost condamnat la împușcare! continuă el. A comis o gramadă de atentate la Belgrad. A fost condamnat la moarte, dar a reușit să evadeze. Este un adevărat om de rezistență.

Portretul perfect al activistului „convertit", își spuse Malko. Profită de pauză și spuse:

– Miroslav, trebuie să ne întâlnim. Spuneți-mi unde sunteți și vin neînsoțit. Trebuie să vă comunic lucruri importante.

– Eu însă nu mai am nimic să vă spun, conchise Miroslav Benkovaci.

Și, tranc, închise.

Malko înghețase. Atinsese resortul secret al manipulării. Îngrozitor, dar eficace. Nu-i mai lipsea decât numele celui care

tragea sforile. Boza nu era decât un executant, un manipulator de mâna a doua. Juca așa cum i se cânta...

Sonia Bolcek fusese sacrificată cu sânge rece, târâtă într-o capcană îngrozitoare, de către cei în care avea mai multă încredere.

Boza Dolaci trebuia găsit cu orice preț, pentru că reprezenta legătura între manipulatori și cei ca Miroslav Benkovaci, utopiști, fanatici dar de bună-credință.

– Cred că trbuie să-o luăm în serios cu șoferul de taxi, îi spuse lui Mladen Lazorov. Este singurul care ne-ar putea conduce imediat la Boza. Sunteți de acord să vă asumați anumite riscuri... administrative?

Figura polițistului fu luminată de un surâs hotărât.

– Absolut. Până diseară, avem timp să ne gândim la ceva.

*

* *

Boza Dolaci îl privi întrebător pe Miroslav Benkovaci, marcat vizibil de emoție. Avea ochii roșii, fața trasă și se juca nervos cu barba. Nu se atinsese de *ljuta*[1] pe care o comandase.

În jurul lor, terasa cafenelei *Graski Podrum*, cea mai mare din fosta Piață a Republicii, era practic goală: din cauza evenimentelor, nu prea mari erau turiști. Încă de dimineață, Boza Dolaci îi telefonase lui Miroslav Benkovaci, anunțându-l de moartea Soniei, despre care aflase, pretindea el, de la niște prieteni. La început, lui Miroslav nu-i venise să creadă, apoi fu nevoit să accepte realitatea și se prăbușise.

– Vezi că ai avut dreptate, spuse cu o voce caldă Boza Dolaci, atunci când spuneai că trebuie să-i lovim pe sârbi fără întârziere. Ar trebui poate să-i ucidem pe cei care au masacrat-o...

Miroslav Benkovaci ridica privirea, cu o lucire de nebunie în ochi.

– O vom răzbuna, mormăi el, cu o voce tremurând de ură. Nici măcar nu mă pot duce la ea acasă să iau câteva lucruri ca amintire.

– De ce? întrebă surprins Boza.

– Poliția se află acolo.

---

1. *Alcool mai tare decât șliboviță (n.a)*

– De unde știi?

Își ascundea cu greu groaza din voce.

– Am sunat acolo, răspunse Miroslav, și am dat peste Kurt. Venise cu curcanii. A încercat să mă facă să-i spun unde mă aflu și mi-a pus niște întrebări despre tine.

Boza Dolaci avu senzația că îl ia cu frig pe șira spinării. De atunci, din ajunul execuției, de când maiorul Tuzla, încă locotenent, intrase în celulă să-l întrebe dacă n-avea chef să trăiască, stătea cu sabia lui Damocles deasupra capului.

– Ce dorea? croncăni el.

– Prostii, spuse Miroslav Benkovaci, pe un ton moale.

Boza Dolaci se sili să schimbe subiectul, liniștit de sinceritatea din voce lui Miroslav Benkovaci. Se aplecă peste masă, vorbind pe un ton scăzut:

– Sonia trebuie răzbunată fără întârziere, începu el.

* * *

Mladen Lazorov închise telefonul pentru a douăzecea oară. Căldura devenise și mai sufocantă în biroul său de la Ministerul Apărării, unde se întorsese împreună cu Malko, încercând să dea de urma lui Boza.

– Am sunat peste tot! spuse el. Nimeni nu-l cunoaște, cu toate că avem câțiva informatori printre ustași. Acest Boza poate să locuiască oriunde, chiar la un agent din KOS, în cazul în care aveți dreptate. Mai sunt zeci la Zagreb. Astă seară trebuie să-l luăm la bani marunți pe acest șofer.

– Cum să facem?

– M-am gândit, spuse polițistul. Îl vom chema prin radio și apoi îl abordăm direct.

– N-avem dovezi.

Ba da, veți pretinde că îl recunoașteți. Apoi, mă lăsați pe mine...

Lui Malko îi veni deodată o idee.

– Dacă ne-am duce la Borovo? propuse el.

– În ce scop? întrebă mirat Mladen Lazorov.

– Nu știu exact, mărturisi Malko, să cercetăm locul, să vorbim cu colegii dumneavoastră... am putea poate să culegem ceva indicii de la fața locului.

– Dacă vreți, însă cu BMW-ul sunt cel puțin două ore de mers și e trecut de zece. Riscăm să facem drumul degeaba.

– Ori asta, ori că ne învârtim prin Zagreb... remarcă Malko.

Swesda plecase să exploreze magazinele la modă din strada Ilica, după ce reperase într-un magazin de decorațiuni o fotografie de mari dimensiuni a unui superb bar capitonat cu piele albă, înțesat de oglinzi, totul în stil greco-roman, creație de ultimă oră a lui Claude Dalle.

– N-au așa ceva pe aici, remarcase ea, ar trebui să găsim un importator, acum când comuniștii s-au dus.

Malko și polițistul croat se găseau pe autostrada spre Belgrad, gonind cu aproape două sute la oră, în direcția Borovo. Croația seamănă cu un molar, a cărui bază se sprijinea pe Slovenia, punctul sudic constituindu-l Dalmația, iar cel nordic Savonia, delimitate de Dunăre. Acolo se afla Borovo, la treizeci de kilometri nord de axa Zagreb – Belgrad.

* * *

Marko deschise nerăbdător plicul maroniu, pe care Boza Dolaci i-l dăduse pe sub masă.

Acesta din urmă parcursese în mare grabă cele două sute cincizeci kilometri ce despărțeau Zagrebul de Nustar, un sătuc aflat între Vinkovci și Vukovar, pe malul Dunării, cu scopul de a plăti cum se cuvine echipa care se ocupase de Sonia. Maiorul Tuzla îi dăduse banii într-un plic sigilat.

– Sunt zece mii de mărci, comentă Boza Dolaci, cinci mii pentru tine, două mii cinci sute pentru ceilalți doi.

Aceștia așteptau afară, în Jugo.

Marko privi pe sub masă bancnotele, ridicând deodată spre Boza o privire deformată de furie. Avea ochii injectați de sânge.

– Îți bați joc de mine! Ce-i porcăria asta?

Agita un pumn de hârtii pe sub nasul lui Boza, fără a se sinchisi de ceilalți consumatori.

Adevărat, erau mărci, numai că erau est-germane, retrase din circulație de la reunificare, și nu valorau decât greutatea hârtiei...

Iată de ce maiorul Tuzla îl sfătuia mereu să nu-şi piardă timpul cu pălmaşii.

Mereu aceeaşi zgârcenie a celor din administraţia KOS... Tuzla se gândise că neghiobii din fundul Slavoniei n-aveau să-şi dea seamă de diferenţă. Iată, însă, că o făceau...

Malko îl apucă pe Boza de guler, scuturându-l ca pe un prunc. Acestuia din urmă părea că-i dispăruseră de tot ochii în fundul capului...

– Cu siguranţă că s-a făcut o greşeală, bâigui el. Am primit plicul închis. Am aparate video în maşină, vi le-aş putea da. Reglăm conturile mai târziu.

Marko clatină din cap.

– Nu! Te întorci la Zagreb şi aduci restul. Laşi maşina aici, şi noi te aşteptăm.

Boza Dolaci nu discută. Marko era capabil să-l înjunghie în plină cafenea. Luă o mină resemnată şi se ridică.

– Bine, să-i dăm drumul!

Parcase maşina într-o curte, în apropiere. Marko plecă cu el, făcând semne tovarăşilor să vină şi ei. Cei patru o luară pe strada principală din Nustar, cu Boza Doalci în frunte. Ajuns la Zastava, acesta se duse spre portbagajul, supravegheat de cei trei. Îl deschise şi se aplecă în interior. Deşi nu avea încredere în el, Marko n-avu timp să reacţioneze. Cu viteza fulgerului, Boza Dolci se ridică, având Beretta cu opt focuri lipită de şold.

În momentul în care Marko scoase un pistol ascuns la brâu, prima împuşcătură îl atinse, proiectându-l în zid. În piept avea o gaură cât o farfurie. Boza se întoarse deja spre următorul. Acesta o încasă în cap: terci se făcu. Cel de al treilea îşi luase picioarele la spinare. Proiectilele lui Boza îl ajunseră în momentul când sărea gardul, ciopârţindu-i spatele. Căzu pe burtă, încă viu, încercând să se cațere pentru a ajunge în stradă... Boza Dolaci sări în Zastava, aruncând pistolul lângă el. Cu siguranţă că împuşcăturile alertaseră Miliţia.

Trase brusc de volan şi trecu cu roata dreptă din faţă peste supravieţuitorul masacrului... Acesta scoase un urlet atroce când roata îi zdrobi picioarele. Boza Dolaci cotea deja la dreapta, spre Vinkovici, în direcţia Zagreb.

* * *

Un milițian cu bastonul cu disc roșu îi făcu semn lui Mladen Lazorov să oprească la intrarea în satul Nustar. Malko zări puțin mai departe o îngrămădeală și două mașini de miliție cu girofarurile în funcțiune. Oamenii gesticulau, luptându-se cu polițiștii în uniformă cenușie, care îi împingeau fără tragere de inimă. Mladen Lazorov scoase legitimația și întrebă ce se întâmplase. Malko îl văzu cum se schimbă la față.

– A avut loc un incident grav, explică el. Un necunoscut a împușcat trei sârbi și a fugit.

Doi dintre ei sunt morți, iar al treilea, grav rănit, este în agonie. Oamenii vor să-l linșeze.

– De ce?

– Cred că este vorba despre comandoul care a asasinat-o ieri pe tânăra croată.

– *Himmel*![1] să mergem să vedem.

Lăsară mașina și o luară pe jos, ajungând în locul unde un grup de gură-cască se adunase în jurul rănitului. Îl culcaseră și, din cât se putea observa, era pe moarte; ochii îi deveniseră deja sticloși. O femeie se apropie și scuipă spre el. Milițianul se făcu că nu vede; rănitul încerca să vorbească, însă nimeni nu-l asculta.

Malko îl împinse în față pe Mladen Lazorov.

– Încercați să aflați ce zice, spuse el.

Polițistul spuse ceva milițianului, apoi mulțimii care înconjura rănitul, urlându-și dușmănia. Se mai calmară și el putu să se apropie de muribund. O voce striga din mulțime:

– Lăsați-l, este sârb... Să crape!

Lumea se mișcă: două persoane se apropiau cu o canistră de benzină. Trecând peste slaba opoziție a milițienilor, îl stropiră pe rănit, care începu să geamă. Benzina îl ardea cumplit...

În ultimul moment, Mladen Lazorov îl împiedică pe unul să aprindă o torță din câlți. De cealaltă parte, milițienii priveau cu indiferență...

– Lăsați-mă să vorbesc cu el! strigă polițistul.

Se apropie de urechea rănitului și murmură:

– Încerc să te salvez, însă trebuie să-mi spui adevărul.

– Da, imploră sârbul, horcăind. Nu-i lăsați să mă ucidă.

---

1. *Drace! (n.t.)*

Cu ochii ieșiți din orbite, era vrednic de milă. Se agață de polițist cu mâna sănătoasă, ca un copil de mama sa.

– Este adevărat, întrebă Mladen Lazorov, că ai participat la acea oroare de azi-noapte?

– Da, mărturisi celălalt dintr-o suflare.

– De ce?

– Am fost plătiți.

– De către cine?

– Un anume Boza, un tip din Zagreb. Ne-a agățat la gară, veneam din Germania, unde lucrasem cu cei doi tovarăși ai mei. Voiam să ne înrolăm la cetnici. Ne-a spus că avea ceva mai bun pentru noi și ne-a promis două mii cinci sute de mărci...

– Două mii cinci sute de mărci ca să torturați și să ucideți o tânără...

Rănitul implora mulțimea care mormăia și se neliniști. Vrând să se disculpe, spuse cu o voce plângăcioasă:

– Eu am ascultat doar ordinele. Marko a organizat tot, pentru cineva din Zagreb. Trebuia să telefoneze să spună ce a făcut.

– Cui să-i telefoneze?

–'Nu știu. Marko avea numărul în buzunar.

– Unde este Marko?

– Acolo, în curte, cred că e mort. Ticălosul de Boza ne-a plătit cu mărci est-germane fără valoare. Am făcut scandal și ne-a ucis.

Se opri deodată, scoțând un urlet.

– Atenție, apărați-mă, vă implor.

Bărbatul tocmai aprinsese torța. Malko auzi o uruială surdă în depărtare. O femeie striga:

– Vin tancurile! Vin tancurile!

De săptămâni, întreaga regiune Vukovar era teatrul unor violente incidente interetnice.

Tancurile armatei federale patrulau prin zonă, sub pretextul calmării situației, în realitate ținând partea sârbilor.

Mladen de abia avu timp să se îndepărteze: omul aruncase torța asupra rănitului.

Acesta luă foc cu o bufnitură sinistră, o flacără neagră-galbenă ridicându-se spre cer. Strigătul rănitului se transformă într-o sfârâială. Lumea se răspândi în toate direcțiile, milițienii, la fel.

Mladen îl luă pe Malko de braţ.

– Repede, dacă militarii ne găsesc aici, ne vor ucide.

Traversară în fugă strada, refugiindu-se în curtea unde se găseau celelalte două cadavre.

Mladen se apucă în grabă să-i percheziţioneze. Într-unul dintre buzunarele lui Marko găsi un număr de telefon pe care îl întinse lui Malko.

Zgomotul tancurilor devenea din ce în ce mai înăbuşit. Când ieşiră din curte, ţeava lungă a unui T. 55 apăruse la capătul străzii. Cu toate acestea, reuşiră să ajungă la maşină.

Malko despături hârtia şi o privi gânditor. Ajunsese poate, în sfârşit, la cel ce era responsabil de manipulare.

Capitolul XV

Schelele ce se ridicau în câmp, de-a lungul autostrăzii Belgrad-Zagreb, defilau în viteză. Malko aruncă o privire pe kilometrajul BMW-ului: 190. Mladen Lazorov conducea apăsând cu forță accelerația cu piciorul, având în gură o țigară stinsă. Figura lui proporționată, cu trăsături ascuțite, avea o expresie de o concentrare aproape comică. În curând, apărură panourile care anunțau intrarea în Zagreb și el coti, intră în labirintul de străzi cu sens interzis, și opri apoi în fața Ministerului Apărării. Aveau să afle, în sfârșit, cui aparținea numărul de telefon comunicat asasinilor Soniei Bolcek.

Mladen deschise singura fereastră a minusculului birou, temperatura scăzând de la treizeci și șapte de grade la treizeci și patru, și începu să telefoneze. După câteva clipe, ridică privirea dezamăgit.

– Este un număr al armatei federale.

– De unde?

– Imposibil de știut. Oriunde în țară. Ne-ar trebui Anuarul Forțelor Armate. Dar aș putea suna.

– În nici un caz, spuse Malko, riscăm să-l alertăm pe cel care a dat numărul de telefon. Cum ne-am putea procura anuarul?

– Cred că ministrul apărării are unul. Înainte comanda Regiunea a Cincea.

– Ar trebui să i-l cereți.

Mladen se strâmbă.

– Nu este ușor.

Vizibil intimidat de ierarhie, nici măcar nu îndrăznea să-și asume această responsabilitate... Malko puse mâna pe telefon și sună la Consulatul american. Îl ceru pe David Bruce și îi explică problema.

– Rugați-l pe consul sau pe oricine vreți să intervină, spuse el, pentru că am absolută nevoie să aflu cui aparține acest număr.

Peste un sfert de oră, când erau lac de apă, șeful Centralei CIA la Zagreb sună.

– Ministrul e la el în birou. Ne va primi imediat.

* * *

Martin Spegel, ministrul apărării al noului stat croat, scund și cam din topor, avea un aer de rus, cu ochii săi cenușii și migdalați, strălucind de deșteptăciune și cu alura de țăran slav șiret. Malko luă loc în fața lui, de cealaltă parte a unei mese de conferințe din lemn lustruit, în ton cu lambriurile. Ministrul ascultă explicațiile lui Mladen Lazorov, cu mâinile așezate pe masă.

– Ați făcut bine că ați venit la mine, îi spuse el în germană lui Malko. Apreciem în cel mai înalt grad eforturile pe care le faceți pentru a ne ajuta. Totul este încă dezorganizat, n-avem bani, nici oameni de încredere, nici timp. Prin intermediul prietenilor mei din armata federală, știu că grupul din statul major, dominat de sârbi doctrinari, pregătește acțiuni în vederea înăbușirii mișcării noastre de emancipare. Suntem încă prea slabi și nu rezistăm unei confruntări frontale cu nucleul dur din armata federală.

Malko îi mulțumi și, după încă câteva considerații amabile, întinse ministrului bucățica de hârtie pe care o găsise asupra mortului.

– Ați putea identifica acest număr?

Martin Spegel se duse la un fișet din capătul încăperii și îl deschise. Scoase o broșură pe care o consultă câteva clipe, apoi o închise și o puse la loc. Se așeză pe scaun și spuse:

– Dacă numerele nu s-au schimbat de la începutul anului, acest număr corespunde unui depou feroviar al batalionului 24. Are o sută de oameni și se ocupă cu alimentarea cu carburant a blindatelor staționate în cazarma Mareșal Tito, la Novi Zagreb.

– Unde se află?

– La Zaprude, pe malul Savei, la sud de bulevardul Marina Drzica.

– S-ar părea că organizatorul unei importante manipulări anticroate are propriul lui QG[1], remarcă Malko.

Martin Spegel făcu un gest de descurajare.

– Foarte posibil. Ofiţerii KOS sunt ascunşi sub diverse acoperiri. Numai că, în urma acordurilor cu Belgradul, autorităţilor croate, inclusiv Miliţia şi Poliţia, le este interzis accesul în zonele militare. Dacă încercăm să pătrundem, soldaţii federali au dreptul să se apere cu arma în mână, ceea ce ar duce la declanşarea unui incident foarte serios. Va trebui să vă continuaţi ancheta pe alte căi, adăugă el.

Malko prinse ocazia din zbor.

– Aş putea comite, împreună cu domnul Mladen Lazorov, nişte acte, să le spunem, ieşite puţin din legalitate...

Martin Spegel nu obiectă.

– Dacă sunt spre binele ţării... Voi da ordinele necesare ca să nu aveţi probleme. Vă pot promite nu mai impunitate totală.

Asta era tot ce dorea Malko să audă.

Se ridică şi puse capăt întâlnirii.

Pe coridor, Mladen Lazorov sălta de bucurie, cu conştiinţa lucrului îndeplinit. O secretară, instalată pe coridor din lipsă de spaţiu, îi spuse ceva: fusese căutat în absenţă. Sună imediat şi purtă o lungă conversaţie în limba sa. Când închise, părea perplex.

– Era albanezul de ieri, spuse el, i-am lăsat numărul. M-a sunat să-mi spună că pe la şapte, un grup de albanezi va primi un transport important de aparate video şi de televizoare, cu aceeaşi origine ca a celor pe care dorea să ni le vândă. Se găsesc într-un antrepozit al vămii federale, la distanţă de oraş.

– Ce ciudat, remarcă Malko. De ce vă dă această informaţie? Nu v-aţi despărţit în termeni buni.

Mladen Lazorov surâse uşor.

– Din câte mi-a spus, era pe filieră şi a fost înlăturat în favoarea altui albanez. Vrea să se răzbune şi se gândeşte că dacă Miliţia confiscă întregul stoc, ar putea să-l cumpere în condiţii avantajoase, dacă pun eu o vorbă bună...

Era plauzibil. Cei doi se priviră, gândindu-se la acelaşi

---

1. *Quartier Général – Cartier General (n.t.)*

lucru. Era o șansă neașteptată să-l identifice pe șoferul Mercedesului albastru și, cine știe, poate să dea de Boza.

Mladen Lazorov se uită la ceas: cinci și jumătate.

– Cred că nu vom mai anunța Miliția, spuse el. Mi-a explicat unde este locul.

* * *

– Iată-i! anunță Mladen Lazorov, tremurând de emoție.

Se învârteau de o oră în jurul antrepozitului vămii, izolat în mijlocul pădurii, la capătul unui drum ce începea de la autostrada spre Maribor. O clădire mare, cu acoperiș de țiglă, înconjurată de un grad înalt.

Un nor de praf se stârni pe drumul dinspre autostradă: apăru o mașină, urmată de două camioane.

Polițistul croat îi întinse binoclul lui Malko. Lăsaseră mașina destul de departe, pe un drum forestier. Încărcarea avea să dureze ceva timp și dacă Boza își făcea apariția, aveau timp să acționeze, mai ales că Mladen Lazorov putea alerta prin radio miliția, care ar fi blocat autostrada.

Malko urmărea mașina cu binoclul. Era un Mercedes albastru. Pontul albanezului era corect. Vehiculul se opri în fața gardului și un bărbat în bluzon de pânză coborî: un tip zdravăn, cu barbișon și cu părul foarte negru. Deschise canaturile porții și micul convoi se opri în fața hangarului.

– Cred că e cel care conducea mașina când Boza a tras în mine, spuse Malko.

După ce șoferul Mercedesului albastru deschise ușile antrepozitului, din camioane coborâră zece oameni care mișunau aidoma furnicilor și începuseră să transporte cutii cu aparate video și televizoare Akai, încărcând cele două camioane sub supravegherea bărbatului cu bărbuță.

Peste o jumătate de oră, aproape terminaseră.

– Boza n-o să vină, spuse Malko dezamăgit.

Șoferul Mercedesului se pregătea să închidă porțile hangarului gol de-acum. Se trase într-o parte împreună cu trei albanezi și Malko văzu clar cu binoclul cum teancurile de bani își schimbă proprietarul, șoferul Mercedesului punându-le într-o servietă-diplomat și apoi în portbagaj.

Apoi, micul convoi plecă la fel cum venise.

– I-am luat numărul, spuse Mladen Lazorov. De data asta suntem pe calea cea bună.

Prin intermediul bărbatului cu bărbuță, ajungeau sigur la Boza. Lucrurile începeau să se mai aranjeze acum în mintea lui Malko.

* * *

Ospătarii restaurantului Kordic, un subsol decorat cu eleganță, aflat în fundul unei curți chiar lângă catedrală, se întreceau care să servească la masa unde se aflau Malko, Mladen Lazorov și Swesda Damicilovici. Ce-i drept, tânăra sârboiacă era mai apetisantă ca niciodată. Sânii mari și rotunzi, descoperiți pe trei sferturi de bluza mulată, atrăgeau toate privirile.

Ochii negrii ca tăciunele, gura parcă și mai mare din cazua rujului, talia strânsă într-o curea, cu puțin mai îngustă decât fusta, constituiau un spectacol cu care cei din Zagreb nu mai erau obișnuiți, de când cu spoiala moralei comuniste.

Ospătarul care le aduse o doradă friptă rămase înțepenit lângă ea, cu privirea pironită pe decolteu. A fost nevoie ca Mladen Lazorov să-i dea un cot ușor pentru a-și reveni...

Swesda era încântată că era din nou utilă, aruncând ocheade spre umerii lați ai lui Mladen și spre trăsăturile lui virile. Plutea ca în vis și n-avea chef să se întoarcă la viața dinainte, chiar dacă situația actuală comporta anumite riscuri... Lumânările de pe masă îi dădeau un aer romantic... Cu toate că în ochi îi lucea o umbră de nebunie.

După desert, Malko se uită la ceas: zece și zece.

– Trebuie să mergem, spuse el.

Făcându-și curaj, Swesda își termină paharul de Cointreau *on ice* și suspină:

– Oricum, e altceva decât șlivovița.

Alături de Malko simțea că trăiește... Se ridică, își aranjă fusta, învăluindu-i pe Malko și pe Mladen într-o privire.

Cu ajutorul numărului Mercedesului, Mladen Lazorov aflase anumite informații. Întâi numele proprietarului, Ivan Dracko,

apoi adresa și obiceiurile. Nu avea probleme cu poliția. De câteva ori pe noapte se ducea să bea un pahar într-o cafenea restaurant în partea de vest a Zagrebului, *Dubrovnik*.

În curte aerul era extrem de plăcut. Swesda se lipi de Malko. Mladen rămăsese jos ca să sune la 970, pentru a chema taxiul cu numărul 2 250. Atitudinea lui Swesda îl mișcă pe Malko. Polițistul croat apăru din subsol.

– Vine, anunță el.

Se despărțiră la ușă. Swesda rămase pe loc și ei se duseră spre BMW, care era parcat puțin mai departe.

* * *

Lui Ivan Dracko îi trebui mai puțin de un sfert de oră ca să ajungă la destinație. La Zagreb, taxiurile aveau voie să meargă pe străzile cu sens interzis. Simți cum i se usucă gâtul când zări în lumina farurilor silueta care aștepta în fața restaurantului *Kordic*: o brunetă, cocoțată pe tocuri, cu niște sâni enormi, o fustă mini și ochelari cu lentile negre! O străină, desigur. Surpriza sa fu totală, atunci când ea îl întrebă în sârbo-croată în timp ce deschidea portiera:

– Tu ești 2 250?

Stupefiat, Ivan Dracko încuviință. Clienta sa se instală în spate, chiar în dreptul oglinzii retrovizoare, încrucișându-și picioarele atât de provocator, că îl făcu să se întrebe dacă nu era o târfă.

– Unde mergeți? întrebă el.

– La Cmzok. Chiar după restaurantul *Kaptolska Klet*. Am să-ți arăt.

Avea o voce stranie și el realiză că băuse. Când își scoase ochelarii, zări sclipirea din ochii negri. Intrigat, o întrebă:

– Ați mai mers cu mine. M-ați cerut pe mine la dispecerat?

Necunoscuta râse vulgar și în același timp provocator.

– Nu, eu nu te cunosc, dar o prietenă de a mea mi-a spus că te porți frumos cu clientele.

Cuvintele aveau un subînțeles clar. Își storcea mintea să-și aducă aminte cine îi făcuse o asemenea publicitate. Se tăvălise pe bancheta din spate cu atâtea, că îi era greu să ghicească.

Pasagera lui fredona, schimbându-și poziția picioarelor de atâtea ori, că el începu să nu mai fie atent la drum, ceea ce provocă o schimbare bruscă de direcție.

– Hei, fii atent! strigă pasagera, nu vreau să mor în seara asta.

Urcau pe un drum sinuos, șerpuind printr-o zonă împădurită. Pe stânga, o peluză în pantă, care ar fi putut fi un teren de golf, dacă golful ar fi existat în Iugoslavia, pe dreapta, o pădure destul de deasă. Deodată, pasagera scoase un icnet și se aplecă spre el.

– Oprește, am nevoie de puțin aer.

Nu se putea opri acolo, drumul era prea îngust. Treizeci de metri mai departe, un drum se înfunda în pădure. Ivan Dracko făcu la dreapta și opri. Pasagera sări imediat din mașină. Coborî și el, și cum ea se împleticea, o luă de după talie. Ea se lipi de el, strivindu-și sânii de cămașă.

După câteva clipe, păru să se simtă mai bine și îi mângâie bărbuța, spunând visătoare:

– S-ar părea că bărboșii au și altceva mare...

Zis și făcut. Ea îi puse mâna între picioare, strângând să-l doară. Ivan Dracko avu impresia că dăduse lovitura serii... O trase spre el și simți o gură caldă lipindu-se de a sa, aducând un ușor iz de Cointreau.

Fără a mai pierde timpul, vru să cotrobăie pe sub fusta mini, dar ea îl împinse cu violență.

– Nu aici, or să ne vadă de pe drum. Hai mai departe.

Ivan Dracko făcu un salt și apucă volanul, în timp ce pasagera se așeză în spate. Drumul se sfârșea o sută de metri mai încolo, într-o fundătură. Ivan Dracko stinse farurile, sări și deschise portiera din spate. Pasagera era tolănită pe banchetă, cu picioarele desfăcute și cu fusta ridicată până la buric.

Uneori, noaptea, mai prindea asemenea ocazii. Fete care lucrau la restaurante, dornice să-și plătească în acest fel cursa. O dată, o făcuse cu o țigăncușă de paisprezece ani. Murise de frică atunci când apăruse un frate mai mare, cu un cuțit uriaș, vrând să răzbune virginitatea pierdută... Fata din seara aceasta aparținea altei categorii. Părea nevasta unui traficant sau a unui activist, doritoare de sex proletar.

O adevărată târâtură.

Se desfăcu la șliț, dând la iveală un membru țeapăn și se aruncă asupra fetei.

Pe negândite, aceasta îl apucă, strânse mâna și trase, râzând. Era agățată de sexul lui, ca de un colac de salvare. Aplecat în față, el începu s-o pipăie între coapse, când simți în ceafă ceva rotund și rece. O voce spuse calm:

– Ieși de acolo, Ivan, și nu face pe nebunul.

Incapabil să raționeze, Ivan se supuse. În fața lui, în penumbră, se aflau două persoane, cărora nu le distingea decât fețele. Pistolul automat, însă, era perfect vizibil.

Pasagera coborî și ea din Mercedes și se proțăpi în fața lui, mai rea ca râia.

– Așa deci, porcule, ai dat de belea, nu-i așa?

Ivan n-avu timp să răspundă. Cu o lovitură de genunchi, ea aproape că îl castră. Năucit de durere, căzu în patru labe. Cei doi îl apucară de subsuori, ridicându-l. În timp ce unul îl ținea, celălalt cobora geamul. Apoi, amândoi îi băgară capul în deschizătură și ridicară geamul.

Prins ca în jug, era aproape strangulat. Pentru mai multă siguranță, unul dintre ei smulse mânerul, aruncându-l afară. Ivan vomita încontinuu, având senzația că un ciocan îi zdrobea părțile vitale.

Se întreba ce doreau de la el.

Capitolul XVI

– Ce-i cu banii ăştia?

Încă aiurit, Ivan Dracko îşi înghiţi saliva. Durerea ascuţită din partea de jos a pântecelui începea să se domolească. Suferea însă, la fiecare mişcare. Căuta cu disperare un răspuns.

Era vorba despre o sută de mii de mărci. O avere, pe care trebuia să i-o ducă lui Boza, la ora unsprezece, la restaurantul *Dubrovnik*. Partea sa din vânzarea aparaturii *hi-fi* albanezilor.

Văzând că nu răspunde, interlocutorul său, un tip înalt şi brunet, cu trăsături ascuţite, întrebă ironic:

– Nu sunt banii pe care tovarăşii tăi albanezi ţi i-au dat azi după-amiază?

Şoferul de taxi amuţi. Era mai grav decât crezuse. Cu cine avea de a face? Miliţia nu proceda aşa. Sau dacă da, căuta un aranjament discret... Ridicând capul înţepenit în geam, întrebă umil:

– Dacă vreţi, am putea aranja.

– N-avem nimic de aranjat, i-o tăie brunetul. Îl cunoşti pe acest domn?

Cel de al doilea personaj se plasă în lumina farurilor. Ivan îşi suci gâtul, dar faţa acestuia nu-i spunea nimic.

– *Ne.*

– Ce straniu, spuse brunetul, nu te-ai uitat când prietenul tău Boza a tras în el? Tu erai la volan, nu?

Ivan Dracko simţi că i se taie picioarele şi gâfâi ca o focă. De data asta era de rău.

Legătura lui cu Boza Dolaci era veche. În portbagajul maşinii sale fusese transportat corpul lui Gunther, contra a 50% din marfă. Se gândise că Boza dădea o lovitură măreaţă şi nu voise să stea deoparte.

Ivan, care-i cunoştea pe toţi pungaşii din mafia albaneză, era sigur că avea unde să plaseze marfa.

– Nu ştiu depre ce vorbiţi, spuse el fără convingere.

Ca să-şi facă puţin curaj, privi spre fata care fuma la distanţă, cu picioarele luminate de faruri. Brunetul insistă, aplecat asupra lui.

– Ivan, spuse el, eşti terminat. Ai participat la o crimă şi la o tentativă de omor. Am să-ţi trag două gloanţe în cap... Cât despre bani, o să-i cheltuim la cazinou.

Brunetul ridică mâna şi îi propti arma automată SZ între ochi, la baza nasului. Răceala metalului îl fulgeră până în măduva oaselor. Zgomotul piedicii trase îl înţepeni. Celălalt avea o faţă de ucigaş, calmă şi rece.

– La revedere, Ivan, n-ar fi trebuit să te bagi în afacerile lui Boza.

Ivan Dracko văzu degetul cum se crispează pe trăgaci. Era la câţiva paşi de infinit.

Teroarea îi puse foc în vene. Nu voia să moară.

– Aşteptaţi! Aşteptaţi! imploră el. Ce doriţi?

Pistolul se ridică imperceptibil. Ivan se uita cruciş, din cauza armei înfipte între ochi.

– Îl vrem pe Boza, spuse brunetul. Dacă ne poţi ajuta, mai ai o şansă. O mică şansă ca să n-o sfârşeşti aici.

Ivan Dracko era prins la mijloc. Nu puteai să tradezi un tip ca Boza fără să rişti. Aceştia, însă, aveau să-l omoare imediat.

Încercă totuşi să se eschiveze.

– Nu-l cunosc bine pe Boza, spuse el. Ne vedem doar în cafenele. Nici măcar nu ştiu unde locuieşte.

– Minţi!

Vorbise cel de al doilea în germană, apoi adăugă:

– Eraţi la volan când Boza a vrut să mă ucidă. Mai întâi,cum îl cheamă pe Boza?

– Boza Dolaci, murmură el.

– Unde locuieşte?

– Nu ştiu, vă jur, ne vedem doar la *Dubrovnik*.

În Mercedes, staţia ţârâia fără încetare, transmiţând apeluri de la dispecerat. Neliniştit, Ivan realiză că se făcuse unsprezece. Dolaci îl aştepta la *Dubrovnik*, ca să-şi recupereze partea din vânzarea mărfii furate din camion.

Îi veni deodată o idee. Trebuia să fie precaut.

– Nu puteţi lăsa puţin mai jos geamul? întrebă el umil, mă sufoc.

Cu mâinile agățat de montanții portierei și cu capul prins în ea, părea aidoma unei gravuri vechi, reprezentând supliciile chinezești din secolul al XIX-lea.

– O să-l lăsăm când ai să vorbești, spuse brunetul. Dacă nu ne spui mai repede unde este Boza, nu mai are nici un rost s-o facem.

– Bine, dar ce vreți de la Boza? gemu șoferul de taxi.

– Asta ne privește pe noi.

Înțelese că n-avea să afle mai mult. Sunase ceasul târguielii.

– Ascultați, spuse el pe un alt ton, mie nu-mi pasă de Boza. Dacă vă spun unde se află acum, mă lăsați în pace?

Brunetul surâse cu răceală.

– Poate că dacă îl găsim, te lăsăm în pace. Nu ne lua drept proști. Unde se află?

* * *

Boza Dolaci nu asculta tonomatul de lângă el și nici nu se atinsese de bere, adâncit în gânduri. Agasarea era pe cale să se transforme în neliniște. Ivan Dracko întârziase douăzeci de minute și nu-i stătea în fire... Obișnuiții de la *Dubrovnik*, șoferi de taxi, târfe, studenți întârziați, pleava societății, făceau un zgomot infernal. Pândea toate mașinile care opreau în față.

Nici urmă de Mercedesul albastru.

Mintea îi era bântuită de fel de fel de temeri. Dacă maiorul Tuzla hotărâse să scape de el, în loc să-l trimită la Belgrad? Nu-l cunoștea pe Ivan Dracko, normal, dar „Șarpele" avea mâna lungă...

Boza Dolaci aflase că unul dintre membrii echipei care o masacrase pe Sonia Bolcek mai trăise cât să vorbească cu un polițist. Croația începea să nu-i mai priască.

Nu putea să se plimbe în continuare prin Zagreb, fără riscul de a fi recunoscut. Pentru moment, poliția era dezorganizată, dar asta n-avea să mai dureze o veșnicie. Acesta era motivul pentru care îl chinuise pe Ivan Dracko să scape de urgență de încărcătura camionului Volvo, agoniseala pentru o viață normală.

Dacă maiorul Tuzla aflase că nu-i respectase întocmai ordinele, avea să fie ucis. Cu banii respectivi putea să înceapă

o afacere, odihnindu-se în sfârșit. I se făcuse lehamite de atâtea pericole și trădare. Câteodată se mai gândea la cei care putrezeau în închisoare din cauza lui. Aceia nu-l uitaseră. Cu toate schimbările politice, teama era cea mai rea.

În plus, „Șarpele" era oricând capabil să-l trădeze, dându-l pe mâna dușmanilor.

Se uită la ceas: unsprezece și douăzeci și cinci. Ce făcea ticălosul de Ivan? Să dea Domnul să nu fi fugit cu mălaiul... Muzica îl enerva. Restaurantul era ținut de sârbi și aceștia, prin definiție, puneau doar cântece care semănau cu muzica arabă. Boza Dolaci se săturase până peste cap. Se ridică și se îndreptă spre telefon. Formă numărul dispeceratului de taxiuri și așteptă.

– Taxiul 2 250, ceru el.

– Să văd dacă este liber, răspunse dispecera cu o voce indiferentă.

Îl lăsă să aștepte, stârnindu-i nerăbdarea și reveni peste câteva minute.

– Nu răspunde, anunță ea, probabil că este la masă. Vi-l trimit pe 2 032.

– Nu, strigă Boza, îl vreau pe 2 250.

– Este imposibil, repetă agasată dispecera.

Cu receptorul la ureche, Boza Dolaci spumega de furie. Dracko se cărase cu cele o sută de mii de mărci! Probabil că era deja în avion. Închise, apoi, peste câteva clipe chemă din nou 970.

– Vreți să mai încercați pentru 2 250? întrebă el. Poate că acum este liber.

* * *

Ivan Dracko înjura de mama focului. Capcana adversarilor săi era diabolică. Nu reușise nici un pic să-și scoată gâtul din jugul format de montantul portierei și geam.

Risca să-și lase acolo jumătate de bărbie. Cotul i se umflase și îl durea în urma încercărilor de a sparge sticla securizată.

Strigase îndelung după ajutor, dar se lăsase păgubaș.

Unica distincție era stația care difuza apelurile dispeceratului către diversele taxiuri.

Fusese chemat deja de două ori, fără a putea răspunde.

Auzi din nou apelul.

– 2 250, puteți lua o cursă? La restaurantul *Dubrovnik*.

Era a doua oară în câteva minute. Boza trebuia să fie nebun de furie.

Ivan Dracko întinse brațul să apuce microfonul, dislocându-și aproape umărul, așa cum o mai făcuse mai devreme, fără rezultat însă. Turba.

Disperarea îi dădu o idee. Se forță să atingă stația cu piciorul. Un ultim efort făcu microfonul să cadă pe banchetă și deschise circuitul. Era prea departe pentru a-l putea atinge. Putea însă să strige și avea să fie auzit. În aceeași clipă, o voce se auzi în difuzor.

– Ivan! Ivan! Sunt Boza! Unde ești?

Dispecera îl conectase pe Boza direct în circuit.

– Boza, urlă Ivan Dracko. Sunt aici!

– Ce naiba faci! spuse vocea exasperată a lui Boza Dolaci. Unde ești?

Ivan Dracko începu să zbiere, precizând locul unde se afla, spunând că nu se putea mișca și dând amănunte umilitoare, fără să fie sigur că Boza îl aude.

Amuți, cu spume la gură: ciuli apoi urechea. Tăcere. Boza nu mai era acolo. Ivan era cu fundul în două luntre. Dacă ceilalți îl prindeau pe Boza, aveau să-l elibereze. Dacă Boza le scăpa, venea el.

N-avea decât să se lase în voia soartei.

* * *

Ivan Dracko urla așa de tare, că Boza fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche. Era înnebunit. Ce mai însemna și asta? Nu prea înțelegea cine îl atacase pe Ivan Dracko. Nici de ce. Cel puțin, celălalt îi explicase limpede unde se afla, împreună cu banii...

Cu un ghem în stomac, închise și se întoarse în sala de la *Dubrovnik*. Avea o acută senzație de vomă. Un BMW 316 S, de culoare cenușie, cu doi bărbați înăuntru, opri în fața restaurantului. Acest tip de mașină nu era folosit decât de curcanii Președinției. Începea să nu-i miroasă a bine. Puse pe masă o bancnotă de douăzeci de dinari și își trecu sacul pe umăr. Avea înăuntru două pistoale: un Markarov și un Herstall

cu paisprezece focuri și mai multe încărcătoare. Acum problema era cum să ajungă la mașină și să scape de urmăritori.

Pășind fără grabă, se urcă în Jugo. Era mașina personală, cu un motor adaptat, care îi permitea să atingă o sută șaizeci la oră... Întoarse pe loc și trecu prin gardul campusului vecin.

Cunoștea pe de rost labirintul aleilor, pentru că agăța deseori studente. Cu coada ochiului, observă că BMW-ul îl urmărea. Atunci se dezlănțui. Începu să meargă în zigzag pe aleile înguste, aproape strivind niște studenți. O luă pe sens interzis, ieșind în final pe o poartă care dădea într-un bulevard, terminat într-o fundătură.

Nu mulți știau că un drum aproape invizibil îi permitea să se strecoare paralel cu bulevardul. Puțin mai departe, se afla o șosea.

De data aceasta, BMW-ul nu-l mai urmărea. Se opri, stingând farurile și așteptă câteva minute. Nimeni. Peste treizeci de secunde, pătrundea în forța în bulevardul Proleterskih Brigada... Din mers, scoase pistolul Herstall și îl puse alături. Avea un nod în gât.

Problema îl privea numai pe el. „Șarpele" n-avea să-l ajute. Trebuia să se bazeze doar pe sine.

* * *

La auzul zgomotului de motor, Ivan Dracko simți inima bătându-i nebunește... Mașina trecu însă mai departe și zgomotul se stinse.

Se scurseseră douăzeci de minute de la apel. Or, la această oră târzie, Zagrebul putea fi traversat în mai puțin de un sfert de oră... Mai trecură cinci minute și se zăriră din nou niște faruri urcând panta. Mașina încetini și o luă înspre el. Când ajunse la o sută de metri, Ivan începu să urle ca un nebun. În sfârșit, avea să fie eliberat! Roti portiera, ca să vadă mai bine cine venea. Umerii largi și aduși ai lui Boza Dolaci erau ușor de recunoscut, chiar în penumbră. Se opri în fața lui Ivan Dracko, cu pistolul în mână, privind temător în jur. Dădu ocol mașinii, ca un câine de vânătoare. Zări manivela geamului aruncată pe jos și o ridică. Apoi catadicsi să se intereseze de Ivan.

– Ce mai înseamnă și asta?

Șoferul de taxi se sufocă de furie.

– Nemernicule! Lasă în jos porcăria asta de geam, mă sufoc.

Boza Dolaci nu se mișcă, privindu-l fix pe șofer și întrebându-l simplu:

– Unde sunt banii mei?

– I-au luat ei, mărturisi Ivan Darcko.

– Care „ei"?

– Doi tipi înarmați! Nu-i cunosc, dar te caută pe tine. N-am înțeles nimic. Unul era cel pe care ai vrut să-l împuști.

Boza Dolaci rămase impasibil, în ciuda panicii care îl cuprindea.

Înnegurat la față, puse la loc manivela.

– Rotește înainte, spuse Ivan, ușurat. Grăbește-te...

Sfârși faza într-un gâlgâit. Boza Dolaci rotise în direcția opusă. Muchea geamului îi tăie aproape răsuflarea. Reuși să spună:

– Ești nebun! Ce...?

– Calmează-te. Nu-mi place povestea ta, zise Boza Dolaci. Spune-mi tot ce știi... Întâi cum ai ajuns aici?

Ivan se sufoca de furie, înțelegând însă că celălalt n-avea de gând să cedeze. Boza Dolaci îl asculta impasibil, jucându-se cu pistolul Herstall. Când șoferul termină, remarcă pe un ton potolit:

– Nu mi-ai spus tot. Mă întreb dacă nu ești pe cale să mă trădezi.

Liniștit, se așeză pe locul din față și apucă mânerul geamului.

– Ai să-mi spui adevărul, zise el, tot adevărul. Dacă nu, ai să crăpi.

Cu mișcări lente și sadice, începu să împingă spre înapoi, făcând geamul să urce și strivind puțin laringele șoferului. Ivan Darcko scoase un strigăt sugrumat și deveni stacojiu, cu ochii ieșindu-i din cap. Boza îl observa cu atenție. Când văzu că se învinețește, încetă brusc apăsarea. Două lucruri voia: banii și să știe ce făcuse de fapt Ivan... Mort, nu i-ar fi fost de nici un folos. Coborî brusc geamul cu doi centimetri și șoferul începu să gâfâie ca o locomotivă!

– Ticălosule! spuse el când îi reveni glasul. N-ai să-ți mai vezi niciodată paralele...

De furie, Boza Dolaci ridică atât de violent geamul, că Ivan Dracko se sufocă de tot.

– Prostănacule! Ai să crăpi. Ai să-ți vezi mațele pe genunchi.

– Scoase din curea un pmnal cu lama foarte fină și extrem de ascuțită. Pentru amuzament, făcu o lungă tăietură în coasta lui Ivan Dracko, apoi se opri, sfâșiind cămașa în dreptul ficatului.

– Am să-ți fac un buzunar aici!

Începu să apese și vârful pătrunse în piele. Ivan Dracko gemu îngrozit. Apăsarea încetă brusc și el își zise că celălalt poate dorea să-l sperie.

* * *

Boza Dolaci privea țeava unui uriaș pistol automat, la câțiva centimetri de capul său.

Un SZ de nouă milimetri. Brațul care îl ținea pătrundea prin geamul deschis aflat în partea opusă.

Piedica era trasă și orificiul negru părea imens...

– Nu mișca, Boza, spuse o voce calmă. Lasă jos cuțitul.

Se supuse și cuțitul căzu în iarbă. Ivan Dracko auzise vocea, dar nu putea vedea nimic.

O a doua siluetă ieși din beznă, luă cele două arme ale lui Boza și coborî geamul, eliberându-l pe șofer. Acesta se îndreptă de spate, cu ochii ieșiți din orbite, stacojiu și tremurând de furie.

Fără un cuvânt, sări pe Boza Dolaci, îl răsturnă pe banchetă și își puse mâinile în jurul gâtului acestuia, cu intenția evidentă de a-l strangula. Se rostogoliră amândoi pe podeaua mașinii înjurându-se.

– Oprește-te! strigă Lazorov. Oprește-te, Ivan!

Ivan n-asculta decât de furia din el. Nu se mulțumi să-și sugrume adversarul, ci îi și zdrobi mutra cu lovituri de cap... Boza încercă să-i smulgă barbișonul, ceea ce avu darul să-l înfurie și mai tare. Malko și Mladen reușiră cu chiu, cu vai să-l scoată din mașină. O lovitură după ceafă îl ameți îndeajuns ca să stea liniștit.

Mladen îi puse imediat cătușele, imobilizându-i brațele la spate. Malko îl percheziționă, în timp ce polițistul îl amenința cu pistolul pe Ivan, care încerca să se ridice.

Cu privirea imobilă, Boza Dolaci semăna și mai tare cu o pasăre de pradă... Plecă fruntea, neputând să înfrunte privirea lui Malko. Acesta din urmă se întoarse spre Mladen.

– Spuneți-i că vreau să știu unde sunt armele. Și cine îi este superiorul.

Polițistul croat traduse întrebarea și răspunsul lui Boza Dolaci.

– Vrea să fie dus la poliție. Nu va spune nimic. Nu înțelege ce vrem de la el. Între el și șoferul de taxi, care îl furase, era o problemă personală.

Boza Dolaci încerca să salveze ce se mai putea.

Era nevoie de o nouă probă de forță.

– Spuneți-i că știm că a livrat acestui șofer o încărcătură de televizoare și aparate video, furate dintr-un camion care mai conținea și arme, iar șoferul a fost asasinat. Știe prea bine cine sunt.

Boza nu răspunse. Ivan Dracko se apropie, puțin calmat, cu gâtul încă roșu, și spuse între două reprize de tuse:

– Lăsați-mă pe mine să-l interoghez pe acest ticălos. Am o idee. Va spune tot ce știe.

Cu o condiție, însă.

– Care? întrebă Mladen Lazorov.

– Îmi dați înapoi banii, când veți fi mulțumiți. Am să vă spun ceva. Știu unde se află șoferul camionului vostru. Eu l-am transportat. Ticălosul ăsta de Boza mi-a spus că l-a ucis pentru niște afaceri... Este...

Boza Dolaci se aruncă înainte, dar o lovitură cu patul pistolului îl opri.

– Sunteți de acord? îl întrebă polițistul croat pe Malko, după ce-i traduse oferta șoferului de taxi.

– Am putea încerca, spuse Malko.

Cu orice preț, Boza Dolaci trebuia făcut să vorbească. În mod clar, Ivan Dracko avea de încheiat niște socoteli cu el. Va pune tot sufletul în treaba asta.

Capitolul XVII

În beznă, tramvaiele nemișcate aveau o alură fantomatică, aliniate unul lângă altul până în zare: cel mai mare depou din Belgrad, la Zapresici, în vestul orașului. La această oră, doar câteva mai circulau prin oraș. Traficul obișnuit se relua la ora șase dimineața. Se părea că Ivan Dracko știa bine locurile... Îl ghidase pe Mladen Lazorov, la volanul BMW-ului, spre o poartă de serviciu descuiată, destinată echipelor de întreținere. De jur-împrejur se găsea un teren viran, totul având un aer sinistru. Coborând, Ivan Dracko preciză:

– Albanezii mi-au arătat locul. Aici își reglează conturile. Într-o zi, am luat în mașină un tip teribil de desfigurat.

Îi conduse prin labirintul de tramvaie, spre colțul cel mai îndepărtat de la intrarea principală. Boza Dolaci nu scotea un cuvânt. Mladen îl lipi cu spatele de un vagon albastru.

– Ai de gând să vorbești?

Boza Dolaci nu se osteni să răspundă. Malko se apropie de el și preciză:

– Știu că Serviciile sârbe derulează o operațiune destinată să provoace un incident grav. Vreau să știu totul despre asta.

Nici un răspuns. Ivan Dracko, pe care tăietura îl mai ustura încă, se amestecă în vorbă.

– Lăsați-mă să procedez ca albanezii. O să spună tot ce știe.

Malko vru să protesteze, dar își aduse aminte de fotografiile oribile ale cadavrului Soniei Bolcek. Sonia, pe care Boza o trimisese la moarte și la tortură, se folosise de ea ca de o marionetă. Boza îl privea de jos în sus, prea puțin neliniștit, convins că blufează, oamenii normali recurgând rareori la violență. Nu se gândise însă la Ivan Dracko.

– Dați-i drumul, spuse cu regret Malko.

Aceste procedee îi provocau oroare. Numai că în această țară atât de violentă, un incident ar fi putut să degenereze pur și simplu într-un război civil, cu mii de morți, așa cum se întâmplase în 1941 și 1945.

Când șoferul îl apucă de umăr, împingându-l de-a lungul vagonului, Boza Dolaci gemu stins. Îi puse piedică, făcându-l să cadă și să alunece sub partea din față a primului tramvai. Îl așeză apoi perpendicular pe linie, cu gâtul pe o șină.

– Oprește-te! strigă Boza Dolaci, cu o voce sugrumată.

Cu lovituri de picior, Ivan Dracko îl sili să-și lipească gâtul de roata de oțel, apoi ridică privirea, strigându-l pe Mladen.

– Veniți să mă ajutați.

Cu un aer dezgustat, tânărul polițist se apropie și își puse piciorul pe gâtul prizonierului, menținându-l nemișcat pe muchea strălucitoare a roții tramvaiului.

– Foarte bine! spuse mulțumit, Ivan. Nu mai mișcați.

Se urcă dintr-o săritură în tramvai, așezându-se pe scaunul vatmanului. Bâjbâi câteva secunde, se auzi torsul unui motor și tramvaiul se lumină. Dracko se aplecă în afară.

– Acum n-aveți decât să-i puneți întrebări. Sunt sigur că va răspunde... Dacă nu, va pleca de aici cu capul sub braț. Chiar dacă par vechi, aceste tramvaie merg de toată frumusețea...

Malko se întoarse spre Mladen.

– Este îngrozitor. Nu pot permite să se întâmple așa ceva!

– Vrea să-l intimideze, zise încet tânărul polițist. Mi-a spus-o. Dacă vreți să-l faceți pe Dolaci să vorbească, n-aveți altă cale.

Boza Dolaci își pierduse trăsăturile omenești.

– Ai face mai bine să vorbești, îl sfătui polițistul. Dacă nu, te va ucide.

Boza Dolaci îi aruncă o privire îngrozită.

– Cum pot să știu că nu mă omorâți până la urmă?

Era pe calea cea bună... Mladen Lazorov îl încurajă.

– Prietenul meu nu este un sălbatic, lucrează pentru americani. Știi cum sunt americanii. Boza Dolaci nu-i cunoștea pe americani, dar știa că nu sunt sârbi. Înghiți în sec, mizând pe o ultimă șansă.

– Scoate-mă de aici și am să vorbesc.

Mladen n-avu timp să răspundă. Huruitul motorului se amplifică și roțile înaintară deodată câțiva milimetri, ciupind puțin pielea gâtului lui Boza, care scoase un urlet inuman. Această ghilotină lentă, era un supliciu îngrozitor... Ivan Dracko scoase capul pe fereastra tramvaiului.

– N-o să stăm aici toată noaptea!

– Opriți-l, imploră Boza Dolaci, cu gâtul înțepenit în roată. E nebun.

Dracko, surâzând feroce, ținea mâna pe maneta varticală care regla puterea motorului.

– Spune-ne tot ce știi, îl sfatui Mladen Lazorov, dacă nu, te va ucide.

– Ce vreți să știți?

– La ce servesc armele pe care le-ai cumpărat?

– Noi vrem să atacăm un sat sârbesc.

– Care, noi?

– Naționaliștii croați, cei care doresc să o răzbune pe Sonia...

Malko interveni indignat, auzind numele Soniei:

– El a ordonat să fie asasinată Sonia! Am dovada.

Mladen Lazorov traduse și Boza protestă energic.

– Nu este adevărat.

– Ce sat vreți să atacați?

– Borovo.

Acolo unde Sonia fusese masacrată.

– Și apoi?

– Vom ucide toți sârbii. În timpul acțiunii trebuie să am grijă să omor unul sau doi atacatori croați, cunoscuți pentru vederile lor pro ustașiste.

– Cine ți-a ordonat să faci asta?

Luat de amețeală, Boza Dolaci ezită. „Șarpele" rezistase la tot. Avea s-o facă și acum. Iar dacă punea mâna pe Boza după ce acesta îl trădase...

Zgomotul motorului se amplifică și îl făcu să intre în panică de tot. I se părea că roțile îi mușcau din carne.

– „Șarpele", scheună el. M-a forțat de la început.

Mladen Lazorov, îngenuncheat lângă el, îi primea confesiunile cu voce scăzută. Boza povesti tot. Nu mai putea fi oprit: nenumăratele trădări din trecut, oamenii pe care îi dusese la moarte...

Polițistul croat îl aduse la problema care îi interesa.

– Unde sunt armele?

– În depoul de tramvaie, unde se află și „Șarpele". În apropiere de Sava.

– Cine este „Șarpele"? întrebă Mladen Lazorov.

– Nu știu, pretinse Boza. L-am cunoscut sub diverse nume. Un sârb, ofițer KOS. De mulți ani îi conduce pe extremiștii croați, începând de la Belgrad. A venit aici special pentru această operațiune. Trece drept ofițer feroviar. I se spune maiorul Tuzla, dar nu cred că este numele lui adevărat.

– Locuiește acolo?

– Nu, nu știu unde locuiește.

– Ce misiune aveați?

– Tensiunea trebuia să crească, forțând armata federală să intervină în Croația, pentru a zdrobi puterea secesionistă. Cei mai mulți dintre ofițeri sunt sârbi. Dacă văd cum sunt masacrați conaționalii lor, vor turba și nici măcar Statul Major de la Belgrad n-ar putea să-i mai oprească. Dacă asta nu e de ajuns, avem destule arme ca să încercăm și alte acțiuni similare.

Astfel nu era răspunzător... Mladen Lazorov ridică privirea. Ivan Dracko nu scăpa o vorbă din confesiune.

– Cum luați legătura cu „Șarpele"? Când va avea loc atacul? Cine va aduce armele? întrebă polițistul croat, îngrozit de ce auzea.

– Mă caută el, iar atacul are loc mâine dimineață, mărturisi Boza Dolaci dintr-o suflare. Eu aduc armele și uniformele.

– Care uniforme?

– Cele ale Gărzii Naționale croate. Albanezii ni le-au procurat.

Mladen Lazorov se opri pentru a-i traduce lui Malko esențialul. Zgomotul ascuțit al tramvaiului continua, amintindu-i lui Boza că totul nu era decât o amânare.

– Mi se pare plauzibil, încheie polițistul, în afară de un mic detaliu. Slavonia este împărțită în sectoare de către Miliția care a ridicat baraje peste tot. Niciodată, fie zi sau noapte, n-ar lăsa să treacă un convoi cu arme spre un sat sârbesc.

– Pot avea complici pe plan local, obiectă Malko. Sau există o altă explicație.

Polițistul croat se aplecă din nou spre prizonier, care semăna cu un vultur prins în capcană.

– Nu ne-ai spus totul, afirmă el. Cum veți trece cu armele peste barajele Miliției?

Boza Dolaci răspunse cu un geamăt, zvârcolindu-se pe șină, ca o râmă tăiată în două.

– Spuneți-i ticălosului să dea puțin înapoi, mă doare foarte tare.

Cum dăduse dovadă de bună-credință, Mladen Lazorov ridică privirea spre șoferul de taxi.

– Dă un pic înapoi! ordonă el.

* * *

Ivan Dracko începea să creadă că lucrurile n-aveau să meargă rău pentru el... După modul în care „colaborase", cei doi aveau să fie obligați moral să-i dea drumul cu banii lui Boza. Aici lucrurile se complicau: cât timp Boza era viu, n-avea mult de trăit. Chiar înfundând pușcăria, acesta i-ar fi vânat pielea.

Atunci când îl auzi pe Mladen Lazorov că întreabă despre transportul armelor, intră și mai mult în panică. El fusese acela care îi transportase pe cei patru polonezi... Nu l-ar fi iertat niciodată și ăsta ar fi fost un risc prostesc. Ordinul lui Mladen Lazorov veni la timp pentru a rezolva dilema.

Cu o mișcare hotărâtă, apucă maneta de viteză și o puse în poziția „înainte".

* * *

Cu un ușor scârțâit, roata grea de oțel începu să înainteze. Înțepenit de groază, Boza începu să urle fără oprire. Crezând că este o greșeală, Mladen Lazorov strigă, ridicând privirea:

– Oprește!

Dintr-un salt, Malko urcă în tramvai, îl smulse pe șoferul de taxi de la comenzi și întoarse în sens invers maneta de curent punând-o pe zero. Strigătele lui Boza Dolaci încetară brusc, în timp ce Mladen Lazorov îl trăgea cu disperare de picioare, pentru a-l degaja. Din cauza inerției, tramvaiul continuă să înainteze cu câțiva centimetri. Destul pentru a-l decapita pe Boza Dolaci... Sângele țâșni, scăldând roata în sfârșit oprită.

Corpul mai mișcă o vreme, apoi înțepeni.

– Imbecilule! urlă Mladen la șoferul de taxi. Nu ne-a spus esențialul...

Scârbit, Malko sări din tramvai. Scenele de acest fel se terminau întotdeauna prost. Sigur că Boza nu merita îndurare, dar Malko nu se simțea în largul lui, chiar dacă fusese un „accident". Ivan Dracko fu singurul care aruncă o privire cadavrului decapitat.

– N-am făcut-o intenționat, protestă el, în ciuda evidenței.

Cei trei plecară spre ieșire, lăsând tramvaiul în funcțiune, aidoma unui felinar uriaș în acel depozit de fier vechi. Dimineața vatmanii aveau să aibă o surpriză...

– Ce facem cu el?

Polițistul croat ezită. Conform legii, ar fi trebuit să-l aresteze pe Ivan Dracko pentru crimă, fără a mai aminti de marfa furată... În Croația însă, legea nu mai exista... Cu un gest obosit, îi întinse lui Ivan valiza cu mărci.

– Șterge-o și să nu mai faci prostii, spuse el.

Malko nu se împotrivi. Ivan Dracko era un element care nu făcea parte din manipularea pe care încerca s-o dezamorseze. Era legat doar de Boza Dolaci. Nu le putea aduce decât necazuri. Cât despre bani, n-avea chef să se încarce cu ei.

Privi cum șoferul de taxi dispare în noapte cu prețioasa sa valiză sub braț. Avusese mult noroc.

– Știm totuși ceva mai multe, remarcă Mladen Lazorov. Cunoaștem ascunzătoarea armelor, unde și când va avea loc incidentul. Asta ne permite să acționăm preventiv.

– Moartea lui Boza Dolaci ar putea să pună capăt acțiunii, sugeră Malko. Cel căruia îi spunea „Șarpele" nu va îndrăzni să se implice direct. Este prea periculos, chiar față de cei pe care îi manipulează. Nu putem risca, însă. Trebuie să găsim armele, pe Miroslav Benkovaci și, pe cât posibil, să-l neutralizăm pe „Șarpe".

Aveau multe de făcut.

* * *

Maiorul Franjo Tuzla privea telefonul cu atâta insistență, de parcă voia să-l topească. Era trecut de unu noaptea și Boza

trebuia să fie acolo de două ore. Operațiunea era pregătită. Nu mai lipsea decât Boza, care trebuia să ia armele și să se întâlnească cu Miroslav Benkovaci și cu oamenii pe care acesta îi adunase pentru operațiunea de comando. Pentru siguranță, maiorul Tuzla reușise să pună în postul de pază de la intrarea principală un om care și el făcea parte din KOS. În acest mod, operațiunea era acoperită în totalitate. Nu exista nici o scăpare, cu condiția ca Boza să vină.

Pentru a suta oară, formă numerele de telefon unde l-ar fi putut găsi.

Fără succes: Boza Dolaci dispăruse de pe fața pământului. Ofițerul sârb își frământa mintea, negăsind decât o posibilitate: catastrofa cea mai mare, arestarea. Avea, desigur, informatori în Poliție și la Ministerul Apărării și era foarte ciudat că aceștia nu-l anunțaseră.

Boza Dolaci nu putuse trăda. Maiorul îi furniza bani, acte de identitate și protecție. Boza știa că sunt agenți KOS peste tot unde erau iugoslavi. Ar fi fost găsit și la capătul lumii, iar pedeapsa ar fi fost îngrozitoare.

Franjo Tuzla cunoștea bine lașitatea acestui om pe care îl manipula de ani de zile, pentru a nu lua în calcul alte ipoteze. Era, prin excelență un „nonconformist". Boza Dolaci ar fi putut avea un accident, ipoteza cea mai plauzibilă. Ofițerul telefonase la restaurantul unde lua masa singur în fiecare seară. Fusese văzut urcându-se în mașină.

Maiorul se uită la ceas și se hotărî. Era obligat să-l înlocuiască. Era pentru prima oară că își asuma un asemenea risc, dar n-avea de ales. Investise prea mult pentru a abandona acum.

Numai că existau riscuri pe care nu avea voie să și le asume, chiar într-un caz de urgență. Ridică receptorul și formă un număr pe care îl știa pe dinafară.

Capitolul XVIII

Părintele Jozo Kozari încerca să ațipească, atunci când un tânăr franciscan veni să-i spună, mirat, că era chemat la telefon. Se ridică și se îndreptă spre holul mănăstirii. Cine să fi fost la o oră atât de târzie?

– Aici părintele Kozari, cine este la telefon? întrebă el cu vocea sa mieroasă.

După câteva clipe de tăcere, o voce e bărbat întrebă cu o urmă de ironie:

– Jozo, cine te-ar putea căuta? Dumnezeu? Sau îi mai datorezi cuiva vreun serviciu?

Deodată, panica îl cuprinse pe franciscan. Vocea. Sperase să nu mai audă niciodată această voce metalică. Se bâlbâi și vru să închidă. Își cunoștea însă interlocutorul și știa că avea să-i telefoneze la infinit. Era în stare și de altele. Lăsându-i acest timp de gândire, cel de la capătul firului spuse cu o voce la fel de blândă ca a sa:

– Jozo, am nevoie de un serviciu. Un mic serviciu...

Franciscanul își înghiți cu greu saliva. Când era vorba despre Voce, nici un serviciu nu era „mic".

– Sunt în pat, protestă el.

– Ei bine, ai să te scoli, Jozo. Și ai să te întâlnești cu mine în fața hotelului *Hrvatska*, pe autostrada spre Ljubljana, în cel mai scurt timp posibil.

Închisese, fără să mai aștepte răspunsul. Jozo Kozari se întoarse în cameră și începu să se îmbrace. Acționa sub imperiul unei frici atât de profunde, încât îi fu greu să fie gata în câteva minute. După ce termină, se urcă în vechea Lada și porni spre Zagreb.

Franciscanul strângea volanul ca și când ar fi fost gâtul

celui care îi telefonase. Vocea rece și batjocoritoare a maiorului Tuzla se identifica pentru el cu hidoșenia dictaturii comuniste. În patruzeci și cinci de ani, puțini fuseseră aceia care scăpaseră din plasă. Lăsând la o parte marea masă de indiferenți și de resemnați, agenții UDBA îi „zdrobiseră", cu o ferocitate calculată și rece, pe toți aceia care reprezentau un pericol pentru sistem.

Unii dintre cei „irecuperabili", sfârșiseră în fața unui pluton de execuție. Cei care „călcaseră strâmb", nimeriseră definitiv în brațele călăilor... Jozo Kozari era un preot onest, care detesta dictatura. Fusese arestat, închis, torturat, eliberat și închis din nou, după care i se propusese să facă un „mic serviciu". Nu mare lucru, desigur. Să intre în contact cu opozanții, oferindu-le un pact.

Un pact cu diavolul... Care se sfârșea cu un glonț în ceafă, în străfundurile unei pivnițe. Maiorul Tuzla cunoștea slăbiciunea franciscanului: plăcerea neostoită a cărnii. Acestuia din urmă îi ieșise în cale o penitentă prea focoasă...

O agentă a UDBA care reușise să-l compromită. Pentru a nu fi denunțat, acceptase să mai facă un „serviciu". De data aceasta a fost răsplătit pe măsură. Pe deasupra, și filmat.

Punctul culminant l-a reprezentat manipularea anumitor preoți polonezi, care se confesaseră lui... Spovedaniile serviseră la masacrarea unora dintre ei. Nimeni nu știa nimic, în afară de arhivele UDBA. O persoană ca Jozo Kozari era prețioasă. Cu condiția să fie folosit cu zgârcenie, putea să fie util mulți ani... Înconjurat de respectul și considerația celor pe care îi trăda.

* * *

Malko și Mladen Lazorov erau ascunși pe malul înalt al Savei, taluz ce domina instituția militară în care se afla de obicei „Șarpele". Pândeau de o oră și nimic nu se mișcase. În clădiri nu era nici o lumină, iar, la poartă, santinela părea că doarme buștean în gheretă. Drumul din fața depozitului de carburant era pustiu, forțându-i să parcheze BMW-ul mult mai departe, ceea ce nu simplifica lucrurile.

– Mai există ieșiri? întrebă Malko.

– Nu știu nimic, mărturisi polițistul croat, terenul are mai multe hectare.

Trecuse de unu noaptea și Malko se întreba dacă Boza Dolaci nu-și bătuse joc de ei.

Deodată, pulsul lui Malko ajunse la 150! La distanță de ei, lumina unor faruri mătura întunericul din incinta depozitului... Se ridică, urmându-le traiectoria. Se deplasau încet. Dispărură în spatele unei clădiri, apoi apărură iarăși, de această dată fără nici un dubiu: se îndreptau spre poartă. Un claxon scurt sparse tăcerea. Santinela se ridică rapid și Malko putu să zărească silueta unui camion cu prelată, cu numărul armatei iugoslave. Din cauza întunericului, era imposibil să vadă cine se afla la volan.

Camionul ieși și viră la dreapta, de a lungul râului, în timp ce santinela închidea poarta. Malko și Mladen Lazorov o luară la fugă spre BMW.

– Ăsta e! izbucni croatul. I-am luat numărul și chiar dacă îl pierdem, vom alerta Miliția.

Până să apuce ei să pornească, mașina dispăruse de mult. Merseră până la intersecția autostrăzilor spre Maribor și Ljubljana. N-aveau ce să mai facă: nici urmă de camion. Mladen puse mâna pe microfon și dădu instrucțiuni unor interlocutori invizibili, repetând la nesfârșit numărul camionului. Apoi se întoarse spre Malko, vizibil nemulțumit.

– Cei de la Miliție mi-au spus că va fi foarte dificil, pentru că este un vehicul militar. N-au dreptul să-l oprească, și, mai mult, să facă uz de forță.

– Măcar să-l urmărească! spuse Malko. Pe urmă mai vedem.

Continuară să meargă spre nord, cam la întâmplare. După o oră, nici un rezultat; mașinile Miliției nu reperaseră nimic. Fură nevoiți să admită că cel supranumit „Șarpele" le scăpase printre degete.

Descurajat, Mladen Lazorov se întoarse spre Malko.

– Ce facem?

Swesda Damicilovici își pierduse probabil răbdarea la *Esplanade*, nemaiștiind nimic despre ei de câteva ore. Să se întoarcă la depozitul de carburant, ar fi fost timp pierdut. Dacă ar fi venit înapoi, camionul ar fi fost, cu siguranță, gol. În plus, nici măcar nu știau cum arată maiorul Tuzla.

– Să ne întoarcem la hotel, îl îndemnă Malko. Avertizați-i pe cei de la Miliția din Slavonia și pe cei din Garda Națională despre ce s-ar putea întâmpla. Să fie în mod special vigilenți.

Doar atât puteau face. În mod sigur, Miroslav Benkovaci și prietenii săi nu s-ar fi dus cu un camion militar iugoslav să atace un sat sârbesc. Malko își storsese mintea și nu vedea ce ar fi putut face mai mult. Mladen Lazorov îl dusese la *Esplanade*. Swesda nu dormea și îi sări în brațe. Ei îi explicară în puține vorbe ce se întâmplase, și cum eșuaseră.

– Pe Miroslav trebuie să-l căutați, remarcă ea.

– Desigur, dar unde?

Lui Malko îi veni în minte singura legătură cu extremistul pro ustașist. Jozo Kozari. Își reaminti atitudinea mai mult decât stranie a franciscanului, atunci când Sonia Bolcek venise la catedrală. Era ultima lui carte și avea de gând s-o joace.

Formă numărul mănăstirii, care sună mult timp în gol. La capătul firului răspunse cineva care vorbea doar sârbo-croata. Îi dădu receptorul lui Swesda.

– Spune-i că vreau să vorbesc cu părintele Jozo Kozari.

– Știi cât e ceasul?

– Să-l trezească.

În definitiv, CIA îl plătea lunar de ani de zile. Swesda comunică, așteptă și spuse în final:

– A plecat ! Dè mai puțin de o oră.

Imposibil să afle mai multe... Era posibil ca franciscanul să fi fost nevoit să plece de urgență, dar coincidența era stranie. Malko ceru să fie sunat de îndată ce Jozo Kozari avea să se întoarcă. Nu se hotăra să meargă la culcare și Swesda se lipi de el.

– *U krevetu*[1], murmură ea, parșiv.

Și pentru că el ezita, ea se sili să-l facă să o dorească și el se supuse.

* * *

Jozo Kozari nu avu timp să intre în parcarea de la *Hrvatska*. O mașină îi făcu de două ori semn cu farurile și el se opri.

1. *În pat (n.a.)*

Peste câteva clipe, un bărbat coborî și se apropie de el. Era maiorul Tuzla, îmbrăcat civil și purtând o șapcă.

– Urmează-mă, îi spuse simplu lui Jozo Kozari.

Franciscanul se supuse. Se întoarseră pe autostradă, cotind apoi pe un drum care se înfunda în pădure. Când camionul ajunse lângă poarta depozitului, maiorul Tuzla coborî și o deschise. Cele două vehicule parcară în fața unui hangar mare, pe care Tuzla îl descuie. Jozo Kozari îl urmă, dând cu ochii de un spectacol neașteptat: o rulotă mare, tractată de o Volga veche. Maiorul Tuzla se întoarse spre el, spunându-i cu veșnica-i ironie mușcătoare.

– Suflecă-ți mânecile, Jozo. O să muncim din greu amândoi.

Până în acest moment, riscul nu fusese chiar atât de mare: nici un milițian n-ar fi îndrăznit să oprească un camion militar iugoslav. O mașină străină, asta era altă poveste. Dacă Jozo Kozari era prins cu o încărcătură de arme de război, totul ar fi fost pus pe seama extremei-drepte croate.

* * *

Vreo doisprezece bărbați tăcuți și posomorâți ocupau jumătate din barul gol al hotelului *Hrvatska*. Erau prost bărbieriți, purtau bluzoane și jeanși și aveau mutre grosolane de țărani. Pe masa joasă tronau trei sticle de șliboviță și pe jos o mulțime de sticle de bere. Puținele cuvinte pe care le schimbau aveau accentul greoi din Bosnia-Herțegovina.

Miroslav Benkovaci nu îndrăznea să-i privească în față pe tovarășii săi, adunați din toate colțurile Croației pentru a o răzbuna pe Sonia. Boza Dolaci întârziase două ore și chiar dacă venea acum, era prea târziu să plece la drum și să ajungă la timp. Oamenii săi își omorau vremea îmbătându-se, sub privirea sâcâită a unui barman dornic să meargă la culcare.

Deodată, un bărbat deschise ușa motelului. Pentru Miroslav Benkovaci era un necunoscut. Părea destul de în vârstă, cu trăsături distinse și purta o șapcă albă, puțin într-o parte. Îi examină pe cei de față și se îndreptă spre Miroslav Benkovaci.

– Tu ești Miroslav? întrebă el.

– Da, răspunse surprins inginerul croat.

– Vino, vreau să-ți vorbesc.

– Din ce în ce mai uimit, Miroslav îl urmă afară, zărind Volga cu rulotă.

– Cine sunteți? întrebă el.

Necunoscutul îi zâmbi cu căldură.

– Mă numesc Franjo. Nu mă cunoști, dar eu da. Lucrez cu Boza de foarte mult timp.

– Unde e?

– A avut o problemă. Am putut să vorbesc cu el, dar nu mult. A fost reperat de agenții KOS și a fost nevoit să se ascundă, întrerupând, pentru siguranță, orice contact. M-a însărcinat să continuu operațiunea împreună cu voi.

Bănuitor, Miroslav Benkovaci întrebă:

– Ce operațiune?

Surâzând amuzat, Franjo îl duse în spatele rulotei, deschise ușa și aprinse lumina. Armele erau îngrămădite, gata de a fi folosite: mitraliere M. 60, M. 16 și trei lansatoare de rachete RPG 7. Benzile de cartușe luceau stins.

Franjo închise lumina și ușa.

– Acum mă crezi? Mai sunt și patru uniforme ale Gărzii Naționale. Eu aparțin Organizației Externe care a luptat întotdeauna pentru Croația, HRB. Boza m-a ținut la curent cu *tot*. Până la moartea Soniei.

Continuă, amintind nume și amănunte care reușiră să-l convingă pe Miroslav. Acesta din urmă știa că Boza nu lucra singur. Atunci când Boris Miletici fugise cu banii, la el făcuse apel Miroslav pentru a-l găsi pe fugar. Mai știa că separația era regulă la cei aflați în clandestinitate. Liniștit pe deplin, mai vru o ultimă dovadă de bună-credință din partea interlocutorului său.

– Veți veni cu noi?

– Desigur! aprobă Franjo, plin de căldură.

Hotărârea maiorului Tuzla era luată. Avea să fie ultima în Croația. Dispariția misterioasă a lui Boza Dolaci, făcea ca asupra lui să planeze un risc foarte mare. În regiunea Borovo, numai Dunărea îl mai despărțea de Vojvodina, provincia sârbească. Nu-i mai rămânea apoi decât să ajungă la Belgrad și să manevreze alte marionete...

– De ce ați luat această rulotă? întrebă Malko intrigat.

Franjo arată spre plăcuța de înmatriculare.

– Pentru că sârbii nu vor da atenție unei familii poloneze. Acolo sunt controale. Scotocesc toate mașinile.

Genial, își spuse Miroslav Benkovaci. Numai că Franjo ajunsese prea târziu.

– Nu putem pleca astă seară, explică el. Drumul e prea lung.

– M-am gândit la asta, replică Franjo. Veți pleca mâine și veți ajunge în Slavonia. În satul Sotin, lângă Vukovar, chiar pe malul Dunării, se află un motel. Ne vedem acolo seara și plecăm toți spre Borovo a doua zi la asfințit.

– Ce facem cu rolota asta până mâine? protestă Miroslav Benkovaci.

– Sunt destule parcări... Este una enormă pe Beogradska Avenija, chiar înainte de autostradă, unde se opresc întotdeauna turiștii. N-o s-o bage nimeni în seamă. O veți lăsa acolo, cu doi sau trei oameni înăuntru, ca să nu fie jefuită. Pe acolo bântuie albanezii. Ne revedem la ora trei la *Orient Express*, pentru ultimele detalii.

– Perfect, exclamă Miroslav. Sper că Boza are să scape.

– Și eu, spuse Franjo posomorât.

Își strânseră îndelung mâinile. Moralul inginerului se ridicase complet la vederea armelor. Cu ele putea s-o răzbune pe Sonia cât mai sângeros cu putință.

După ce-i dădu cheile de la Volga, Franjo dispăru în beznă. Miroslav Benkovaci se duse să le explice oamenilor săi ce schimbări interveniseră în program. La volanul camionului, maiorul Tuzla începu să fluiere. După dispariția lui Boza, acționase ca un maestru. Până în parcare, Volga fu condusă de Jozo. Apoi Tuzla îl duse la mașina lui. Nici o clipă acesta din urmă nu riscase. Participând la operațiune, își asuma totuși un risc, dar avea încredere în steaua lui. Urma să împuște câțiva dintre prietenii lui Miroslav, înainte de a se declara învins.

Rulând spre Zagreb, încercă să nu se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Boza.

Capitolul XIX

De-abia ajuns la mănăstire, Jozo Kozari fu anunțat de către un tânăr franciscan:

– Părinte, v-a căutat cineva la telefon acum câtva timp. Trebuie să sunați la acest număr.

Franciscanul privi hârtia pe care i-o întinse tânărul și regretă că nu putea să se transforme în stafie. Era două și jumătate noaptea. Telefonul agentului CIA nu prevestea nimic bun. Ezită dacă să-l cheme imediat, apoi decise să-și acorde câteva ore de odihnă și de reflecție.

Putem să așteptăm până în zori. Sub privirea intrigată a tânărului franciscan, se duse să se culce.

* * *

Malko se întâlni cu Jozo Kozari în holul hotelului *Esplanade.* Prefera să nu vorbească în prezența lui Swesda. Franciscanul îl sunase foarte devreme rugându-l să-i acorde o întrevedere. Văzându-l, își dădu seama că informatorul CIA nu era în apele lui. Nu-l privea pe Malko în ochi și mâna, atunci când i-o strânse, era umedă.

Privind pieziș, îl întrebă cu o voce și mai mieroasă ca de obicei:

– Ce s-a întâmplat?

Malko îl săgetă cu privirea lui de aur, hotărât să-l facă să spună totul.

– Unde ați fost azi-noapte?

Franciscanul nu reuși să-și ascundă tulburarea. Se bâlbâi, cu ochii plecați, vorbind cu graba unei persoane aflate într-o

situație disperată. Malko îl ascultă cu un aer plin de răceală. La început se gândise să-l roage să-l ajute să dea de Miroslav Benkovaci. Risca însă să se afunde mai rău. Se decise să procedeze altfel.

– N-are importanță, i-o tăie el, vreau doar să știu de ce m-ați mințit.

– V-am mințit? spuse franciscanul cu o voce strangulată. Cu ce?

– Ați pretins că n-ați văzut-o pe Sonia la catedrală. Ea a venit și a stat de vorbă cu dumneavoastră. Știu asta, pentru că eram de față și am văzut-o. Apoi, am urmărit-o.

Jozo Kozari se pierduse. Fără grai, evita privirea tăioasă a lui Malko ce continuă:

– Știți ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu.

Și aici mințea, sau nu citea ziarele...

– A fost asasinată, precizâ Malko, în împrejurări oribile.

Calm, îi povesti franciscanului totul. Pe măsură ce asculta, trăsăturile acestuia se descompuneau.

Lui Malko nu-i scăpă reacția acestuia la auzul numelui Șarpelui. Își dădu seama imediat că franciscanul făcea joc dublu. Rezista încă, dar trebuia să-l facă să cedeze.

Aplecându-se spre el, îi spuse cu o voce scăzută:

– Jozo, mai știu și altele. Acum trebuie ca *dumneavoastră* să-mi spuneți ce știți. Ați trimis-o pe Sonia Bolcek la moarte.

Mărturisirea țâșni ca o pușcă.

– Nu știam!

– Îl cunoașteți pe cel căruia i se spune „Șarpele"?

Auzi un „da" slab.

Urmă o clipă de tăcere care i se păru o eternitate. Cu mâinile încrucișate, cu ochii plecați, Jozo Kozari nu mai era decât umbra celui de la început. Părea distrus. Malko îl observa cu un amestec de dezgust și milă. Simiți că trebuie să-i întindă o mână.

– Jozo, spuse el, nu pot să fiu judecător. Nu știu nimic despre lumea comunistă și capcanele ei diabolice. Chiar dacă ați lucrat cu cel caruia i se spune Șarpele, pe care eu îl cunosc sub numele de maiorul Tuzla, nu pot fi primul care aruncă piatra. Mai ales dacă vă răscumpărați păcatele ajutându-mă.

– La drept vorbind, n-am lucrat pentru el, protestă slab Jozo Kozari. Mi-a salvat viața.

De atunci, din când în când, îmi cere să-i fac câte un serviciu. Știți bine cât urăsc comunismul, acest sistem...

– Ce serviciu i-ați făcut astă-noapte?

Timp de câteva secunde, Jozo Kozari ezită să răspundă, apoi spuse tot.

– Ce număr are rulota poloneză? întrebă Malko.

– Nu am băgat de seamă, vă jur, spuse franciscanul. Volga este cenușie, iar rulota este mare.

– Unde este „Șarpele"?

– Nu știu.

– O să vă mai întâlniți?

– Nu mi-a spus nimic, el mă caută întotdeauna. Trec câteodată luni până dă un semn de viață.

– Dacă îi telefonați, vine la întâlnire?

– N-am numărul lui de telefon...

Malko reflectă cu repeziciune. El îl avea, dar maiorul Tuzla ar deveni imediat bănuitor.

Stors ca o lămâie, franciscanul nu-i mai putea fi de folos. Făcu totuși o ultimă tentativă.

– Unde este Miroslav Benkovaci?

– Nici asta n-o știu, nici măcar unde stă la Zagreb. A venit o dată să doarmă la mănăstire. N-am cum să dau de el.

Prăbușit pe scaun, cu privirea încețoșată, era demn de milă. Malko se ridică.

– Întoarceți-vă la mănăstire, spuse el și rugați-vă, ca să reușim să oprim această operațiune diabolică.

* * *

– Trebuie să alertăm toate posturile de Miliție, declară Mladen Lazorov. Să intercepteze Volga și rulota. Numai că, fără număr, va fi dificil. Slavonia e plină de turiști, iar polonezi sunt o groază.

– Noaptea sunt mai puține controale?

– Aproape deloc. N-avem oameni.

– Și dacă sunt încă la Zagreb?

– Este posibil, recunoscu poliţistul croat. Trebuie trecute în revistă toate parcările de la periferie. Vehiculele cu rulotă n-au acces în centru. Numai că sunt multe locuri de verificat. Miliţia nu poate detaşa mulţi oameni: n-are posibilităţi.

– Să ne împărţim munca, sugeră Malko. Putem elimina nordul oraşului din cauza străzilor înguste. Rămâne tot sudul, începând de la Beogradska. Voi explora tot ce se află la vest de Hrvatske Bratzke Zajdnice, iar dumneavoastră vă veţi ocupa de est.

– Dacă îi găsiţi, sunaţi la acest număr, este centrala Miliţiei. Vorbesc germana. Spuneţi-le să mă anunţe imediat.

Swesda Damicilovici, care coborâse în holul hotelului *Esplanade* după plecarea lui Jozo Kozari, se ridică în acelaşi timp cu Malko.

– N-am de gând să stau aici şi să aştept, decretă ea.

* * *

Malko întoarse, urcând pe bulevardul Marina Drzica. Mersese prea departe spre sud, în plin câmp şi pe drumul îngust nu exista nici o parcare. La intersecţia cu Beogradska, o luă la dreapta, spre est. Acolo se găseau mai multe zone de staţionare frecventate în special de camioanele în drum spre Belgrad.

Lui Swesda Damicilovici i se uscase gâtul de cât întrebase despre Volga cenuşie, înmatriculată în Polonia, trăgând după ea o rulotă mare.

Malko zări pe sensul opus o parcare întinsă, plină de camioane şi de semiremorci. Coti, ca să cerceteze de aproape. Inima începu să-i bată mai tare. Aflată între două camioane enorme, zări o Volga cenuşie cu o rulotă care apucase zile mai bune. Se uită la plăcuţa din faţă: cifre negre pe fond alb, ca în ţările din Est şi o emblemă ovală pe care scria „PL".

– Aşteaptă-mă în maşină, îi spuse lui Swesda.

Parcă Mecedesul în spatele unui camion Mann şi o luă pe jos. Volga era goală. Se îndreptă spre rulotă. Se pregătea s-o examineze, când simţi ceva ascuţit înţepându-l în zona rinichilor, în timp ce o voce joasă spunea nişte cuvinte de

neînțeles... Se întoarse și zări un tip voinic, ciufulit, nebărbierit, cu un aer feroce, care îl înțepa cu baioneta unui Kalașnikov.

Alături de el se afla Miroslav Benkovaci, care îl privea cu un aer de nebun. Miroslav bătu de trei ori în ușa rulotei și aceasta se deschise imediat.

Malko fu împins înăuntru. Un alt lungan cu un M. 16 cu înăcărcătorul pus îi înfipse țeava în burtă. N-avu timp să schițeze nici o mișcare: o lovitură violentă cu patul armei îl făcu să-și piardă cunoștința...

Când deschise din nou ochii, era legat fedeleș, lungit între două mitraliere M. 60.

Lunganul cu M. 16 îl păzea, așezat pe lăzile cu muniții. În rulotă era o căldură de te lua cu leșin... Malko simți o zguduitură: caravana se punea în mișcare.

Își dădu seama imediat că mergeau cu viteză. Drumul dură zece minute, apoi se opri.

Ușa se deschise și apăru barba stufoasă a lui Miroslav Benkovaci. Tânarul activist fierbea de furie. Fără veste, îi trase un pumn lui Malko căruia începu să-i curgă sânge din nas. Ca la un semnal, ceilalți doi se apucară să-i dea picioare și pumni. Rulota se clătină ca beată. În final, unul dintre croați scoase un pumnal cu intenția vădită de a-l înjunghia pe Malko.

– Așteaptă! spuse Miroslav Benkovaci.

– Ați înebunit! protstă Malko. De ce mă tratați în felul ăsta?

– Pentru că lucrați cu sârbii, bombăni croatul. Dumneavoastră l-ați eliminat pe Boza. Sunt sigur. Vă lăsăm în compania prietenilor dumneavoastră, cetnicii, să vedem cum vă tratează...

– Nu veți ajunge niciodată în Slavonia, spuse Malko, poliția știe de existența rulotei voastre și o caută. În realitate, lucrați pentru KOS. Amicul Boza este un trădător.

Miroslav Benkovaci ridică din umeri.

– Puteți spune orice pentru a scăpa cu viață... Apropo, nu mai contați pe complicea dumneavoastră Swesda, este în mâinle noastre.

– Unde este? nu se putu împiedica să întrebe Malko.

– Asta nu vă privește.

Coborî, ușa se închise și caravana o porni din nou la drum.

Dacă Mladen Lazorov nu-l găsea mai repede, avea toate

șansele să o încurce... Planul adversarilor săi era feroce: îl abandonau într-un sat sârbesc în care urmau să masacreze marea majoritate a locuitorilor. Supraviețuitorii l-ar fi linșat în mod sigur, iar armata iugoslavă n-ar fi intervenit în favoarea lui. Din momentul în care urcase în rulotă, era considerat unul dintre fasciștii ustași...

* * *

În ținută civilă, maiorul Tuzla aștepta pe terasa de la *Orient Express*.

Atunci când îl zări pe Miroslav Benkovaci, știu că se ivise o nouă problemă. Activistul croat se așează lângă el, cu un aer care prevestea o nenorocire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tuzla.

– Poliția a descoperit existența rulotei! anunță Miroslav Benkovaci.

Ofițerul sârb avu impresia că se prăbușește cerul. Cum mirosiseră croații povestea cu rulota? Numai Boza și Jozo erau la curent. Dacă Boza ar fi vorbit, ce mai comitet de primire i-ar fi aștept. Nu mai rămânea decât Jozo Kozari.

Ticălosul!

Privi mașinal în jur. Dacă poliția îl urmărise pe Miroslav Benkovaci, nu numai manipularea, ci și cariera lui erau terminate.

– Sunteți sigur? întrebă el, cu un calm aparent.

– Desigur! confirmă Miroslav Benkovaci, oamenii mei l-au găsit pe agentul american dând târcoale.

– L-ați omorât? întrebă Tuzla plin de speranță.

– Nu, l-am luat prizonier. Îl vom abandona la Borovo, înainte de a pleca înapoi.

Era o idee mai bună. Timp de atâția ani, SDB încercase să acrediteze ideea că CIA îi finanța pe ustași.

– Era singur?

– Nu, împreună cu o femeie, o sârboaică, mai mult ca sigur în slujba Belgradului. Am dus-o într-un loc sigur. Trebuie să-i aflăm toate legăturile, iar după aceea o lichidăm.

Dacă situația n-ar fi fost așa de gravă, maiorul Tuzla ar fi

izbucnit în râs. Necioplții ăștia de croați puseseră mâna pe propriii lor *aliați* și discutau *cu el* despre soarta lor. N-avea importanță, lasă-i să se distreze. Problema era alta.

– Unde este rulota?

– Într-o parcare, în spatele unui service de pe autostrada spre Belgrad, după casa de taxare.

Nu făcuseră mare scofală. Erau la discreția oricărui milițian mai curios. Din păcate, n-avea de ales. De nerăbdare, parcă îl ardea scaunul. Se uită ostentativ la ceas.

– Trebuie să vă părăsesc. Ne vedem diseară la motelul din Sotin. Succes.

O ștersé ca din pușcă. Dacă ajungea la Sotin, n-avea decât să treacă Dunărea, ca să fie în siguranță.

De data aceasta, părăsea definitiv Zagrebul. Mai înainte însă, avea totuși de reglat niște conturi, dacă era posibil

* * *

Cu stația deschisă, Mladen Lazorov parcurgea Zagrebul în toate sensurile. Toate mașinile Miliției erau în alertă. Acum căutau nu numai rulota poloneză, ci și mașina lui Malko, dispărută împreună cu Swesda. Asta nu era semn bun. Deodată, difuzorul hârâi.

– Am găsit Mercedesul într-o parcare de pe autostrada spre Belgrad, anunță un milițian.

Mladen Lazorov porni sirena și demară în forță. Mercedesul era gol și neîncuiat, ceea ce însemna că Malko găsise rulota și că ocupanții ei îl răpiseră sau îl uciseseră. La această oră, părăsiseră cu siguranță Zagrebul.

* * *

Swesda Damicilovici se trezi din leșin cu maxilarul strâmb și cu o migrenă îngrozitoare. Era plină de vânătăi, ceafa îi era înțepenită și avea un ochi umflat. În momentul în care văzuse că Malko era atacat, în loc să alerge după ajutor, se agitase ca proasta și fusese înhățată de una dintre gorilele lui Miroslav

Benkovaci. O bătuse măr, apoi o aruncase într-o furgonetă, făgăduindu-i ce era mai rău. Aterizase într-o curte, și de acolo într-un subsol, unde un tânăr cu barba până în ochi și cu privire de fanatic o amenința și o înjura fără încetare.

Un isteric al Croației Mari, care se juca în permanență cu un pumnal mare, silind-o să recunoască apartenența ei la mișcarea sârbă. Între două tirade, ea observă că privirea temnicerului se oprea des pe sânii ei rotunzi, coborând apoi spre coapsele pline de vânătăi.

– Dă-mi de băut, îl imploră ea, nu sunt ceea ce spui.

– Nu ești decât o ticăloasă! răspunse bărbosul cu mai puțină convingere totuși.

Se duse să-i aducă o bere, pe care ea o bău cu nesaț, înghesuită de lunganul isteric. Își spuse că era un băiat frumos, cu privirea aceea înfocată și cu umerii largi. Trebuia să scape, indiferent cum, și pentru asta nu avea decât o singură armă.

– Ce aveți de gând să-mi faceți? întrebă ea.

– Când se vor întoarce și ceilalți, explică bărbosul, te vom judeca, te vom condamna și vei fi pedepsită.

– Cum ?

– Întâi îți vom scoate ochii. Știi că este în tradiția noastră, a ustașilor...

Ea se cutremură fără voie; acest frumos tânăr era un ustaș.

– De ce ești așa de rău? îl întrebă ea cu o voce dulce. Nu v-am făcut nimic. Eliberează-mi cel puțin brațele, mă dor tare. Am picioarele legate și nu pot să fug...

Avea o privire mai mult insistentă decât imploratoare... Tânărul ezită, apoi se aplecă și îi desfăcu legăturile de la mâini. Imediat, Swesda se lipi de el, îngenuncheată ca o sclavă, strângându-i mijlocul cu ambele brațe și frecându-și fața de pantalonul lui. El încercă în van să se degajeze. Își strivea sânii mari de șalele lui și el îi simți căldura gurii prin stofă. Ea îl masa, cu privirea tulbure și ridică spre el o figură extaziată.

– Știi că ești frumos...

Era imposibil de știut dacă vorbea de fața lui sau de sexul pe care tocmai îl scotea din închisoarea de pânză. Un membru lung, pe care se apucă să-l manevreze cu bucurie, uitând pentru câteva secunde pentru ce se afla acolo. Aruncându-se asupra lui ca un vultur, îl înghiți fără a-i da timp posesorului

să-şi revină. Acesta renunţase să se apere. Era pentru prima oară că suporta un asemenea tratament. La Universitate, studentele erau încă neîndemânatice. Swesda se delecta cu ceea ce făcea. Chiar liberă, tot ar fi continuat.

– Priveşte! spuse ea deodată, cu o voce răguşită.

Cu ochii închişi, bărbosul nu o ascultă. Ea îl privi cum îi ejaculează în palmă şi îl cuprinse din nou cu buzele. El deschise din nou ochii, stacojiu de ruşine şi o respinse.

– Îţi dai seama ce aş fi putut face, dacă nu aveam picioarele legate, spuse Swesda cu vocea ei de zile mari.

Deodată, ea remarcă un crucifix pe perete. Ustaşii erau creştini înfocaţi. Trebuia să se gândească la ce va urma. Tovarăşii temnicierului ei n-aveau să fie, poate, la fel de maleabili...

– Îl cunoşti pe părintele franciscan Jozo Kozari? întrebă ea la întâmplare.

Bărbosul, care se aranja, o privi cu stupefacţie.

– Jozo Kozari! Este de-al nostru. De ce?

– Ştii cum să dai de el la mănăstire?

– Da, bolborosi el.

– Atunci, sună-l, spuse ea. Mă cunoaşte bine. Ştie că nu sunt ceea ce spui tu... Du-te...

Tânărul ezită. După ceea ce acceptase de la ea, ardea de nerăbdare să dovedească nevinovăţia prizonierei sale.

Se îndreptă spre telefon. Swesda Damicilovici îl pândea cu un surâs încremenit. Urmări doar jumătate din conversaţie şi îi fu de ajuns.

– Adevărat, te cunoaşte, spuse bărbosul.

– Spute-i să vină, îi vom explica, îl imploră Swesda.

El continuă discuţia cu voce scăzută şi ea nu putu să audă tot. După ce închise, o anunţă:

– O să vină.

– Acum poţi să mă dezlegi! sugeră ea.

El se supuse.

Eliberată, ea se lipi de el, aidoma unei pisici în călduri.

– Crezi că mai poţi o dată? întrebă ea.

Îl dezbrăcă. Era şi mai excitat ca prima oară. Ce frumoasă era tinereţea!

* * *

Swesda Damicilovici privea clădirile vechi și decrepite de pe strada Sencina, cu o ușurare fără margini. Jozo Kozari o învăluia într-o privire ambiguă: nu precupețise nimic pentru a-l face pe bărbos să-i dea drumul, garantând cu propria persoană.

– Ce aveți de gând să faceți acum? întrebă el.

– Țicniții ăia l-au răpit pe Malko, spuse ea. Trebuie să-l găsim. Am numărul mașinii poloneze. Trebuie să-l anunț pe Mladen Lazorov. Veniți cu mine?

– Da, spuse fără ezitare franciscanul.

Chiar înainte de telefonul bărbosului, îl sunase Șarpele care îi fixase o întâlnire în confesionalul știut de la catedrală. Nu-și făcea iluzii pentru ce-l aștepta. Avea de ales între moarte și rușine.

* * *

– O mașină a Miliției i-a reperat pe Slavonski Brod, îi anunță triumfător Mladen Lazorov pe Swesda și pe Jozo Kozari, care i se alăturaseră. Merg spre Belgrad. Am dat ordin să nu fie interceptați, dar mașinile Miliției își predau ștafeta una alteia.

Rula pe autostradă cu aproape două sute la oră. Swesda era lângă el, iar Jozo Kozari pe bancheta din spate. Polițistul puse la loc microfonul, și se concentră asupra drumului. Schelele petroliere rămâneau în urma lor cu o viteză halucinantă. Din fericire, în afară de câteva camioane, nu era nimeni pe cea mai mare autostradă a lugoslaviei.

Swesda se întoarse spre tânărul polițist.

– Credeți că-i prindem?

– Cu siguranță.

Trebuia să evite o confruntare armată între Miliție și oamenii lui Miroslav Benkovaci. Malko risca să fie prins între două focuri.

Capitolul XX

Milițianul în uniforma gri-verzuie prost croită se apropia de BMW și îl salută respectuos pe Mladen Lazorov.

– S-au instalat la motelul din Sotin, *gospodin*. Chiar pe malul Dunării. În afară de Volga cu rulotă, mai sunt patru mașini înmatriculate și în Bosnia și în Zagreb. N-am întreprins nimic, conform ordinelor, dar una dintre mașinile noastre supraveghează drumul spre hotel.

– Perfect, aprobă Mladen Lazorov. Continuați supravegherea. Noi mergem la Vukovar și vom acționa după căderea nopții.

Trecuseră de Vinkovici, o regiune unde satele sârbești și croate erau amestecate.

Avuseseră loc deja nenumărate incidente, care, din fericire, nu degeneraseră. Mladen Lazorov se simțea mai liniștit. Acum, șansele de a-l salva pe Malko crescuseră.

Mladen demară din nou.

– Unde mergem? întrebă Swesda neliniștită.

– La sediul Miliției din Vukovar, să punem la punct dispozitivul.

Ajunseră peste un sfert de oră. Ca într-un stup, de la milițieni, la comandant, era o vânzoleală continuă. Toți oamenii disponibili fuseseră mobilizați.

– Să mergem să ne odihnim, sugeră Mladen Lazorov. Nu putem face nimic până la căderea nopții.

Swesda n-avea chef să se odihnească, gândindu-se la soarta lui Malko, aflat la zece kilometri de acolo.

* * *

Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Comandantul barajului ridicat de Miliție își făcea simțită prezența.

Mladen Lazorov schimbă cu el câteva cuvinte, apoi continuă drumul pe jos, escortat de doi bărbați din Garda Națională, înarmați ca și el cu Kalașnikov.

Swesda Damicilovici și Jozo Kozari îi urmau, neînarmați.

În fața lor, drumul pietruit cobora în pantă lină spre Dunăre, aflată la o sută de metri. Se zărea luciul apei, în care se oglindea luna. Motelul din Sotin se găsea pe stânga, prelungindu-se printr-o terasă care domina o piscină goală, aflată chiar lângă taluzul cimentat al merelui fluviu.

În fața motelului erau parcate vreo zece mașini. Inima fetei bătu mai repede. Volga de care era agățată rulota se afla mai la distanță, așezată paralel cu fluviul. Părea goală.

Mladen Lazorov schimbă câteva vorbe în șoaptă cu milițienii și se apropie cu pași de felină de mașină. După ce se convinse că nu era nimeni în ea, se îndreptă spre rulotă. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să deschidă ușa, grație unei truse de chei furnizate de lăcătușul Miliției. Fasciculul lanternei îl lumină pe Malko, întins pe jos, în mijlocul mitralierelor și a benzilor de cartușe. Legat fedeleș și cu un căluș, era strâns de gât cu o frânghie, în așa fel încât s-ar fi sugrumat singur dacă se mișca. Peste un minut era în picioare pe iarbă, puțin ametit.

– Cum m-ați găsit? întrebă el.

– Datorită lui Swesda, explică Mladen Lazorov și a prietenului nostru, Jozo Kozari.

Franciscanul surâse jenat.

– N-avem decât să-i arestăm pe toți, sugeră Mladen Lazorov. Locul este încercuit.

Când Malko se pregătea să răspundă, niște faruri apărură din susul drumului. Se ascunseră după rulotă și văzură trecând o mașină închisă la culoare, care parcă în fața motelului. Din ea coborî un bărbat, luminat de lămpile de pe terasă. Jozo Kozari avu o tresărire.

– E Șarpele! șușoti el.

Maiorul Tuzla bâjbâia pe terasă, căutând intrarea în motel. Găsind-o, se reîntoarse la mașină, probabil după bagaje, dar nu mai ajunse. Malko se postase în fața lui, cu o carabină Kalașnikov în mână pe care o luase de la Mladen Lazorov.

Ofițerul sârb înțepeni la vederea lui. Păru uluit.

– Călătoria s-a trminat, maiorule Tuzla, spuse Malko.

Fără să scoată un cuvânt, Şarpele întoarse încet capul. Dunărea era la douăzeci de metri.

De partea cealaltă Vojvodina, unde ar fi fost în siguranţă. Cu o voce blândă, Malko îi spulberă iluziile.

– Dacă fugiţi, vă omor, îl anunţă el.

– Ce doriţi? întrebă maiorul care îşi regăsise sângele rece. Sunt ofiţer al armetei federale. N-aveţi dreptul să ridicaţi mâna asupra mea.

– Aţi ucis-o pe Sonia, spuse rar Malko. Şi pe Gunther. Fără a mai pune la socoteală ceea ce nu ştiu.

– Nu înţeleg, spuse cu o voce metalică maiorul. Nu cunosc aceste persoane. Duceţi-mă la Miliţie.

Evident. Cu trei telefoane, obţinea sprijinul Statului Major de la Belgrad şi ar fi foat probabil eliberat. Fără să coboare arma, Malko spuse cu o voce egală:

– Nu. N-am să vă duc la Miliţie.

Îi venise o idee mai bună.

* * *

Se iveau zorii şi ceaţa mai plutea încă peste Dunăre. Nici Malko, nici Swesda nu dormiseră prea mult. Fusese nevoie mai întâi să-l convingă pe Mladen Lazorov. Încă novice în asemenea afaceri, înclina să se supună legii. Puţin cam cu inima strânsă, se raliase până la urmă planului lui Malko. De la fereastra camerei sale, privea acum harababura de jos.

Complicii lui Miroslav Benkovaci erau gata de plecare, cu maşinile lor care aveau să urmeze rulota la distanţă de câteva zeci de minute. Vizibil nervos, Miroslav Benkovaci ieşise de mai multe ori din motel, pândind drumul de acces.

Trebuia să-l aştepte pe maiorul Tuzla...

Unul dintre oamenii săi pornise Volga, fiind gata de plecare.

Malko îl văzu deodată pe Jozo Kozari ieşind din motel. Se îndrepta spre malul fluviului, păru să se reculeagă câteva clipe, apoi, păşind liniştit, se îndreptă spre Volga.

Deschise portiera şi se aşeză la volan. Miroslav Benkovaci îl zări, scoase un strigăt şi începu să alerge.

Prea târziu!

Volga se puse în mișcare, hurducându-se și trăgând după ea rulota grea. Doi dintre oamenii lui Miroslav se pregăteau să sară într-o mașină. Nu putură nici măcar să demareze.

Un fluier, și milițienii, cu armele în mână, țâșnind din toate părțile, îi înhățară pe extremiști, percheziționându-i și trântindu-i la pământ. În câteva minute calmul se instaurase și Volga dispăruse.

– E nebun, exclamă Swesda. Se duce la masacru. De ce face asta?

Malko se întoarse spre ea.

– Se duce la masacru, dar nu este nebun. Își încheie socotelile cu sine.

Între dezonoare și eliminare, părintele Jozo Kozari alesese o a treia soluție.

* * *

– Ticălosule! Trădătorule! Am să mă răzbun!

Ținut de doi milițieni, Miroslav Benkovaci se dezlănțuise, aruncându-i lui Malko în față toată ura lui. Acesta din urmă îl privi, cuprins de milă:

– Ar trebui să-mi mulțumiți că v-am salvat viața.

– Mincinosule!

– Plăcuțele de înmatriculare ale mașinii nu mai sunt poloneze, spuse liniștit Malko. Le-am schimbat în timpul nopții cu unele de Zagreb. Cetnicii care păzesc Borovo au să le vadă imediat. Ce credeți că vor face?

Stupefiat, Miroslav Benkovaci amuți o bună bucată de vreme, apoi întrebă:

– De ce nu i-ați spus? Au să-l masacreze pe părintele Kozari. Sunteți un monstru.

Malko nu răspunse. Nu putea. Franciscanul hotărâse să plătească acest preț, pentru a-și păstra secretul și a-l târî cu el în mormânt pe omul care îl distrusese. Această taină nu-i aparținea lui Malko. Dumnezeu avea să-și ierte adepții.

Polițiștii în civil îi luară pe Miroslav Benkovaci și pe complicii lui. Malko privi curgerea lentă a Dunării inundate de soare, gândindu-se la omul ce mergea spre moartea pe care singur o alesese.

* * *

Pentru prima oară după multă vreme, părintele Jozo Kozari își regăsise liniștea sufletească. Conducea încet, pe drumul prăfos și drept, care ducea la Borovo, admirând lanurile de porumb de-o parte și de alta a drumului. Avea să fie o zi splendidă. La trecerea printr-un prim baraj de milițieni, inima îi bătuse puțin mai repede. Aceștia însă îl ignoraseră.

Înțelesese astfel că cel care îi cunoștea secretul, hotărâse să-l lase să meargă la întâlnirea sa cu destinul.

Nimeni nu avea să-l oprească.

În depărtare, pe stânga, apăru în ceața dimineții un imens siloz de cereale. Pe acoperiș, lângă un cuib de barză, zări doi oameni: paznicii satului sârbesc, postați acolo pentru a-i avertiza pe cetnici de orice intruziune. Pâlcuri mari de tei vesteau intrarea în sat.

O stivă de cauciucuri uzate și o șaretă într-o stare jalnică, pe care se afla scris *Svoboda*[1] semnalau zona interzisă. În planul inițial al lui Malko, Volga cu rulota având numere poloneze, trebuia să pătrundă în sat fără dificultăți. Sârbii n-avau nimic cu polonezii.

Peste zece minute, două mașini înmatriculate în Bosnia – adică neutre pentru sârbi – aveau să sosească și ele împreună cu ucigașii. Doar să deschidă ușa rulotei și ostilitățile puteau începe. Chiar și cei mai feroce cetnici nu puteau rezista prea mult atacului cu M. 60. Dacă blindatele armatei federale ar fi intervenit, lansatoarle RPG 7 le-ar fi venit de hac. Apoi, pogromul putea să înceapă. În această țară în fierbere, nu era nevoie decât de-o scânteie pentru a declanșa un serios război civil.

Jozo Kozari încetini. Mai mulți cetnici bărboși treceau peste baricadă, înarmați cu Kalașnikov, pistoale și pumnale. Un gând întăritor îl împiedica pe franciscan să cedeze fricii, ororii care anticipa ce avea să i se întâmple. Îl ducea cu el pe diavol, omul care îi furase sufletul.

Opri la câțiva metri mai încolo. Plini de ură, cetnicii înconjuraseră deja mașina. Unul dintre ei, purtând o pălarie

---

1. *Libertate (n.a.)*

ornată cu vulturul bicefal al imperiului sârb, caruia doar pometii și ochii i se mai vedeau din barba neagră, îndreptă o veche mitralieră Thompson spre franciscan și spuse:

– Ce cauți aici?

Jozo Kozari îi surâse cu seninătate.

– Să te ierte Dumnezeu!

Celălalt, crezând că-și bate joc de el, deschise portiera și îl trase afară pe franciscan, începând să-l percheziționeze. În aceeași clipă, un urlet dement se auzi din spatele rulotei.

Cetnicii deschiseseră ușa! Unul dintre ei ieși dinăuntru agitând o mitralieră M. 60. Cel care vorbise cu Jozo Kozari se întoarse și, fără a mai sta pe gânduri, apăsă pe trăgaci și Thompsonul începu să-i joace în mâini, ciuruindu-l pe franciscan cu proiectile de 11,43.

Cu țeasta practic smulsă, Jozo Kozari fu proiectat pe aripa mașinii inundate de sânge.

În spate, cetnicii se îngrămădeau să scoată armele, urlând de fericire. Se dumiriră repede că le lipseau chiulasele, fiind inutilizabile. În înghesuială, aruncară afară corpul lui Franjo Tuzla, legat fdeleș. Amănunt care le scăpă. Strigând de satisfacție, unul dintre ei îi înfipse cuțitul uriaș în spate. Tovarășii lui se înghesuiră în jurul corpului, despicându-l cu lamele încovoiate ale pumnalelor. În câteva minute, din cel căruia i se spunea „Șarpele", nu mai rămăsese decât o masă sângerândă, cu capul rostogolit într-o parte.

– Sfârșit –